



Project Madurai

மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்மொழித் திட்டம்



ponniyin celvan of kalki, part 2C (in tamil script, unicode format)

அமரர் கல்கி அவர்களின்
பொன்னியின் செல்வன்

இரண்டாம் பாகம் - சுழற்காற்று

நூலடக்கம்

முதலாவது பாகம் - புது வெள்ளம்

இரண்டாம் பாகம் - சுழற்காற்று

மூன்றாம் பாகம் - கொலை வாள்

நான்காம் பாகம் - மணிமகுடம்

ஐந்தாம் பாகம் - தியாகச் சிகரம்
முடிவுரை

Acknowledgements:

Etext donation : AU-KBC Research
Center (Mr. Baskaran), Anna
University, Chennai, India

Proof-reading: Mr. S. Anbumani, Mr.
N.D. Logasundaram, Mr. Narayanan
Govindarajan, Ms. Pavithra
Srinivasan, Mr. Ramachandran
Mahadevan, Ms. Sathya, Mr. Sreeram
Krishnamoorthy, Dr. Sridhar
Rathinam, Mrs. Srilatha Rajagopal,
Mr. Vinoth Jagannathan

Web version: Mr. S. Anbumani,
Blacksburg, Virginia, USA

This webpage presents the Etxt in
Tamil script but in Unicode encoding.

To view the Tamil text correctly you need to set up the following:

i). You need to have Unicode fonts containing Tamil Block (Latha, Arial Unicode MS, TSCu_Inaimathi, Code2000, UniMylai,...) installed on your computer and the OS capable of rendering Tamil Scripts (Windows 2000 or Windows XP).

ii) Use a browser that is capable of handling UTF-8 based pages (Netscape 6, Internet Explorer 5) with the Unicode Tamil font chosen as the default font for the UTF-8 char-set/encoding view.

. In case of difficulties send an email request to kalyan@geocities.com or kumar@vt.edu

© Project Madurai 1999 - 2003

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet. Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

இரண்டாம் பாகம் - சுழற்காற்று

[இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம் - பாதாளச் சிறை](#)

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் - சிறையிர்
சேந்தன் அமுதன்

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம் -
நந்தினியின் நிருபம்

இருபத்து நான்காம் அத்தியாயம் -
அனலில் இட்ட மெழுகு

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் - மாதோட்ட
மாநகரம்

இருபத்தாறாம் அத்தியாயம் - இரத்தம்
கேட்ட கத்தி

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம் - காட்டுப்
பாதை

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம் -
இராஜபாட்டை

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் -
யானைப் பாகன்

முப்பதாம் அத்தியாயம் - துவந்த யுத்தம்

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம் பாதாளச்சிறை

உலக வாழ்க்கையைப் போல்
அறியமுடியாத விந்தை
வேறொன்றுமில்லை. சுகம் எப்படி
வருகிறது, துக்கம் எப்படி வருகிறது என்று
யாரால் சொல்ல முடியும்? வானம்
நெடுங்காலம் களங்கமற்று விளங்கி
வருகிறது. திடீரென்று கருமேகங்கள்
திரண்டு வந்து எட்டுத் திசைகளும் இருள்
சூழ்ந்து இடி இடித்து மின்னல் மின்னி
'கொட்டுகொட்டு' என்று கொட்டுகிறது.
உலகிலிருந்து காற்று என்பதே அற்றுப்
போய்விட்டதாகச் சில சமயம்
தோன்றுகிறது. மரங்களின் இலைகளும்
அசையாமலிருக்கின்றன. திடீரென்று
எங்கிருந்தோ ஒரு சூறைக்காற்று வந்து

சுழன்று அடிக்கிறது. அதன் வேகத்தில்
பெரிய பெரிய மரங்கள் வேருடன்
பெயர்ந்து விழுகின்றன. சற்று முன்னால்
நேத்ரானந்தமாக வானளாவி நின்று
காட்சியளித்த பசுமரச் சோலைகள்
இப்போது அனுமார் அழித்த
அசோகவனமாக மாறி விடுகின்றன.

குந்தவையின் வாழ்க்கையில் அத்தகைய
சூறைக் காற்று இப்போது சுழன்று
அடித்துக்கொண்டிருந்தது. சில காலத்துக்கு
முன்பு வரையில் அவள் கவலை என்பதை
அறியாதவளாயிருந்தாள். வாழ்க்கை
என்பது இடைவிடாத ஓர் ஆனந்த
உற்சவமாக இருந்து வந்தது. அன்பும்
ஆதரவும், ஆடலும் பாடலும், காவியமும்
ஓவியமும், அணிமணியும் அலங்காரமும்,
உத்தியானவனமும் ஓய்யார ஓடமுமே
வாழ்க்கை என்று எண்ணும் படியாக
நாட்கள் சென்று கொண்டிருந்தன.

தந்தையும் தாய்மார்களும், அண்ணனும்
தம்பியும், அமைச்சர்களும் ஆசிரியர்களும்
தாதிமார்களும் தோழிமார்களும் இளைய
பிராட்டியைத் தங்கள் கண்ணின்
கருமணியாகப் பாவித்து நடத்திவந்தார்கள்.
துயரம் இன்னது என்பது காவியத்திலும்
நாடகத்திலும் உள்ள கற்பனை மூலமாகவே
அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

அத்தகைய பாக்கியசாலிக்குத் துன்பம் வரத்
தொடங்கிய போது ஒன்றன்
மேலொன்றாகத் தொடர்ந்து வந்து
மோதியது. தந்தையின் நிலை
கவலைக்கிடமாயிருந்தது. இராஜ்யத்துக்குப்
பெரிய சோதனை ஏற்பட்டிருந்தது.
தமையனும் தம்பியும் தூர தேசங்களில்
இருந்தார்கள். இன்னதென்று சொல்ல
முடியாத ஒரு பெரும் விபத்து சோழர்
குலத்துக்கு ஏற்படப் போவதாக
சோதிடர்களும் நிமித்தக்காரர்களும்

மர்மமாகச் சொல்லி வந்தார்கள். நாட்டில்
இரகசியச் சதிக்கூட்டங்கள் நடந்து வந்தன.
நாட்டின் மக்கள் இனந்தெரியாத பீதியில்
ஆழ்ந்திருந்தார்கள்.

வைர நெஞ்சு படைத்த வீரர்கள் வழி
வழியாக வந்த குலத்தில் பிறந்த குந்தவை
இவ்வளவையும் வீரத்துடன் சமாளிக்கக்
கூடிய மனோதேரியம் பெற்றிருந்தாள்.
குலத்துக்கும் இராஜ்யத்துக்கும்
ஏற்பட்டிருந்த எல்லா அபாயங்களையும்
தன் கூரிய மதியின் துணையினால்
போக்கிவிடலாம் என்ற திடமான
நம்பிக்கை அவளுக்கு இருந்தது. ஆனால்
அவளுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு சிறிய
சம்பவம். எதிர்பாராத ஒரு சந்திப்பு -
அவளுடைய வைர இதயம் இளகவும்
மனோதேரியம் குலையவும் காரணமாகி
விட்டது. வந்தியத்தேவனை குந்தவை
சந்தித்தபோது, - அது வரையில் மொட்டாக

இருந்த அவளுடைய இருதய தாமரை,
மடலவிழ்ந்து மலர்ந்தது.

ஆனால், என்ன துரதிருஷ்டம் - அதே
சமயத்தில் ஒரு கருவண்டு அந்த
மலருக்குள் குடிபுகுந்து, தன் விஷக்
கொடுக்கினால் அதன் மெல்லிய
இதழ்களைக் கொட்டத் தொடங்கியது!
அம்மம்மா! என்ன வேதனை! அந்த
வாணர்குல வீரன் ஒரு வேளை
சிறைப்பட்டிருக்கலாம் என்ற எண்ணம்
எவ்வளவு வேதனையை அளித்தது?
அவன் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் என்ற
கொடிய வார்த்தை எப்படி அவள்
நெஞ்சைப் பிளந்தது? அதை
வெளிவிக்காட்டிக் கொள்ளாமலிருக்க அவள்
எவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டியிருந்தது?
பெற்றவர்கள், உற்றார்கள், உடன்
பிறந்தவர்கள், உயிருக்குயிரான தோழிகள்
எவ்வளவோ பேர் இருக்க, - எவனோ

வழியோடு போகிறவனைப் பற்றி, -
அகஸ்மாத்தாக இரண்டு மூன்று தடவை
சந்தித்தவனைப் பற்றி - ஏன் இந்த
இருதயம் இப்படித் துடிதுடிக்க வேண்டும்?
இதையெல்லாவற்றையும் யோசிப்பதற்கும்,
காரணகாரியங்களை ஆராய்ந்து முடிவு
கட்டுவதற்கும், இப்போது நேரமில்லை.
மீனமேஷம் பாராமல், சகுனமும்
சகுனத்தடையும் பாராமல் விசாரிக்க
வேண்டியதை உடனே விசாரித்து, செய்ய
வேண்டியதை உடனே செய்ய வேண்டும்...

ஆகவே அன்று பிற்பகலிலேயே இளைய
பிராட்டி சின்னப் பழுவேட்டரையரின்
மாளிகைக்கு வருவதாகச் சொல்லி
அனுப்பிவிட்டுச் சென்றாள். அந்த
மாளிகையின் அந்தப்புர மாதர்கள் இளைய
பிராட்டியை ஆர்வத்தோடு
வரவேற்றார்கள், அன்பைச் சொரிந்து
உபசரித்தார்கள். இளவரசி அவர்களுடன்

அளவளாவிச் சிறிது நேரம் பேசிக்
கொண்டிருந்த பிறகு சித்திர
மண்டபத்துக்குச் சென்றாள். அங்கே
சின்னப் பழுவேட்டரையர் காத்திருந்து
இளைய பிராட்டியை வரவேற்று,
மண்டபத்தில் தீட்டியிருந்த சித்திரங்
களை விளக்கிக் கூற
முற்பட்டார். குந்தவையும்
பார்த்துக்கொண்டும் கேட்டுக் கொண்டும்
வந்தாள்.

கடைசிச் சித்திரத்தண்டை வந்து நின்றதும்,
குந்தவை காலந்தககண்டரை ஏறிட்டுப்
பார்த்து, "ஐயா! பழுவேட்டரையர்கள்
பரம்பரையாகச் சோழ குலத்துக்கு ஒப்பற்ற
சேவை புரிந்து வந்திருக்கிறார்கள்!"
என்றாள்.

"அம்மையே! அது எங்கள் பாக்கியம்"
என்றார் காலாந்தக கண்டர்.

"அந்தச் சேவைக்கெல்லாம் ஈடாகக் கூடியது இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யந்தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை..."

"தாயே! இது என்ன வார்த்தை?"

"ஆனாலும் சக்கரவர்த்தியின் ஆயுட்காலம் முடிந்து கைலாஸபதவியை அடையும் வரையில் தாங்கள் காத்திருக்கலாம் அல்லவா? சாம்ராஜ்ய அதிகாரங்களைக் கைப்பற்றுவதற்கு இவ்வளவு அவசரப்பட வேண்டுமா?"

இந்த வார்த்தைகள் காலாந்தக கண்டரின் இருதயத்தில் கூரிய அம்புகளைப் போல் பாய்ந்தன என்பதை அவருடைய முகம் காட்டியது. அவரது நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் துளித்து நின்றன. மீசை துடிதுடித்தது. கை கால்கள் வெடவெடத்து

ஆடின. காலாந்தக கண்டர் நெற்றி
வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு
குந்தவையைப் பார்த்து, "அம்மையே! இது
என்ன இவ்வளவு உக்கிரம்?
சொல்லம்பினாலேயே என்னை
யமலோகத்துக்கு அனுப்பிவிடுவதென்று
உத்தேசமா...?" என்றார்.

"ஐயா! அத்தகைய சக்தி என்னிடம் இல்லை
என்பது தங்களுக்கே தெரியும்.
காலாந்தகரிடம் அணுக யமனே
பயப்படுவானே? என் போன்ற பேதைப்
பெண்ணால் அது முடியுமா?"

"அம்மணி! இத்தகைய கொடிய
வார்த்தைகளைச் சொல்வதைக்காட்டிலும்
பழுக்கக் காய்ச்சிய ஈயத்தை என் காதில்
தாங்கள் ஊற்றலாம்! தேவி இவ்வளவு
மறக்கருணை காட்டும்படி அடியேன் என்ன
தவறு செய்தேன்?"

"தங்கள் தவறைப் பற்றிச் சொல்ல நான் யார்? என்னுடைய தவறு இன்னது என்பதைத்தான் தாங்கள் சொல்ல வேண்டும். என் தந்தையின் நோயைத் தீர்ப்பதற்கு மூலிகை கொண்டு வருவதற்காக ஆள் அனுப்பியது என் பேரில் தவறா?"

"இல்லை, அம்மணி, அது ஒரு நாளும் தவறாகாது."

"பழையாறை வைத்தியர் மகனைக் கோடிக்கரைக்கு மூலிகை கொண்டு வருவதற்காக நான் அனுப்பினேன் என்பது தங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியும், அம்மணி!"

"இன்றைய தினம் அந்த வைத்தியர் மகனைக் கயிற்றால் கட்டி வீதியில் உம்

குதிரை வீரர்கள் இழுத்துக்கொண்டு
வந்ததைப் பார்த்தேன். கட்டளையிட்டது
தாங்கள்தானே? அவனை அனுப்பியவள்
நான் என்று தெரிந்துதானே இந்த ஏற்பாடு
செய்தீர்?"

"ஆம், பிராட்டி! ஆனால் அவன் ஒற்றன்
என்பது தெரியாமல் தாங்கள்
அனுப்பியிருக்கலாம் அல்லவா?"

"பழையாறை வைத்தியர் மகனாவது?
ஒற்றனாவது? அந்தக் கதையை என்னை
நம்பச் சொல்கிறீரா?"

"தாயே! அவனே ஒப்புக்கொண்டிருந்தால்
நம்ப வேண்டியதுதானே?"

இளவரசி சிறிது திடுக்கிட்டு, "அவனே
ஒப்புக்கொண்டானா? அது எப்படி?
என்னத்தை ஒப்புக்கொண்டான்?" என்று

கேட்டாள்.

"தன்னோடு வந்த இன்னொருவன் ஒற்றன் என்று இவன் ஒப்புக்கொண்டான். அந்த இன்னொருவன் மூலிகைக்காக உண்மையில் பிரயாணம் புறப்படவில்லையென்றும், இலங்கையில் யாருக்கோ கடிதம் கொண்டு சென்றதாகவும் இவன் ஒப்புக் கொண்டான்..."

"இவன் பெரிய மூடன்; ஏதாவது உளறியிருப்பான். இவனுடன் சென்ற இன்னொரு ஆளையும் அனுப்பியவள் நான்தான். அது தங்களுக்குத் தெரியும் அல்லவா?"

"தெரியும், தாயே! ஆனால் தங்களை அந்த மனிதன் ஏமாற்றிவிட்டான் என்பதும் தெரியும். வந்தியத்தேவன் என்னும் பெயருடைய அவ்வாலிபன் உண்மையில்

ஓர் ஒற்றன்தான்..."

"இல்லவே இல்லை. அவன்
காஞ்சிபுரத்திலிருந்து என் தமையன்
எழுதிய ஓலையைக் கொண்டு வந்தவன்."

"இளவரசி! அவன் சக்கரவர்த்திக்கும்,
இளவரசரிடமிருந்து ஓலை கொண்டு
வந்தான் அதனால் என்ன? ஒற்றர்கள்
இப்படி ஏதாவது ஓர் உபாயத்தை
கடைப்பிடித்துத் தானே தங்கள்
வேலையைச் செய்யவேண்டும்?"

"ஐயா! வந்தியத்தேவன் ஒற்றன் என்பதற்கு
ருசு என்ன?"

"அவன் ஒற்றன் இல்லாவிட்டால்
இராஜபாட்டையில் நடப்பதை விட்டுக்
குறுக்கு வழியில் நடப்பானேன்? குடந்தைச்
சோதிடரிடம் போய்ச் சக்கரவர்த்தியின்

ஜாதகப் பலனைப் பற்றிக் கேட்பானேன்?"

"சக்கரவர்த்தியின் ஜாதகத்தைப் பற்றி
நான்கூடக் குடந்தை சோதிடரிடம்
கேட்டேன். அதனால் என்ன?"

"சக்கரவர்த்தியின் செல்வப் புதல்வியாகிய
தாங்கள் கேட்பது வேறு. சம்பந்தமில்லாத
யாரோ வழிப்போக்கன் கேட்பது வேறு.
பகையரசரின் ஒற்றனாயிருந்தால்தான்
அப்படி விசாரிக்கத் தோன்றும்."

"இது தங்கள் ஊகம், வேறு காரணம்
உண்டா?"

"பகிரங்கமாக என்னுடைய அனுமதி
கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டு தஞ்சை
கோட்டைக்குள் வந்திருக்கலாம். அப்படிச்
செய்யாமல் பழுவூர் முத்திரை
மோதிரத்தைக் காட்டிவிட்டு ஏன் நுழைய

வேண்டும்? பெரிய பழுவேட்டரையர்
கொடுத்தார் என்று ஏன் போய் சொல்ல
வேண்டும்?"

"முத்திரை மோதிரம் பின்னே யார்
கொடுத்தார்களாம்!"

"அது இன்னும் தெரியவில்லை. கண்டு
பிடிக்க வேண்டும்."

"அதைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் உங்கள்
ஆட்கள் என்ன செய்தார்கள்?"

"அம்மணி, என்னுடைய ஆட்கள்
மந்திரவாதிகள் அல்ல ஒற்றனைக்
கண்டுபிடித்துக் கேட்டுத்தானே முத்திரை
மோதிரம் எப்படி அவனிடம் வந்தது என்று
தெரிந்து கொள்ள முடியும்?"

"அவன் உண்மையைச் சொல்லுவான்

என்பது என்ன நிச்சயம்?"

"உண்மையைச் சொல்லும்படி செய்வதற்கு வழிகள் இருக்கின்றன. தாயே! பாதாளச் சிறை இருக்கவே இருக்கிறது. ஒற்றனுக்கு இதுவும் தெரிந்திருக்கிறது. அதனால்தான் மறுபடியும் தலைமறைவாகி இரவுக்கிரவே கோட்டையிலிருந்து தப்பி ஓடிவிட்டான். சம்புவரையர் மகனையும் முதுகில் குத்தி விட்டு ஓடிவிட்டான்!"

"அவன் ான் குத்தியவன் என்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி?"

"கந்தன்மாறன் கூறியதுதான்."

"அது போதாது! அவன் கந்தன்மாறனைக் குத்தவில்லையென்று நான் சொல்லுகிறேன்!"

"தாயே! தாங்கள் அருகில் இருந்து பார்த்தீர்களா?"

"பார்க்கவில்லை. ஆனால் ஒருவன் முகத்தைப் பார்த்து அவன் குற்றவாளியா, இல்லையா என்பதை என்னால் நிர்ணயிக்க முடியும்."

"அந்தப் பொல்லாத ஒற்றன் பாக்கியசாலி. தங்களுடைய நல்ல அபிப்பிராயத்தை எப்படியோ கவர்ந்துவிட்டான். அந்தப் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லையே?"

"ஐயா! அவனை மறுபடியும் ஒற்றன் என்று ஏன் சொல்கிறீர்?"

"தாயே! அவன் ஒற்றன் இல்லாவிட்டால் கூத்தாடிகளுடன் சேர்ந்து முகமுடி போட்டுக் கொண்டு ஏன் பழையாறையில்

நுழைகிறான்? மாறுவேடம்
போட்டுக்கொண்டு ஏன் கோடிக்கரை
துறைமுகத்துக்குப் பிரயாணமாகிறான்?
அவன் ஒற்றன் இல்லாவிட்டால் என்
ஆட்களைக் கண்டது ஒருநாள் முழுதும்
கோடிக்கரையில் ஒளிந்து திரிவானேன்?
இரவானதும் படகில் ஏறி இலங்கைத்
தீவுக்குப் போவானேன்?"

"ஓகோ! அவன் படகில் ஏறித் தப்பித்தும்
போய் விட்டானா? உங்கள் ஆட்களால்
அவனைப் பிடிக்க முடியவில்லையா?"

"ஆம், தாயே! அந்த மாயாவி ஒற்றன் என்
ஆட்களை ஏமாற்றிவிட்டுப்
போய்விட்டான். இந்த முட்டாள்கள்
அவனை விட்டுவிட்டு வைத்தியர்
மகனைப் பிடித்துக்கொண்டு
வந்திருக்கிறார்கள்..."

"ஐயா! ஒற்றன் எப்படியாவது போகட்டும்.
வைத்தியர் மகனை நான்
அனுப்பிவைத்தேன். அவன் குற்றமற்றவன்
என்பது நிச்சயம். அவனை உடனே
விடுவித்தே ஆக வேண்டும்."

"அம்மணி! இவன் ஒற்றனில்லாவிட்டாலும்
ஒற்றனுக்கு உடந்தையாயிருந்திருக்கிறான்.
ஏதேதோ கட்டுக் கதைகளைச் சொல்லி என்
ஆட்களை ஏமாற்றியிருக்கிறான். ஒற்றன்
ஒளித்திருப்பதற்கும், தப்பிப் படகிலேறிச்
செல்வதற்கும் இவன் உதவி
செய்திருக்கிறான்..."

"அதெ லாம் எப்படியிருந்தாலும்,
வைத்தியர் மகனை விடுதலை செய்தேயாக
வேண்டும்."

"அந்தப் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக்
கொள்ளச் சித்தமாயில்லை. நாட்டின் நாலு

புறமும் அபாயங்கள் சூழ்ந்திருக்கின்றன.
பகைவர்கள் படையெடுக்கக்
காத்திருக்கிறார்கள். வீர பாண்டியனுடைய
ஆபத்துதவிச் சேவகர்கள் சோழ குலத்தைக்
கருவறுக்கச் சபதம் செய்திருக்கிறார்கள்.
நாடெங்கும் சதிகள் நடந்து வருகின்றன..."

"ஐயா! சதி செய்பவர்கள் எல்லோரையும்
சிறையில் போடுவதாயிருந்தால் சிறையில்
இடமே இராது!"

"இடம் இருக்கும் வரையில் போடலாம்
அல்லவா?"

"உண்மைச் சதியாளரைப் போடுவதற்குக்
கொஞ்சம் இடம் மிஞ்சட்டும். ஐயா!
வைத்தியர் மகனை உடனே விடுதலை
செய்யுங்கள்!"

"அந்தப் பொறுப்பை நான் ஏற்க முடியாது,
தாயே!"

"சக்கரவர்த்தியின் கட்டளை வந்தால் செய்வீரா! அதையும் புறக்கணிப்பீரா?"

"அம்மணி, இதற்குச் சக்கரவர்த்தியின் கட்டளை தேவையில்லை. இளைய பிராட்டியின் விருப்பம் எதுவோ அதுவே சக்கரவர்த்திக்கு வேதக் கட்டளை என்பது உலகமறிந்த செய்தி. இதோ பாதாளச் சிறையின் சாவியைத் தங்கள் கையில் ஒப்புவித்து விடுகிறேன். தாங்களே சென்று கதவைத் திறந்து விடுதலை செய்யுங்கள். இன்னும் யாரையாவது விடுதலை செய்வதாயிருந்தாலும் தாராளமாய்ச் செய்யுங்கள். அதனால் வரும் லாப நஷ்டங்களுக்குப் பொறுப்புத் தங்களது!..."

இவ்வாறு சொல்லிக் காலாந்தககண்டர் ஒரு பெரிய சாவியை எடுத்துக் கொடுத்தார். குந்தவை பொங்கி வந்த தன் ஆத்திரத்தை

அடக்கிக்கொண்டு, "ஆகட்டும், ஐயா! லாப நஷ்டங்களுக்குப் பொறுப்பு நானே ஏற்றுக் கொள்கிறேன்!" என்று சாவியைப் பெற்றுக் கொண்டாள்.

"இந்தச் சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்கு ஏதாவது பெருந்தீங்கு நேர்ந்தால், அது இரண்டு பெண்களினால்தான் வந்ததாகும்" என்றார் தஞ்சைக் கோட்டைத் தலைவர்.

"நான் ஒருத ஂதி; அந்த இன்னொரு பெண்யாரோ?"

"பழுவூர் இளைய ராணி நந்தினி தேவிதான்!"

குந்தவை புன்னகை புரிந்து "சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் சர்வாதிகாரியுடன் என்னைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறீர்களே? இது காதில் விழுந்தால்

பெரிய பழுவேட்டரையர் தங்களைத் தேசப்
பிரஷ்டம் செய்துவிடுவார்!" என்று
சொன்னாள்.

"ரொம்ப நல்லதாய்ப் போய்விடும்! அதற்கு
நான் காத்திருக்கிறேன்" என்றார் சின்னப்
பழுவேட்டரையர்.

பக்க தலைப்பு

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்
சிறையிர் சேந்தன் அமுதன்

தஞ்சைக் கோட்டைக்குள் பொற்காசுகள்
வார்ப்படம் செய்யும் தங்கசாலை,

மற்றொரு சிறிய கோட்டை போல அமைந்திருந்தது. தங்கச்சாலைக்கு வெளிப்புறத்தில் கட்டுக் காவல் தஞ்சைக் கோட்டை வாசலில் உள்ளது போலவே வெகு பலமாயிருந்தது. அன்று மாலை குந்தவை தேவியும் வானதியும் தங்க சாலையைப் பார்வையிடச் சென்றபோது வேலை முடிந்து பொற்கொல்லர்கள் வெளியில் புறப்படும் சமயம். வாசற் காவலர்கள் பொற்கொல்லர்களைப் பரிசோதித்து வெளியில் அனுப்ப ஆயத்தமானார்கள். பொற்கொல்லர்கள் வாசலண்டை வந்து குவிந்திருந்தார்கள். அந்த நேரத்தில் அரண்மனை ரதம் வந்து தங்கசாலையின் வாசலில் நின்றது. குந்தவையும் வானதியும் இறங்கினார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும் காவலர்களும் பொற்கொல்லர்களும் மெய்ம்மறந்து நின்று "வாழ்க இளைய பிராட்டி" என்று கோஷித்தார்கள். தங்கசாலையின் தலைவர்

ஓடி வந்து அரசகுமாரிகளை ஆர்வத்துடன்
வரவேற்றார். உள்ளே அழைத்துச் சென்று
பொன்னைக் காய்ச்சும் அக்கினி குண்டம்,
நாணயவார்ப்படம் செய்யும் அச்சக்கள்,
அச்சிட்ட நாணயங்கள் முதலியவற்றைக்
காட்டினார். 'அன்றைய தினம்
வார்ப்படமான தங்க நாணயங்கள் ஒரு
பக்கத்தில் கும்பலாகக் கிடந்தன.
அந்தப்பசும் பொன்நாணயங்களின் ஒளி
கண்களைப் றித்தது. ஒவ்வொரு
நாணயத்திலும் ஒரு பக்கத்தில் புலியின்
முத்திரையும் மற்றொரு பக்கம் கப்பல்
முத்திரையும் பதித்திருந்தன.

"பார்த்தாயா, வானதி! எத்தனையோ
காலமாக இந்தச் சோழ நாட்டுக்கு
உலகமெங்குமிருந்து தங்கம் வந்து
கொண்டிருந்தது. தரை வழியாகவும்
வந்தது; கப்பல் வழியாகவும் வந்தது.
இதுவரை அவ்வளவு தங்கத்தையும்

சுமக்கும் பொறுப்புச் சோழ நாட்டுப் பெண்குலத்துக்கே இருந்து வந்தது. ஆபரணங்களாகச் செய்து போட்டுக் கொண்டு தூக்கமுடியாமல் தூக்கி வந்தார்கள். கொஞ்ச காலமாகச் சோழ நாட்டுப் பெண்களுக்கு அந்தப் பாரம் குறைந்து வருகிறது. நம் தனாதிகாரி பழுவேட்டரையர் இம்மாதிரி கண்ணைப் பறிக்கும் தங்க நாணயங்களை வார்ப்படம் செய்ய ஏற்பாடு பண்ணிவிட்டார்!" என்று குந்தவை சொன்னாள்.

"அக்கா! இதனால் என்ன சௌகரியம்?" என்று வானதி கேட்டாள்.

"என்ன சௌகரியமா? நீ ஒன்றுமே தெரியாத பெண்ணடி! இம்மாதிரி பொன்னை நாணயங்களாகச் செய்துவிட்டால், 'இவ்வளவு பொன்' என்று நிறுத்துப் பாராமலே மதிப்பிடச் சௌகரியம். குடிகள் அரசாங்கத்துக்கு வரி

கொடுக்கச் செளகரியம். வர்த்தகர்கள்
வெள்ளநாட்டாரோடு வியாபாரம் செய்வதில்
பண்டத்துக்குப் பண்டம் மாற்றிக்கொண்டு
கஷ்டப்பட வேண்டியதில்லை. பொன்
நாணயங்களைக் கொடுத்துப் பொருள்களை
வாங்கலாம்; பொன் நாணயங்களைப்
பெற்றுக் கொண்டு பண்டங்களை
விற்கலாம். ஆகையினாலேதான் சோழ
நாட்டு வர்த்தகர்கள் நம் தனாதிகாரி
பழுவேட்டரையரை வாழ்த்துகிறார்கள்...
இன்னும் ஒன்று சொல்கிறேன். கேள்!"
என்று கூறிக் குந்தவை தேவி குரலைத்
தாழ்த்திக்கொண்டு சொன்னாள்:-
"சக்கரவர்த்திக்கும், சக்கரவர்த்தியின்
குடும்பத்துக்கும் எதிராகச் சதி
செய்பவர்களுக்கு இந்த நாணயங்களினால்
அதிக செளகரியம். எப்படிப்பட்ட
உத்தமர்களையும் இந்தப் பொற்காசுகளில்
மூலம் துரோகிகள் ஆக் கி விடலாம்
அல்லவா?" என்றாள்.

அருகில் நின்ற தங்கசாலைத் தலைமை அதிகாரியின் காதில் குந்தவை கடைசியில் கூறிய வார்த்தைகள் இலேசாக விழுந்தன. அந்த அதிகாரி, "ஆம் தாயே! அம்மாதிரி பயங்கரமான வதந்திகள் எல்லாம் இக்காலத்தில் கேள்விப்படுகிறோம். ஆகையினாலேதான் இப்போது கொஞ்சநாளாக இந்தத் தங்க சாலைக்குக் கட்டுக்காவல் அதிகமாயிருக்கிறது. இதன் அடியில் உள்ள பாதாளச் சிறைக்கு வருவோர் போவோரும் அதிகமாகி விட்டார்கள்!" என்று சொன்னார்.

"வருகிறவர்கள் உண்டு; போகிறவர்கள் கூட உண்டா?; என்று குந்தவை கேட்டாள்.

"ஏன்? அதுவும் உண்டு. இன்று காலையில் ஒருவனைக் கொண்டு வந்தார்கள். ஒரு நாழிகைக்கு முன்னால் அவனைத் திரும்பக்

கொண்டு போய்விட்டார்கள்!" என்று அந்த அதிகாரி கூறினார்.

"அது யாராயிருக்கும்?" என்று குந்தவைக்குச் சிறிது வியப்பாயிருந்தது.

தங்கசாலைக்குள் பற்பல வேலைகள் நடக்கும் இடங்களைப் பார்த்துவிட்டுப் பின்புறமாகச் சென்றார்கள். பின் சுவரில் ஒரு சிறிய வாசல் இருந்தது. அதைத் திறந்துகொண்டு சென்றார்கள். சென்ற இடத்தில் வெள்ளச்சம் குறைவாக இருந்தது. கூரை தாழ்வாக இருந்தது.

நாலுபுறமிருந்தும் கேட்டவர்கள் ரோமம் சிலிர்க்கும் படியான உறுமல் சத்தம் கேட்டது. ஒரு சேவகன் தீவர்த்தி பிடித்துக் கொண்டு நின்றான். அதன் வெள்ளச்சத்தில் நாலு புறமும் உற்றுப் பார்த்தபோது பல கூண்டுகளும் அவற்றுக்குள்ளே அடைபட்ட புலிகளும் இருப்பது தெரிந்தது. அவற்றில்

சில வேங்கைப் புலிகள்; சில சிறுத்தைப் புலிகள். சில படுத்திருந்தன; சில கூண்டுக்குள் முன்னும் பின்னும் உலாவிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றின் கண்கள் அந்த இடத்தின் மங்கலான வெள்ளச்சத்தில் நெருப்புத் தணல்களைப் போல் ஒளிர்ந்தன.

குந்தவை வானதியின் கரத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு, "அடியே! பயமாயிரக்கிறதா? இங்கே மூர்ச்சை போட்டு விழுந்து வைக்காதே!" என்றாள்.

வானதி இலேசாகச் சிரித்துவிட்டு, "புலியைக் கண்டு என்ன பயம், அக்கா! புலி நம்முடைய குலத்தின் காவலன் அல்லவா?" என்றாள்.

"சில சமயம் காவலர்களே எதிரிகளுடன் சேர்த்து விடுவார்கள் அல்லவா? அப்போது அபாயம் அதிகம் ஆயிற்றே?"

"இல்லை. அக்கா! மனிதக் காவலர்கள் அப்படி ஒருவேளை துரோகம் செய்யலாம். இந்தப் புலிகள் அப்படிச் செய்யமாட்டா!"

"சொல்வதற்கில்லை. இந்தப் புலிகள் எத்தனையோ இராஜாங்கத் துரோகிகளைச் சாப்பிட்டிருக்கின்றன. அவர்களுடைய இரத்தம் இந்தப் புலிகள் உடம்பில் கலந்திருக்கும் அல்லவா?"

"பயமேயில்லை" என்று சற்றுமுன் கூறிய வானதியின் உடம்பு இப்போது சிறிது நடுங்கத்தான் செய்தது.

"அக்கா! என்ன சொல்கிறீர்கள் உயிருள்ள மனிதர்களை இந்தப் புலிகளுக்கு இரையாகக் கொடுப்பார்களா, என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"அப்படிச் செய்ய மாட்டார்கள். இந்தத் தங்கசாலைக்கு அடியில் பாதாளச் சிறை இருக்கிறது என்று சொன்னேன் அல்லவா? அதற்குள் போவதற்கும் வருவதற்கும் ஒரேவழிதான். அந்த வழி இந்தப் புலிமண்டபத்தில் இருக்கிறது. சிறைக்குள்ளிருந்து யாராவது தப்பித்து வரமுயன்றால் இந்த மண்டபத்துக்குள்ளேதான் வரவேண்டும். அப்போது புலிகளுக்கு இரையாவார்கள்!"

"சிவ சிவா! என்ன கொடூரம்?"

"இராஜாங்கம் என்றால் அப்படித்தான்! கருணையும் உண்டு; கொடூரமும் உண்டு. வானதி! ஒரு சமயத்தில் என்னையே இந்தப் பாதாளச் சிறையில் அடைத்தாலும் அடைத்து விடுவார்கள். சின்னப் பழுவேட்டரையர் இன்றைக்கு என்னுடன் பேசியதை நீ கேட்டிருந்தால்..."

"நன்றாயிருக்கிறது அக்கா! தங்களைப்
பிடித்துச் சிறையிலடைக்கும்
வல்லமையுள்ளவர்கள் ஈரேழு பதினாலு
உலகத்திலும் இல்லை. அப்படி யாராவது
செய்ய முயன்றால் பூமி பிளந்து இந்தத்
தஞ்சை கரத்தையே விழுங்கிவிடாதா?
அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை.
நம்முடைய பழையாறை வைத்தியர்
மகனைப் பற்றித்தான்
கவலைப்படுகிறேன். அந்தச் சாதுப் பிள்ளை
தப்ப முயன்றிருக்க மாட்டான் அல்லவா?"

"சாதுப்பிள்ளைதான்! ஆனால் யார்
எப்போது எப்படி மாறுவார்கள் என்று
சொல்ல முடிவதில்லையே?" புலிகளின்
உறுமல் கோஷம் இன்னும் அதிகமாயிற்று.

காவலனைப் பார்த்து, "புலிகளுக்கு
ரொம்பக் கோபம் போலிருக்கிறதே!"

என்றாள் குந்தவை.

"இல்லை தாயே! சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரியை இவை வாழ்த்தி வரவேற்கின்றன!" என்று காவலன் சமத்காரமாய் மறுமொழி கூறினான்.

"நல்ல வரவேற்பு!" என்றாள் குந்தவை.

"அதோடு புலிகளுக்கு இரை போடும் சமயம் நெருங்கி விட்டது. இரையை நினைத்து உறுமுகின்றன!"

"அப்படியானால் நாம் சீக்கிரம் போய்விடலாம். சிறையின் வாசல் எங்கேயிருக்கிறது?"

மண்டபத்தின் ஒரு மூலைக்கு இதற்குள் அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். அங்கிருந்த புலிக்கூண்டு ஒன்றைக் காவலர்கள்

அப்பால் நகர்த்தினார்கள். அங்கே தரையில்
பதித்திருந்த கதவு ஒன்று காணப்பட்டது.

இரண்டு ஆட்கள் குனிந்துகதவை
வெிளப்புறமாகத் திறந்தார்கள். உள்ளே சில
படிக்கட்டுகள் காணப்பட்டன. அவற்றின்
வழியாக ஒவ்வொருவராக இறங்கிச்
சென்றார்கள். இருள் அதிகமாயிற்று. இரு
சேவகர்கள் பிடித்திருந்த இரண்டு
தீவர்த்திகளிலிருந்து புகையினால் மங்கிய
வெிளச்சம் வந்து கொண்டிருந்தது.
குறுக்கும் நெடுக்குமாகச் சென்ற குறுகிய
பாதைகளின் வழியாக அவர்கள் ஒற்றை
வரிசையில் போக வேண்டியிருந்தது.

அங்கே புலிகளின் பயங்கர உறுமல்
ரோமம் சிலிர்க்கச் செய்தது என்றால்,
இங்கே நாலுபுறத்திலும் எழுந்த தீனமான,
சோகமயமான மனிதக் குரல்கள் உள்ளம்
பதறி உடல் நடுங்கச் செய்தன.

ஆனால் அந்தத் தீனக்குரல்களுக்கு
மத்தியில், - விந்தை! வந்தை! - ஓர் இனிய
குரல் இசைத்ததும் கேட்டது!

"பொன்னார் மேனியனே!

புலித்தோலை அரைக்கசைத்து

மின்னார் செஞ்சடைமேல்

மிளிர்கொன்றை அணிந்தவனே!"

அந்தப் பாதாளச் சிறையில் இருந்த
அறைகள் ஒரு வரிசையாக இல்லை.
முன்னும் பின்னும் கோணலும்
மாணலுமாக இருந்தன. ஒவ்வொரு அறை
வாசலிலும் சென்று காவலன் தீவர்த்தியை
உயர்த்திப் பிடித்தான். சில அறைகளில்

உள்ளே ஒருவனே இருந்தான். சிலவற்றில் இருவர் இருந்தார்கள். சில அறைகளில் இருந்தவர்களைச் சுவரில் அடித்திருந்த ஆணி வளையத்தில் சேர்த்துச் சங்கிலியால் கட்டியிருந்தது. சில அறைகளில் அவ்விதம் கட்டாமல் சுயேச்சையாக

விடப்பட்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு அறையிலும் இருந்தவர்களின் முகம் தெரிந்ததும் குந்தவைதேவி தலையை அசைக்க எல்லோரும் மேலே சென்றார்கள்.

நடுவில் ஒரு சமயம் வானதி, "இது என்ன கொடுமை? இவர்களை எதற்காக இப்படி அடைத்திருக்கிறது? நீதி விசாரணை ஒன்றும் கிடையாதா?" என்று கேட்டாள்.

அதற்குக் குந்தவை, 'சாதாரண குற்றங்களுக்கு நீதி விசாரணை எல்லாம் உண்டு. ஆனால் இராஜாங்கத்துக்கு எதிராகச் சதி செய்தவர்கள், வெள்ளநாட்டு

ஒற்றர்கள், ஒற்றர்களுக்கு உதவியவர்கள்
இவர்களைத்தான் இங்கே போடுவார்கள்.
அவர்களிடமிருந்து தெரியவேண்டிய
உண்மை தெரிந்து விட்டால் வெளியே
விட்டுவிடுவார்கள்! ஆனால்
சிலரிடமிருந்து உண்மை ஒன்றும்
தெரிவதில்லை. ஏதாவது இருந்தால்தானே
சொல்லுவார்கள்? அவர்கள் பாடு
கஷ்டந்தான்!" என்றாள்.

இதற்குள்ளாக, "பொன்னார் மேனியனே!"
பாட்டு மிகச் சமீபத்தில் கேட்கத்
தொடங்கியிருந்தது. அந்த அறையில்
சென்று தீவர்த்தியைத் தூக்கிப் பிடித்தபோது
அங்கே ஒரு சிறுபிள்ளை இருப்பது
தெரிந்தது. ஏற்கெனவே நமக்குத் தெரிந்த
பிள்ளைதான் அவன்; சேந்தன் அமுதன்.

அவனுடைய குற்றமற்ற பால்வடியும்
பச்சைப் பிள்ளை மு ம் இளவரசிகளுடைய

கவனத்தை கவர்ந்தது.

அவனைக் குந்தவை பார்த்து, "பாடிக்
கொண்டிருந்தது நீதானா!" என்று
கேட்டாள்.

"ஆம், தாயே!" என்றான்.

"உற்சாகமாயிருக்கிறாய் போலிருக்கிறது!"

"உற்சாகத்துக்கு என்ன குறைவு, அம்மா!
எங்கும் நிறைந்த இறைவன் இங்கேயும்
என்னுடன் இருக்கிறார்!"

"பெரிய ஞானி போலப் பேசுகிறாயே? நீ
யார் அப்பா? வெளியில் என்ன செய்து
கொண்டிருந்தாய்?"

"நான் பெரிய ஞானியுமில்லை. சின்ன
ஞானியுமில்லை. அம்மா! வெளியில்

இருக்கும் போது பூமாலை புனைந்து
இறைவனுக்குச் சமர்ப்பித்துக்
கொண்டிருந்தேன். இங்கே பாமாலை
புனைந்து மனத்திருப்தியடைகிறேன்!"

"நீ ஞானி மட்டுமல்ல; புலவன் என்றும்
தெரிகிறது. இந்த ஒரு பாடல்தான் உனக்குத்
தெரியுமா? இன்னும் பலவும் தெரியுமா?"

"இன்னும் சில பாடல்களும் வரும்,
ஆனால் இங்கு வந்தது முதலாவது
இதையே பாடிக்கொண்டிருக்கிறேன்."

"ஏன்?"

"இங்கு வரும்போது தங்கசாலையின்
வழியாக வந்தேன். இதுவரை நான்
பாத்திராத பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன்
திரளைப் பார்த்தேன். அது 'பொன்னார்
மேனியன்' திருஉருவத்தை எனக்கு

நினைவூட்டியது..."

"அதிர்ஷ்டசாலி நீ! பொன்னைப் பார்த்தால் பலருக்குப் பலவித ஆசைகள் உண்டாகின்றன. உனக்கு இறைவனின் திருமேனியின் பேரில்நினைவு சென்றது. உனக்கு உற்றார் உறவினர் யாரும் இல்லையா, அப்பா?"

"தாயார் மட்டும் இருக்கிறாள். தஞ்சைக் கோட்டைக்கு வெளியில் தாமரைக் குளத்தருகில் இருக்கிறாள்."

"அந்த அம்மாள் பெயர்?"

"வாணி அம்மை."

"நான் அந்த அம்மாளைப் பார்த்து நீ இங்கே உற்சாகமாயிருக்கிறாய் என்று சொல்கிறேன்."

"பயனில்லை, அம்மா! என் தாய்க்குக்
காதும் கேளாது; பேசவும் முடியாது..."

"ஓகோ! உன் பெயர் சேந்தன் அமுதனா?"
என்று இளைய பிராட்டி வியப்புடன்
கேட்டாள்.

"ஆம், அம்மா! இந்த ஏழையின் பெயர்
தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறதே?"

"என்ன குற்றத்துக்காக உன்னை இங்கே
கொண்டு வந்து
சிறைப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்?"

"நேற்றுவரை நான் செய்த குற்றம்
இன்னதென்று எனக்கும்
தெரியாமலிருந்தது. இன்றைக்குத்தான்
தெரிந்தது."

"என்னவென்று தெரிந்தது?"

"ஒற்றன் ஒருவனுக்கு உதவி செய்த குற்றத்துக்காக என்னைப் பிடித்து வந்து சிறைப்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்தது."

"அது என்ன? எந்த ஒற்றனுக்கு நீ உதவி செய்தாய்?"

"தஞ்சைக்கோட்டை வாசலில் ஒருநாள் வெளியிலிருந்து வந்த பிரயாணி ஒருவனைச் சந்தித்தேன். அவன் இரவில் தங்க இடம் வேண்டும் என்று சொன்னான். என் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போனேன். ஆனால் அவன் ஒற்றன் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை..."

"அவன் பெயர் என்னவென்று தெரியுமா?"

"தன் பெயர் வல்லவரையன்
வந்தியத்தேவன் என்று அவன்
சொன்னான். பழைய வாணர் குலத்தைச்
சேர்ந்தவன் என்றும் கூறினான்..."

குந்தவையும் வானதியும்
ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்
கொண்டார்கள். இருவருடைய
உள்ளங்களும் ஒத்துப் பேசிக் கொண்டன.

வானதி, சேந்தன் அமுதனைப் பார்த்து,
"எல்லாம் விவரமாகச் சொல், அப்பா!"
என்றாள்.

சேந்தன் அமுதன் அவ்விதமே கூறினான்.
வந்தியத்தேவனைக் கோட்டைவாசலில்
தான் சந்தித்ததிலிருந்து, பழுவூர் ஆட்கள்
தன்னை ஆற்றங்கரையில் பார்த்துப்
பிடித்துக் கொண்டது வரையில்
சொன்னான்.

"யாரோ முன்பின் தெரியா ஒரு வழிப்போக்கனை நம்பி நீ எதற்காக அவ்வளவு தூரம் உதவி செய்தாய்?" என்று வானதி கேட்டாள்.

"தாயே! சிலரைப் பார்த்தால் உடனே நமக்குப் பிடித்துப் போகிறது. அவர்களுக்காக உயிரையும் கொடுக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. காரணம் என்னவென்று சொல்வது? இன்னும் சிலரைப் பார்த்தால் அவர்களைக் கொன்றுவிடலாம் என்று தோன்றுகிறது. இன்றைக்கு ஒரு மனிதனை என நோடு கொஞ்சநேரம் அடைத்து வைத்திருந்தார்கள். அவன் பேரில் எனக்கு வந்த கோபத்துக்கு அளவில்லை. நல்ல வேளையாக சற்று நேரத்துக்கு முன்பு பழுவூர் இளைய ராணியின் ஆட்கள் வந்து அவனை விடுதலை செய்துகொண்டு

போனார்கள்...!"

"அதுவும் அப்படியா?" என்று குந்தவை பற்களினால் தன் செவ்விதழ்களைக் கடித்துக் கொண்டாள். அவளுடைய புருவங்கள் நெரிந்தன. ஆத்திரப் பெருமூச்சு வந்தது. "அவ்வளவு அவசரமாக விடுதலையான மனிதன் யார்? உனக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டாள்.

"தெரியாமல் என்ன? யாரோ பழையாறை வைத்தியன் மகனாம்!"

"அப்படி என்ன அப்பா, அவன் தகாத வார்த்தைகளைச் சொன்னான்? அவனைக் கொன்றுவிடலாமா என்று அவ்வளவு கோபம் உனக்கு வந்ததாகச் சொன்னாயே?"

"கோடிக்கரையில் என் மாமன் மகள் பூங்குழலி இருக்கிறாள். அவளைப் பற்றி

இவன் தகாத வார்த்தைகளைச் சொன்னான். அதனாலேதான் அவன் பேரில் எனக்கு அவ்வளவு கோபம் வந்தது. ஆனாலும் அவன் ஒரு நல்ல சமாசாரம் சொன்ன படியால் போனால் போகிறதென்று விட்டுவிட்டேன்."

"அது என்ன அவ்வளவு நல்ல சமாசாரம், அப்பா?"

"என்னுடைய நண்பன் வந்தியத்தேவனுடனேதான் இவன் கோடிக்கரைக்குப் போனான். அங்கே இந்தச் சண்டாளன் என் சிநேகிதனுக்குத் துரோகம் செய்து பழுஷூர் ஆட்களிடம் பிடித்துக் கொடுத்துவிடப் பார்த்தான். அது முடியவில்லை..."

"முடியவில்லையா? அப்படியானால் அந்த ஒற்றன் தப்பித்துக் கொண்டு விட்டானா?"

என்று வானதியும் குந்தவையும் ஒரே
குரலில் ஆர்வத்துடன் கேட்டார்கள். இதைத்
தெரிந்து கொள்ளத்தானே அவர்கள் இந்தப்
பாதாளச் சிறைக்குள்ளே வந்தது!

"ஆம், அம்மணி! என் நண்பன்
தப்பித்துக்கொண்டு போய்விட்டான்.
பூங்குழலி அவனை இரவில் படகில்
ஏற்றிக்கொண்டு கடலில் இலங்கைத்
தீவுக்குச் சென்றுவிட்டாளாம். தேடிப்
போனவர்கள் ஏமாந்தார்கள். இந்தப்
பாதகனும் ஏமா ன்தான்!"

பெண்மணிகள் இருவரும்
ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்
கொண்டார்கள். அவர்களுடைய
உள்ளத்தில் ததும்பிய மகிழ்ச்சியை
அவர்களுடைய முக மலர்கள்
வெளியிட்டன.

குந்தவை சேந்தன் அமுதனைப்பார்த்து,
"அப்பனே! ஒற்றன் ஒருவன் தப்பித்துக்
கொண்டது பற்றி நீ இவ்வளவு
சந்தோஷப்படுகிறாயே? உன்னைச்
சிறையில் வைத்திருப்பது சரிதான்!"
என்றாள்.

"தாயே! அந்தக் குற்றத்துக்காக என்னைச்
சிறையில் போடுவது சரியானால், உங்கள்
இருவரையும் கூட எனக்குப் பக்கத்து
அறையில் போட வேண்டுமே!" என்றான்.

பெண்மணிகள் இருவரும் நகைத்தார்கள்.
இருளடைந்த அந்தப் பாதாளச் சிறையில்,
சேந்தன் அமுதனுடைய பாட்டு எவ்வளவு
விசித்திரமாயிருந்ததோ, அப்படி
அவர்களுடைய சிரிப்பும் அபூர்வமாக
ஒலித்தது.

"நீ வெகு கெட்டிக்காரன்; மிகப்

பொல்லாதவன். உன்னை இங்கே
வைத்திருத்தால் நீ பாட்டுப் பாடியே
இங்கேயுள்ள மற்றவர்களையும்
கெடுத்துவிடுவாய். கோட்டைத்
தலைவரிடம் சொல்லி உன்னை விடுதலை
செய்யப் பண்ணிவிட்டு மறுகாரியம் பார்க்க
வேண்டும்" என்றாள் குந்தவை.

"தாயே! அப்படிச் செய்ய வேண்டாம்!
அடுத்த அறையில் ஒரு மனிதன்
இருக்கிறான். அவன் என்னிடம் தினம் நூறு
தடவை 'நீ எனக்கு ஒரு பாட்டுச் சொல்லிக்
கொடு! சொல்லிக் கொடுத்தால் பாண்டிய
குலத்து மணிமகுடத்தையும்,
மாலையையும் இலங்கையில் எங்கே
ஒளித்து வைத்திருக்கிறேன், என்று
தெரிவிக்கிறேன்' என்பதாகச் சொல்லிக்
கொண்டிருக்கிறான். அந்த இரகசியத்தை
நான் தெரிந்து கொள்ளும் வரையில்
இங்கேயே விட்டு வைக்கச் சொல்லுங்கள்!"

என்றான் சேந்தன் அமுதன்.

"பாவம்! அந்த மாதிரி உனக்கும்
பைத்தியம் பிடிக்கும் வரையில் இங்கேயே
இருப்பேன் என்கிறாயா? அப்புறம் உன்
தாயார் வாணியம்மையின் கதி என்ன?"
என்று கூறிவிட்டு இளைய பிராட்டி
அங்கிருந்து புறப்பட, மற்றவர்களும் செ
ன்றார்கள். அரை நாழிகை
நேரத்துக்கெல்லாம் சில சேவகர்கள் வந்து
சேந்தன் அமுதனைப் பாதாளச்
சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்து தஞ்சைக்
கோட்டை வாசலில் கொண்டுபோய்
விட்டார்கள்.

[பக்க தலைப்பு](#)

இருபத்துமுன்றாம் அத்தியாயம் நந்தினியின் நிருபம்

அன்று மாலை நந்தினி லதா மண்டபத்தில் ஹம்ஸதூளிகா மஞ்சத்தில் அமர்ந்து நிருபம் ஒன்று எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். சில வரிகள்தான் எழுதினாள். எழுதும்போது சிலசமயம் சுழற்காற்றில் இளங்கொடி நடுங்குவதுபோல் அவள் உடம்பு நடுங்கிற்று. அடிக்கடி நெடுமூச்சு விட்டாள். அந்தக் குளிர்ந்த வேளையில் பக்கத்தில் தாதிப் பெண் நின்று மயில் விசிறியால் விசிறிக் கொண்டிருந்தும் அவளுடைய பளிங்கு நெற்றியில் முத்து முத்தாக வியர்வை துளித்திருந்தது. அவள் எழுதிய நிருபமாவது:-

"அரசிளங்குமரா! தயங்கித் தயங்கி, பயந்து

பயந்து, இந்த நிருபம் எழுதத் துணிந்தேன்.
இராஜ்யத்தின் நிலைமையைப் பற்றிப்
பலவிதமான செய்திகள் காதில்
விழுகின்றன. தாங்கள் எதையும்
கவனிப்பதில்லை. நோயினால்
மெலிந்திருக்கும் தங்கள் தந்தை பலமுறை
சொல்லி அனுப்பியும் தாங்கள் தஞ்சைக்கு
வரவில்லை. இதற்குக் காரணம்
நான்தானோ என்ற எண்ணம் என்னை
வதைக்கிறது. தங்களை ஒருமுறை
சந்தித்தால் எல்லாச் சந்தேகங்களையும்
போக்கி விடுவேன். அதற்குத் திருவுளம்
இரங்குவீர்களா? தஞ்சைக்கு வர
விருப்பமில்லாவிட்டால், கடம்பூர்
சம்புவரையர் மாளிகையில் சந்திக்கலாம்.
நான் இன்று தங்கள் பாட்டியின்
ஸ்தானத்தில் இருக்கிறேன். நாம் சந்தித்துப்
பேசுவதில் என்ன ஆட்சேபம் இருக்க
முடியும்? இதைக் கொண்டு வரும் வீர
இளைஞர், சம்புவரையர் குமாரரைத்

தாங்கள் பூரணமாக நம்பி அவரிடம் எந்தச் செய்தியும் சொல்லி அனுப்பலாம் - இங்ஙனம், துரதிர்ஷ்டத்துடன் கூட ி பிறந்த அபாக்கியவதி நந்தினி."

உண்மையிலேயே தயங்கித் தயங்கி, யோசித்து யோசித்து, மேற்கூறிய நிருபத்தை எழுதிய பிறகு, விசிறிக் கொண்டிருந்த தாதிப் பெண்ணைப் பார்த்து, "போடி! போய்க் கடம்பூர் இளவரசரை உடனே அழைத்து வா!" என்றாள் நந்தினி. தாதி சென்று கந்தன்மாறனை அழைத்து வந்து விட்டு விட்டுச் சற்று விலகிப் போய் நின்றாள்.

கந்தன்மாறனின் கண்கள் நந்தினியை ஏறிட்டுப் பார்ப்பதற்குக் கூசின. எங்கேயோ தோட்டத்தைப் பார்த்த வண்ணம் கந்தன்மாறன் நின்றான்.

"ஐயா! உட்காருங்கள்!" என்று கூறிய நந்தினியில் குரல் நடுக்கம் கந்தன்மாறனை அவளுடைய முகத்தை உற்றுப் பார்க்கும்படி செய்தது. நந்தினி தொடர்ந்து, "குந்தவை தேவியைப் பார்த்த கண்களினால் என்னைப் பார்க்க முடியாமலிருப்பதில் வியப்பில்லை!" என்று கூறிப் புன்னகை புரிந்தாள். அந்தச் சொற்கள் கந்தன்மாறனுடைய நெஞ்சைப் பிளந்தன. அவளுடைய புன்னகையோ அவனுடைய தலையைக் கிறு கிறுக்கச் செய்தது.

தட்டுத் தடுமாறி, "ஆயிரம் குந்தவைகள் ஒரு நந்தினி தேவிக்கு இணையாக மாட்டார்கள்!" என்றான்.

"ஆயினும், இளையபிராட்டி விரலை அசைத்தால் வானுலகம் சென்று இந்திரனுடைய சிம்மாசனத்தைக் கொண்டு

வந்து விடுவீர்கள். நான் வருந்தி வேண்டிக்
கொண்டால், உட்கார்க்கூடமாட்டீர்கள்!"

கந்தன்மாறன் உடனே எதிரிலிருந்த
மேடையில் உட்கார்ந்து 'தாங்கள்
பணித்தால் பிரம்மலோகம் சென்று
பிரம்மாவின் தலையைக் கொய்து கொண்டு
வருவேன்!" என்றான்.

நந்தினி நடு நடுங்கினாள். கந்தன்
மாறனைப் பாராமல் வேறு பக்கம் பார்த்துக்
கொண்டு, "பரமசிவன் கொய்தது போகப்
பிரம்மாவுக்கு மிச்சம் நாலு தலைகள்
இருக்கின்றன. தாங்கள் இன்னொன்றைக்
கொய்தாலும் பிரம்மா பிழைத்துப்
போவார்!" என்றாள்.

"தேவி! வேறு எது வேண்டுமானாலும்
சொல்லுங்கள். ஆனால் குந்தவை த
வியைப் பற்றி மட்டும் என்னிடம் புகழ்ந்து

பேசவேண்டாம். சிநேகிதத் துரோகியான வந்தியத்தேவனுக்கு அவள் பரிந்து பேசியதை நினைத்தால் என்னுடைய இரத்தம் கொதிக்கிறது!" என்றான் கந்தன்மாறன்.

"ஆனாலும் இன்று காலையில் தங்களுடைய - கற்பனாசக்தி அபாரமாயிருந்தது என்னவோ உண்மைதான்! தங்களுக்கும் தங்கள் நண்பனுக்கும் நடந்த துவந்த யுத்தம் பற்றி எவ்வளவு கற்பனையாகப் பேசினீர்கள்?" என்று நந்தினி கூறிய வார்த்தைகள் கந்தன்மாறனுக்குச் சிறிது வெட்கத்தை உண்டாக்கின.

"அவனைச் சந்தித்தது எப்படி என்பதற்கு ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் அல்லவா? அதனால் சொன்னேன். அவன் என்னை முதுகில் குத்தியது என்னமோ

உண்மைதானே!" என்றான்.

"ஐயா! அன்று நடந்ததையெல்லாம் தாங்கள் மறுபடியும் ஒரு தடவை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு பார்ப்பது நல்லதல்லவா?" என்றாள் நந்தினி.

"தாங்கள்கூட என் வார்த்தையைச் சந்தேகிக்கிறீர்களா, என்ன?"

"சந்தேகிக்கவில்லை. ஆயினும் தாங்கள் சில விஷயங்களை மறந்து விட்டிருக்கிறீர்கள். வந்தியத்தேவனை என்றைக்காவது ஒரு நாள் சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வருவார்கள். அப்போது தாங்கள் அவன்மீது சாட்டும் குற்றம் உண்மையென்று ரூசுவாக வேண்டும் அல்லவா?"

"அதில் எனக்கு ஒன்றும் சிரத்தை இல்லை.

அவனை இன்னமும் மன்னித்துவிடவே
விரும்புகிறேன்."

"தங்களுடைய பெருந்தன்மையைப்
பாராட்டுகிறேன். ஆயினும் நமக்குள்
உண்மையை நிச்சயம் செய்து கொள்வது
நல்லது. அன்றிரவு நடந்ததையெல்லாம்
மீண்டும் ஒருமுறை ஞாபகப்படுத்திக்
கொண்டு பாருங்கள். நிலவறையின்
வழியாகத் தாங்கள் வந்தபோது
பழுவேட்டரையரையும் என்னையும்
வழியில் சந்தித்தீர்கள். தங்களுக்கு அது
நினைவிருக்கிறதா?"

"நன்றாய் நினைவிருக்கிறது. என் உடம்பில்
உயிர் உள்ளவரையில் அதை நான் மறக்க
முடியாது."

"அப்போது தாங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்
என்பதும் நினைவிருக்கிறதல்லவா?"

"என்ன சொன்னேன் என்பது
நினைவில்லை. தங்களைப் பார்த்தபோது
மெய்மறந்து போனேன்."

"ஆனால் தங்கள் சொன்னது எனக்கு
நன்றாய் நினைவிருக்கிறது. ஐயா! தங்கள்
குமாரியின் அழகைப்பற்றி எவ்வளவோ
நான் கேள்விப்பட்டதுண்டு. ஆனால்
அதெல்லாம் உண்மைக்கு உறைபோடக்
காணாது' என்று சொன்னீர்கள்!..."

"ஐயையோ! அப்படியா சொன்னேன்-?
அதனால்தான் அவர் முகம் அப்படிச்
சிவந்ததாக்கும்! இப்போதுகூட அவருக்கு
என்னைக் கண்டால் அவ்வளவாகப்
பிடிக்கவில்லை..."

"நந்தினி சிரித்துவிட்டு, "உங்களை
அவருக்குப் பிடிக்காவிட்டால்

பாதகமில்லை; உங்களுக்கு அவரைப்
பிடித்திருக்கிறதல்லவா? அதுவே
போதும்!" என்றாள்.

"தேவி! உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்.
தங்களிடம் மறைப்பதில் பயன் என்ன?
எனக்கும் அவரைப் பிடிக்கவில்லை"
என்றான் கந்தன்மாறன்.

"அதனாலும் பாதகமில்லை! எனக்கு
அவரைப் பிடித்திருக்கிறது; அதுவே
போதும். இப்படிப்பட்ட கணவனைப்
பெறுவதற்கு நான் எவ்வளவு தவம்
செய்தேனோ?" என்றாள்.

இதைக்கேட்டுக் கந்தன்மாறன் உள்ளம்
குழம்பிற்று. ஒன்றும் சொல்லத் தெரியாமல்
சும்மா இருந்தான்.

"அதுபோனால் போகட்டும்; நிலவறையில்

எங்களைப் பார்த்த பிறகு என்ன செய்தீர்கள்?" என்று நந்தினி கேட்டாள்.

"தீவர்த்தி பிடித்து வந்த காவலன் வழிகாட்டிக்கொண்டு சென்றான். நான் தங்கள் நினைவாகவே கூடச் சென்றேன். இரகசிய மதில் சுவரைத் திறந்து விட்டுக் காவலன் நகர்ந்து கொண்டான். நான் அதில் நுழைந்தேன். உடனே முதுகில் யாரோ குத்தினார்கள், அவ்வளவுதான் நினைவிருக்கிறது. வந்தியத்தேவன் நான் அங்கு வருவேன் என்பதை எப்படியோ தெரிந்து கொண்டு வெளியில் காத்திருந்திருக்க வேண்டும்."

"இல்லை, ஐயா! தங்கள் ஊகம் மிகத்தவறானது. வெளியில் அவன் காத்திருக்கவே இல்லை."

"ாங்கள் கூட அவன் கட்சியில் சேர்ந்து

விட்டீர்கள்?"

"நான் ஏன் அவன் கட்சியில்
சேரவேண்டும்? எனக்கு என்ன லாபம்?
அல்லது அவனுக்குத்தான் என்ன லாபம்?
இப்படித்தான் நடந்திருக்கவேண்டும் என்று
எனக்கு இப்போது நிச்சயமாய்த்
தெரிகிறது."

"சொல்லுங்கள், தேவி! எப்படியென்று
சொல்லுங்கள்!"

"வந்தியத்தேவன் வெளியே
காத்திருக்கவில்லை!..."

"பின்னே யார் காத்திருந்தார்கள்?"

"வேறு யாரும் இல்லை; வந்தியத்தேவன்
வெளியில் காத்திருக்கவில்லை
யென்றுதானே சொன்னேன்? அவன் அந்த

பொக்கிஷ நிலவறைக்குள்ளேயேதான்
காத்திருக்கிறான்!"

"என்ன? என்ன? அது எப்படி சாத்தியமாக
முடியும், தேவி!"

"அவன் அன்று திடீரென்று மாயமாய்
மறைந்து விட்டான். எப்படி
மறைந்திருப்பான்? நீங்களே யோசித்துப்
பாருங்கள்! எப்படியோ அவன் பொக்கிஷ
நிலவறைக்குள் புகுந்து அவ்விடத்து
இரகசியங்களையெல்லாம் அறிந்து
கொண்டான். பின்னர், உங்களைப் பின்
தொடர்ந்து வந்திருக்கிறான். கதவைத்
திறந்ததும் தங்களைப் பின்னாலிருந்து
குத்தித் தள்ளிவிட்டுத் தானும்
வெளியேறியிருக்கிறான். அப்புறம்
ஒருவேளை அவன் மனச்சாட்சியே
அவனை உறுத்தியிருக்கலாம். தங்களை
அந்த ஊமையின் வீட்டில் கொண்டு

போய்ப் போட்டு விட்டுப்
போயிருக்கிறான்!..."

"தேவி! தாங்கள் சொல்கிறபடிதான்
நடந்திருக்க வேண்டும்; சந்தேகமில்லை.
இத்தனை நாளும் இது என் புத்திக்கும்
எட்டவில்லை; மற்றவர்களுக்கும்
புலப்படவில்லை! இந்தச் சோழ
நாட்டிலேயே மதி நுட்பம் அதிகம்
உள்ளவர் யார் என்று கேட்டால்,
தாங்கள்தான் என்று நான் சொல்வேன்.
இந்த உலகத்தில் அறிவு படைத்தவர்கள்
உண்டு; அழகு படைத்தவர் உண்டு.
இரண்டும் சேர்ந்துள்ளவர்களைப் பிரம்ம
சிருஷ்டியில் காண்பது
அபூர்வம். தங்களிடந்தான் அழகு, அறிவு,
இரண்டும் பொருந்தியிருக்க காண்கிறேன்!"
என்று பரவசமாக ஂ கூறினான்
கந்தன்மாறன்.

"ஐயா! தாங்கள் இப்போது சொன்னது மனப்பூர்வமாகக் கூறின வார்த்தையா? அல்லது உலகத்தில் விட புருஷர்கள் பரஸ்திரீகளிடம் சொல்லும் முகஸ்துதியா?"

"முகஸ்துதியல்ல; சத்தியமாக என் மனத்தில் இருப்பதையே சொன்னேன்."

"அப்படியானால் என்னைப் பூரணமாக நம்புவீர்களா? நம்பி எனக்காக ஓர் உதவி செய்வீர்களா?"

"என்னால் முடிகிற காரியம் எதுவாயிருந்தாலும் அதைச் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன்."

"எனக்காகத் தாங்கள் காஞ்சிக்குப் போக வேண்டும்."

"காசிக்குப் போகச் சொன்னாலும்

போகிறேன்."

"அவ்வளவு தூரம் போக வேண்டியதில்லை. காஞ்சியில் உள்ள இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலருக்கு ஒரு நிருபம் கொடுப்பேன். அதை அவரிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டும். சேர்ப்பித்து விட்டு அவரைத் தங்கள் கடம்பூர் அரண்மனைக்கு விருந்தாளியாக அழைக்க வேண்டும்..."

"தேவி! இது என்ன வார்த்தை சொல்கிறீர்கள்? தங்கள் கணவரும், என் தந்தையும், மற்றும் பல சோழ நாட்டுப் பிரமுகர்களும் இராஜ்யத்தைப் பற்றிச் செய்து வரும் ஏற்பாடு தங்களுக்குத் தெரியாதா?"

"நன்றாய்த்தெரியும். அதைவிட இன்னும் சில செய்திகளும் தெரியும். ஐயா! தங்கள் குடும்பமும், என் குடும்பமும் மற்றும் பல

பெரிய குடும்பங்களும் பெரும்
அபாயத்தின் வாசலில் நின்று வருகின்றன.
அதற்குக் காரணம் யார் தெரியுமா?"

"சொல்லுங்கள், தேவி!"

"இன்று மத்தியானம் இங்கு
விருந்தாளியாக வந்திருந்தாளே அந்தப்
பாதகிதான்!"

"ஐயையோ! இளைய பிராட்டியையா
சொல்கிறீர்கள்?"

"அந்த நாகப் பாம்பைத்தான் சொல்கிறேன்.
பாம்பின் கால் பாம்பு
அறியும். குந்தவையின் சூழ்ச்சி இந்த
நந்தினிக்குத் தான் தெரியும். உம்முடைய
சினேகிதன் வந்தியத்தேவனை அவள்
இலங்கைக்கு அனுப்பியிருக்கிறாள்.
எதற்காகத் தெரியுமா? மூலிகைகொண்டு

வருவதற்கு என்பது பெரும் பொய்!
சுந்தரசோழர் பிழைக்க வேண்டுமே என்று
அவள் தவித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை.
அவருக்குப் பிறகு மதுராந்தகரும்
பட்டத்துக்கு வரக்கூடாது. ஆதித்த
கரிகாலரும் பட்டத்துக்கு வரக்கூடாது.
அவளுடைய அருமைத்தம்பி
அருள்மொழி வர்மன் வரவேண்டும்
என்பது அவள் எண்ணம். அருள்மொழி
வர்மன் பட்டத்துக்கு வந்தால் இவள்
இஷ்டம்போல் ஆட்டி வைக்கலாம்.
அப்புறம் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின்
சக்கரவர்த்தினி குந்தவை தேவிதான்!
சக்கரவர்த்தி யார் தெரியுமா? உங்கள்
சினேகிதன் வந்தியத்தேவன்!"

"ஆகா! அப்படியா? இதை எப்படியாவது
தடுத்தே தீர வேண்டும். என்
தந்தையிடமும்,
பழுவேட்டரையர்களிடமும் உடனே

சொல்ல வேண்டும்..."

"அவர்களிடம் சொல்லிப் பயன் இல்லை. அவர்கள் நம்பமாட்டார்கள். குந்தவையின் தந்திரத்தை மாற்றுத் தந்திரத்தால் வெல்ல வேண்டும். நீர் உதவி செய்தால் வெல்லலாம்!"

"கட்டளையிடுங்கள், தேவி!"

"இதோ இந்த ஓலையைச் சர்வ ஜாக்கிரதையாகச் கொண்டுபோய்க் காஞ்சியில் ஆதித்த கரிகாலரிடம் கொடுக்க வேண்டும். கொடுப்பீர்களா?" என்று சொல்லிக் கொண்டே ஓலைச்சுருளையும் அதைப்போட வேண்டிய குழலையும் நீட்டினாள்.

மோக வெறியில் மூழ்கிப் போயிருந்த கந்தன்மாறன் ஓலைச் சுருளையும்

குழலையும் வாங்கிக் கொள்வதற்குப்
பதிலாக நந்தினியின் கரத்தைப்பிடித்துக்
கொண்டு, "தங்களுக்காக எது
வேண்டுமானாலும் செய்வேன்!" என்று
உளறினான். அச்சமயம் சடசடவென்று ஒரு
சத்தம் கேட்டது. பழுவேட்டரையர்
அரண்மனையிலிருந்து லதா மண்டபத்துக்கு
வரும்பாதையில் விரைந்து வந்து
கொண்டிருந்தார். திடீரென்று எதிர்பாராமல்
வந்தவரைக் கண்டு, தாதிப் பெண்
திடுக்கிட்டு விலகி நின்றாள். அங்கே
மண்டபத்தின் விட்டத்திலிருந்து தொங்கி
ஆடிய ஒரு முக்கோணத்தில் ஒரு பெரிய
கிளி ஒன்று சங்கிலியால் பிணைத்து
வைக்கப்பட்டிருந்தது. வந்த வேகத்தில்
பழுவேட்டரையர் தம்மையறியாமல்
அந்தக் கிளியைக் கையினால் பற்றினார்.
அவருடைய மனத்திலிருந்த வேகம்
அவருடைய கையின் வழியாகப்
பாய்ந்தது. கிளியின் சிறகுகள்

சடசடவென்று அடித்துக் கொண்டன.
பழுவேட்டரையரின் கொடூரமான
பிடியைத் தாங்க முடியாமல் கிளி
'கிறீச்'சிட்டது.

[பக்க தலைப்பு](#)

இருபத்து நான்காம் அத்தியாயம்
அனலில் இட்ட மெழுகு

கிளி 'கிறீச்'சிட்ட சத்தமும், தாதிப் பெண்
பயத்துடன் கூவிய சத்தமும் கலந்து வந்து,
நந்தினியையும் கந்த மாறனையும்
திடுக்கிடச் செய்தன. கந்த மாறன் திரும்பிப்
பார்த்துப் பழுவேட்டரையர் வருகிறார்

என்று அறிந்ததும் கதி கலங்கிப் போனான். சற்றுமுன்னால் அவன் 'பழுவேட்டரையரை எனக்கும் பிடிக்கவில்லை' என்று சொன்னது அவர் காதில் விழுந்திருக்குமோ என்ற எண்ணம் உதயமாயிற்று. அதை விடப் பீதிகரமான எண்ணம், நந்தினியையும் தன்னையும் பற்றி அவர் ஏதேனும் தவறாக எண்ணிக் கொள்வாரோ என்ற நினைவு, அவனுக்குத் திகிலை உண்டாக்கிற்று. கிழப்பருவத்தில் கலியாணம் செய்து கொண்டவர்களின் போக்கே ஒரு தனி விதமாக இருக்குமல்லவா? ஆகையினாலேயே அவர் அவ்வளவு கோபமாக வந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்? வந்து என்ன செய்யப் போகிறாரோ, தெரியவில்லை. எதற்கும் சித்தமாயிருக்க வேண்டியதுதான்.

இவ்வளவு ஒரு நொடிப் பொழுதில் கந்தன்மாறன் மனத்தில் அலை எறிந்த

சிந்தனைகள். ஆனால் அவனுக்கு அன்று ஒரு பெரிய அதிசயத்தைக் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவன் நினைத்ததற்கெல்லாம் மாறாக அந்த அதிசயம் நடந்தது. பழுவேட்டரையர் அருகில் நெருங்கியதும் நந்தினி முகமலர்ந்து அவரைத் தன் கரிய விழிகளால் பார்த்து, "நாதா! எங்கே தாங்கள் திரும்பி வருவதற்கு அதிக நாள் ஆகிவிடுமோ என்று பார்த்தேன். நல்லவேளையாக வந்துவிட்டீர்கள்!" என்றாள்.

அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்து அந்தக் குரலையும் கேட்டதும் பழுவேட்டரையரின் கோபாவேசமெல்லாம் பறந்துவிட்டது. அனலில் இட்ட மெழுகைப்போல் உருகிப் போனார். அசட்டுச் சிரிப்பு ஒன்று சிரித்து, "ஆமாம்; போன காரியம் முடிந்து விட்டது; திரும்பி விட்டேன்" என்றார். பிறகு

கந்தன்மாறனைப் பார்த்து, "இந்தப் பிள்ளை இங்கே என்ன செய்கிறான்? ஏதாவது காதற் கவிதை புனைந்து கொண்டு வந்து கொடுத்தானோ?" என்று கேட்டுவிட்டுத் தம்முடைய பரிகாசத்தைக் குறித்துத் தாமே சிரித்தார்.

கந்தன்மாறனுடைய முகம் சிவந்தது. ஆனால் நந்தினி பழுவேட்டரையரைவிட அதிகமாகச் சிரித்துவிட்டு "இவருக்குக் காதலும் தெரியாது; கவிதையும் தெரியாது சண்டை போட்டுக் காயமடையத்தான் தெரியும். நல்ல வேளையாகக் காயம் ஆறிவிட்டது. ஊருக்குப் போக வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்!" என்றாள்.

"இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளின் வீரத்தைத்தான் என்னவென்று சொல்லுவது? இருபத்துநாலு

யுத்தகளங்களில் நான் அறுபத்துநாலு
காயங்கள் அடைந்தவன். ஆனால் ஒரு
தடவையாவது படுக்கையில்
படுத்ததில்லை. இவனுக்குக் காயம்
குணமாக ஒரு பட்சத்துக்கு
மேலாகியிருக்கிறது. ஆனால் என்
காயங்களெல்லாம் மார்பிலும் தோளிலும்
தலையிலும் முகத்திலும் ஏற்பட்டவை.
இந்தப் பிள்ளை முதுகிலே காயம் பட்டவன்
அல்லவா? அதனால் இவ்வளவு நாள்
ஆகிவிட்டது. நியாயந்தான்!" என்று கூறிப்
பரிகாசச் சிரிப்புச் சிரித்தார்.

கந்தன்மாறன் கொதித்து எழுந்து, "ஐயா!
தாங்கள் என் தந்தையின் ஸ்தானத்தில்
உள்ளவர். அதனால் தங்களுடைய
பரிகாசத்தைப் பொறுத்தேன்!" என்றான்.

"இல்லாவிட்டால், என்ன
செய்திருப்பாயடா?" என்று

பழுவேட்டரையர் கேட்டுத் தம்
உறையிலிருந்த கத்தியில் கையை
வைத்தார்.

நந்தினி இச்சமயம் குறுக்கிட்டாள். "நாதா!
இவருக்கு முதுகில் மட்ும் காயமில்லை.
நெஞ்சிலும் காயம் பட்டிருக்கிறது என்பது
தங்களுக்குத் தெரிந்ததுதானே! இவர்
தம்முடைய சிநேகிதன் என்று நினைத்துக்
கொண்டிருந்தவன் இம்மாதிரி முதுகில்
குத்திப் போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டான்
என்ற எண்ணம் இவர் நெஞ்சில் பெரிய
புண்ணை உண்டாக்கியிருக்கிறது. முதுகில்
காயம் ஆறியும், நெஞ்சில் புண்
ஆறவில்லை. அந்தப் புண்ணில் கோல்
இடுவதுபோல் நாம் பேசக்கூடாது தானே?
அன்றிரவு, இவர் காயம்பட்ட அன்றிரவு,
என்ன நடந்தது என்று தங்களுக்குத்
தெரியாதா, என்ன?" என்று சொல்லிக்
கொண்டே நந்தினி பழுவேட்டரையரைப்

பார்த்த பார்வையில் மறை பொருள் ஏதோ
இருந்திருக்க வேண்டும்!

பழுவேட்டரையரின் முகத்தோற்றம்
உடனே மாறிவிட்டது!

"ஆமாம்; நீ சொல்லுவது சரிதான்! பாவம்,
இவன் அறியாப் பிள்ளை. இவன்
தந்தையோ என் பிராண சிநேகிதர். இவன்
ஏதோ தெரியாத்தனமாகக் கூறியதை நான்
பொருட்படுத்தக் கூடாதுதான். இது
கிடக்கட்டும். நந்தினி! ஒரு முக்கியமான
விஷயம் சொல்வதற்காக இப்போது
வந்தேன். அது இவனுக்கும் தெரிந்திருக்க
வேண்டியதுதான். இலங்கை
மாதோட்டத்தில் ஒருவனை ஒற்றன் என்று
சந்தேகித்துப் பிடித்திருக்கிறார்களாம்.
அவனிடம் இளவரசன்
அருள்மொழிவர்மனுக்கு ஓலை
ஒன்றிருக்கிறதாம். அங்க
அடையாளங்களிலிருந்து அவன் நம்

கந்தன்மாறனுடைய அழகான
சிநேகிதனாயிருக்கலாமென்று
நினைக்கிறேன். அவன் பெரிய
கைகாரனாய்த் தானிருக்க வேண்டும். நம்
ஆட்களிடம் அகப்படாமல் தப்பி
இலங்கைக்குச் சென்று விட்டான். பார்!"
என்றார் பழுவேட்டரையர்.

நந்தினியின் முக பாவத்தில் அப்போது
ஏற்பட்ட ஒரு கண நேரமாறுதலை மற்ற
இருவரும் கவனிக்கவில்லை.

"அடே! தப்பிச்சென்று விட்டானா?
இலங்கைக்கா போய்விட்டான்?" என்று
கந்தன்மாறன் ஏமாற்றத்துடன் கூறினான்.

"நாதா! அவன் தப்பிச் சென்றது எனக்கு
ஒன்றும் அதி யமாய்த் தோன்றவில்லை.
தங்கள் சகோதரர் இந்தக் கோட்டைக்
காவலுக்குத் தகுதியற்றவர் என்றுதான்

எத்தனையோ தடவை
சொல்லியிருக்கிறேனே! அவர் அனுப்பிய
ஆட்களும் அப்படித்தானே இருப்பார்கள்?"
என்றாள் நந்தினி.

"முன்னெல்லாம் நீ அப்படிச்
சொன்னபோது எனக்கு அது சரியாகப்
படவில்லை. இப்போது எனக்குக்கூட
அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. இன்னும் ஒரு
விந்தையைக் கேள்! மாதோட்டத்தில்
அகப்பட்ட ஒற்றனிடம் நமது பழுலூர்
இலச்சினை ஒன்று இருந்ததாம். அது
அவனிடம் எப்படிக் கிடைத்தது என்று
அவன் சொல்லவில்லையாம்!..."

நந்தினி இலேசாக ஒரு பெருமூச்சு
விட்டுவிட்டு, "இது என்ன வேடிக்கை?
பனை இலச்சினை அவனிடம் எப்படிக்
கிடைத்ததாம்? தங்கள் சகோதரர் இதற்கு
என்ன சொல்கிறார்?" என்றாள்.

"அவனா? அவன் சொல்லுவதைக் கேட்டால் உனக்குச் சிரிப்பு வரும்! அந்தப் பனை இலச்சினை உன்னிடமிருந்துதான் அவனிடம் போயிருக்க வேண்டுமென்கிறான் காலாந்தகன்!" என்று சொல்லிவிட்டுப் பழுவேட்டரையர் இடிஇடியென்று சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பினால் லதா மண்டபமே குலுங்கியது போலிருந்தது. அரண்மனை நந்தவனத்து மரங்கள் எல்லாம் சிலிர்த்து நடுநடுங்கின.

நந்தினியும் அவருடன் சேர்ந்து சிரித்துக்கொண்டே, "என் மைத்துனர் இருக்கிறாரே, அவருக்கு இணையான புத்திக் கூர்மை படைத்தவர் இந்த ஈரேழு பதினாலு உலகத்திலும் கிடையாது!" என்றாள்.

"இன்னும் உன் மைத்துனன் என்ன

சொல்கிறான் தெரியுமா? நல்ல வேடிக்கை!
அதை நினைக்க நினைக்க எனக்குச் சிரிப்பு
வருகிறது! தஞ்சைக் கோட்டை வாசலில் நீ
பல்லக்கில் வந்து கொண்டிருந்தபோது
உன்னை அந்த இந்திரஜித்து சந்தித்துப்
பேசினானாம். பிறகு இந்த
அரண்மனைக்குள்ளும் அந்த மாயாவி
வந்திருந்தானாம். ஆகையால் நீயே
அவனிடம் பழுஷூர் இலச்சினையைக்
கொடுத்திருக்கவேணுமாம்!
அப்படியில்லாவிட ஂடால், உன்னிடம்
யாரோ ஒரு மந்திரவாதி அடிக்கடி
வருகிறானே, அவன் மூலமாக போயிருக்க
வேண்டுமாம்! தன்னுடைய முட்டாள்
தனத்தை மறைப்பதற்காக அவன்
இப்படியெல்லாம் கற்பனை செய்து
உளறுகிறான்!" என்று கூறிப்
பழுவேட்டரையர் தமது நீண்ட பற்கள்
எல்லாம் தெரியும்படியாக மறுபடியும்
'ஹஹஹஹஹா' என்று சிரித்தார்.

"என் மைத்துனருடைய அறிவுக்
கூர்மையைப் பற்றி நான் சந்தேகித்தது
ரொம்பத் தவறு. அவருடைய அறிவு
உலக்கைக் கொழுந்துதான்!
சந்தேகமில்லை! ஆனால் இதையெல்லாம்
நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டு சும்மா
இருந்ததை நினைத்தால்தான் எனக்கு
வியப்பாயிருக்கிறது!" என்றாள் நந்தினி.

அவளுடைய முகபாவம் மறுபடியும் மாறி,
அதில் இப்போது எள்ளும் கொள்ளும்
வெடித்தது. கண்ணில் தீப்பொறி பறந்தது.
வீராதி வீரரும் போர்க்களத்தில்
எத்தனையோ வேல் வீச்சுக்களை
இறுமாந்து தாங்கியவருமான பெரிய
பழுவேட்டரையர் நந்தினியின் சிறு
கோபத்தைத் தாங்க முடியாமல்
தடுமாறினார். அவருடைய தோற்றத்திலும்
பேச்சிலும் திடீரென்று ஒரு தளர்ச்சி

காணப்பட்டது.

"தேவி! நான் அதையெல்லாம் சும்மா கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன் என்றா நினைக்கிறாய்? அவனுடைய கையாலாகாத் தனத்தைப் பற்றி மிகக் கடுமையாகப் பேசி அவனை அழவைத்து விட்டேன். நீ பார்த்திருந்தால் அவன் பேரில் இரக்கம் அடைந்திருப்பாய்!" என்றார்.

இதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கந்தன்மாறன் பாடு சங்கடமாகி விட்டது. நந்தினியிடம் அவனுக்குச் சிறிது பயமும், பழுவேட்டரையரிடம் இரக்கமும், அவமதிப்பும் ஏற்பட்டன. இந்தச் சதிபதிகளின் தாம்பத்ய விவகாரத்தில் சிக்கிக்கொள்ளாமல் அங்கிருந்து போய்விட விரும்பினான். தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு "ஐயா!..." என்றான்.

நந்தினி குறுக்கிட்டு "என் மைத்துனர் சாமர்த்தியத்தைப் பற்றிப் பேசுகையில் இவரை நாம் மறந்து வ ிட்டோம். இவர் ஊருக்குப் போகிறேன் என்று சொல்கிறாரே, போகலாம் அல்லவா?" என்று கேட்டாள்.

"நன்றாய்ப் போகலாம். இத்தனை நாள் இங்கு இவன் தங்கியிருந்தது பற்றியே இவனுடைய தந்தை கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருப்பார்!"

"இவரிடம் ஓலை ஒன்று கொடுத்தனுப்ப விரும்புகிறேன், கொடுக்கலாம் அல்லவா?"

"ஓலையா? யாருக்கு?"

"காஞ்சியிலுள்ள இளவரசருக்கு!"
பழுவேட்டரையர் நந்தினியையும் கந்தன்

மாறனையும் சந்தேகக் கண்ணால் பார்த்து,
"இளவரசருக்கு ஓலையா? நீயா
எழுதுகிறாய்? எதற்கு?" என்று கேட்டார்.

"இளையபிராட்டி தம்பிக்கு ஓலை எழுதி
இவர் சிநேகிதரிடம் அனுப்பியிருக்கிறார்.
பழுவூர் இளையராணி அண்ணனுக்கு ஏன்
ஓலை எழுதக்கூடாது? எழுதி இவரிடம்
ஏன் அனுப்பக்கூடாது?" என்றாள் நந்தினி.

"இவன் சிநேகிதன் கொண்டு போன ஓலை
இளைய பிராட்டி குந்தவை எழுதிய
ஓலையா? உனக்கு அந்த விஷயம் எப்படித்
தெரிந்தது?" என்று பழுவேட்டரையர்
கேட்டார்.

"பின்னே எதற்காக என்னிடம் மந்திரவாதி
அடிக்கடி வருகிறானாம்? அவன்
மந்திரத்தின் மூலமாகத் தெரிந்தது. என்
மைத்துனர் ஆட்களின் இலட்சணம்தான்

தெரிந்திருக்கிறதே! பழுவூர் பனை
இலச்சினை அவனிடம் இருப்பதாக கண்டு
பிடித்துக் கொண்டு வந்து சொன்னவர்கள்
ஓலை குந்தவை அனுப்பியது என்று
சொல்லவில்லை, பாருங்கள்!"

"இலச்சினையைப் பற்றி நம் ஆட்கள்
சொல்லவில்லை; அன்பில் பிரமராயர்
இராமேசுவரம் போய்விட்டுத் திரும்பி
வந்திருக்கிறார். அவர் கொண்டுவந்த
செய்தி..."

"அந்தப் பிராமணனாவது குந்தவை
தேவியின் ஓலையைப் பற்றித் தங்களிடம்
சொன்னாரா?"

"இல்லை."

"நாதா! நான் தங்களுக்கு எச்சரித்ததை
எண்ணிப் பாருங்கள். இந்த இராஜ்யத்தில்

உள்ள அவ்வளவு பேரும் சேர்ந்து தங்களை வஞ்சிக்கப் பார்க்கிறார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லையா? இது உண்மை என்பது இப்போதாவது தங் களுக்குத் தெரிகிறதா? மந்திரவாதி சொன்னதை மட்டும் நான் நம்பிவிடவில்லை. கோடிக்கரையிலிருந்து சிறைப்படுத்திக் கொண்டு வந்த வைத்தியர் மகனையும் அழைத்து வரச் செய்து விசாரித்தேன். அவனும் அதை உறுதிப் படுத்தினான். இளைய பிராட்டி தன் தம்பிக்கு ஓலை அனுப்பியிருப்பதாகச் சொன்னான்!" என்றாள் நந்தினி.

பழுவேட்டரையருக்குக் கண்ணைக் கட்டிக் காட்டிலே விட்டது போலிருந்தது. கந்தன் மாறனை அவர் அருவருப்புடன் பார்த்தார். அந்தச் சிறு பிள்ளையைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு இப்படியெல்லாம் பேசுவது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. இதைக் குறிப்பினால் உணர்ந்த நந்தினி,

"நம்முடைய கதை இருக்கவே இருக்கிறது. இவருடைய பிரயாணம் ஏன் தாமதிக்க வேண்டும்!" என்று கூறிவிட்டுக் கந்தன்மாறனைப் பார்த்து "ஐயா! காஞ்சி இளவரசரிடம் இந்த ஓலையை நேரே கொண்டு போய்க் கொடுக்கவேண்டும். கொடுத்துவிட்டு, அவர் மறு ஓலை கொடுத்தால் சர்வ ஜாக்கிரதையாக அனுப்பி வைக்க வேண்டும். தங்களுடைய கடம்பூர் மாளிகைக்கு இளவரசரை அழைப்பதற்கு மறந்துவிட வேண்டாம்!" என்றாள்.

"என் தந்தையிடம் என்ன சொல்ல? இது பழுலூர் மன்னரின் விருப்பம் என்று சொல்லலாம் அல்லவா?" கந்தன்மாறன் சற்றுத் தயக்கத்துடன் கேட்டான்.

"தாராளமாகக் சொல்லலாம். என்னுடைய விருப்பந்தான் பழுலூர் மன்னரின் விருப்பமும். நாதா! நான் சொல்வது

சரிதானே!" என்றாள் நந்தினி.

"ஆமாம், ஆமாம்!" என்று
பழுவேட்டரையர் தலையை அசைத்தார்.
அவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. தலை
கிறுகிறுத்தது. நந்தினியை எதிர்த்துப்
பேசவும் அவரால் இயலவில்லை.

கந்தன்மாறன் சென்ற பிறகு நந்தினி,
பழுவேட்டரையர் மீது தன் காந்தக்
கண்களைச் செலுத்தி, கொஞ்சம் கிளியின்
குரலில், "நாதா; என்னிடம் தங்களுடைய
நம்பிக்கை குன்றிவிட்டதாகத்
தோன்றுகிறது! என் மைத்துனருடைய துர்
ஃபோதனை ஜெயித்துவிட்டதுபோல்
காண்கிறது!" என்றாள்.

"ஒருநாளாமில்லை நந்தினி! என் கையில்
பிடித்த வேலிலும், அரையில் சொருகிய
வாளிலும் எனக்கு நம்பிக்கை

குறைந்தாலும் உன்னிடம் நம்பிக்கை குறையாது. வீர சொர்க்கத்தில் நான் நம்பிக்கை இழந்தாலும் உன் வார்த்தையில் நான் நம்பிக்கை இழக்கமாட்டேன்!" என்றார்.

"இது உண்மையானால் அந்தச் சிறு பிள்ளையை வைத்துக் கொண்டு என்னிடம் அவ்வளவு கேள்வி கேட்டீர்கள், ஏன்? எனக்கு அவமானமாயிருந்தது!" என்று நந்தினி கூறியதுபோது, அவள் கண்களில் கண்ணீர் பெருகத் தொடங்கியது. பழுவேட்டரையர் துடிதுடித்துப் போனார்.

"வேண்டாம், என் கண்ணே! இப்படி! என்னைத் தண்டிக்கவேண்டாம்!" என்று கூறி, நந்தினியின் கண்களில் பெருகிய கண்ணீரைத் துடைத்துச் சமாதானம் செய்தார்.

"ஆயினும் உன்னுடைய காரியங்கள் சில எனக்கு அர்த்தமாகவில்லை. என்ன, ஏது, ஏதற்காக என்று கேட்க எனக்கு உரிமை இல்லையா?" என்றார்.

"கேட்பதற்குத் தங்களுக்கு உரிமை உண்டு. சொல்வதற்கும் எனக்கு உரிமையுண்டு. யார் இல்லை என்றார்கள்? அன்னியர்கள் முன்னால் கேட்க வேண்டாம் என்றுதான் சொன்னேன். என்ன வேண்டுமோ இப்போது கேளுங்கள்!" என்றாள்.

"ஆதித்த கரிகாலனுக்கு நீ எதற்காக ஓலை கொடுத்து அனுப்புகிறாய்? கடம்பூர் மாளிகைக்கு எதற்காக அவனை அழைக்கச் சொல்கிறாய்? அவன் அல்லவா நம்முடைய யோசனை நிறைவேறுவதற்கு முதல் விரோதி?" என்றார் பழுவேட்டரையர்.

"இல்லை, இல்லை! ஆதித்த கரிகாலர் நம் முதலாவது விரோதி இல்லை. அந்தப் பழையாறைப் பெண் பாம்புதான் நம் முதலாவது விரோதி. அவளை எதற்காக நம் அரண்மனைக்கு நான் அழைத்தேன்? அந்தக் காரணத்துக்காகவே தான் ஆதித்த கரிகாலனைக் கடம்பூருக்கு அழைக்கச் சொல்கிறேன். நாதா! நான் அடிக்கடி சொல்லி வந்திருப்பதை இப்போது ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். இளைய பிராட்டி குந்தவை தன் மனத்திற்குள் ஏதோ ஒரு தனி யோசனை வைத்திருக்கிறாள் என்று சொல்லி வந்தேன் அல்லவா? அது என்னவென்று இப்போது கண்டுபிடித்து விட்டேன். மற்ற எல்லாரையும் விலக்கிவிட்டு, அவளுடைய இளைய சகோதரன் அருள்மொழிவர்மனைத் தஞ்சாவூர்ச் சிம்மாசனத்தில் ஏற்றி வைக்க அவள் தீர்மானித்திருக்கிறாள். அவளுடைய சூழ்ச்சிக்கு எதிர் சூழ்ச்சி

செய்து அவளுடைய நோக்கம்
நிறைவேறாமல் செய்ய வேண்டும்.
காஞ்சிக்கு நான் ஓலை அனுப்பியதன்
காரணம் இப்போது தெரிகிறதல்லவா?"
என்று நந்தினி கேட்டு விட்டுப்
பழுவேட்டரையரைப் பார்த்த பார்வை
அவருடைய நெஞ்சை ஊடுருவி, அவர்
அறிவை நிலை குலையச் செய்தது.

ஒன்றும் தெரியாவிட்டாலும், "ஆம்
தெரிகிறது!" என்று குழறினார் அந்த
வீரக்கிழவர்.

"நாதா! தாங்களும் தங்கள்
முன்னோர்களும் புரிந்த அரும்பெரும் வீரச்
செயல்களினாலேயே இன்று இந்தச் சோழ
சாம்ராஜ்யம் இவ்வளவு பல்கிப்
பரவியிருக்கிறது. இந்தத் தஞ்சைபுரியின்
தங்கச் சிம்மாசனத்தில் ஒரு நாளாவது
தங்களை ஏற்றி வைத்துப் பார்க்கும்

வரையில் இந்தப் பாவியின் கண்கள்
இரவிலும், பகலிலும் தூங்கப்
போவதில்லை! அதற்குள்ளே எந்த
விதத்திலாவது தங்களுக்கு என் பேரில்
சந்தேகம் ஏற்படும் பட்சத்தில் தங்கள்
உடைவாளினால் என்னை ஒரே வெட்டாக
வெட்டிக் கொன்று விடுங்கள்!" என்றாள்
நந்தினி.

"என் கண்ணே! இத்தகைய கர்ண கரூரமான
மொழிகளைச் சொல்லி என்னைச்
சித்திரவதை செய்யாதே!" என்றார் பெரிய
பழுவேட்டரையர்.

[பக்க தலைப்பு](#)

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

மாதோட்ட மாநகரம்

நமது கதாநாயகன் வந்தியத்தேவனை நாம் விட்டுப்பிரிந்து நெடுங்காலம் ஆகிவிட்டது. தஞ்சையிலேயே அதிக நாள் தங்கி விட்டோம். சில நாள்தான் என்றாலும் நெடுங்காலமாகத் தோன்றுகிறது. இந்தச் சில நாளைக்குள் வந்தியத்தேவன் ஈழத்துக் கடற்கரையோடு நடந்து சென்று பாலாவி நதிக்கரையில் இருந்த மாதோட்ட மாநகரை அடைந்திருந்தான். இராமேசுவரக் கடலுக்கு அப்புறத்தில் ஈழ நாட்டுக் கடற்கரையில் இருந்த அம்மாநகரம், திருஞான சம்பந்தர் காலத்திலும், சுந்தரமூர்த்தியின் காலத்திலும் இருந்ததுபோலவே இப்போது பசுமையான மரங்கள் அடர்ந்த சோலைகளினால் சூழப்பட்டுக் கண்ணுக்கு இனிய காட்சி அளித்தது. மாவும், பலாவும்,

தென்னையும், கமுகும், கதலியும், கரும்பும்
அந்தக் கரையைச் சுற்றிலும் செழித்து
வளர்ந்திருந்தன. அந்த மரங்களில்
வானரங்கள் ஊஞ்சலாடின. வரிவண்டுகள்
பண்ணிசைத்தன; பைங்கிளிகள் மழலை
பேசின.

அந்நகரின் கோட்டை மதில்களின் மேல்
கடல் அலைகள் மோதிச் சலசலவென்று
சப்தம் உண்டாக்கின. மாதோட்ட நகரின்
துறைமுகத்தின் பெரிய மரக்கலங்கள்
முதலாவது சிறிய படகுகள் வரையில்
நெருங்கி நின்றன. அவற்றிலிருந்து
இறக்கப்பட்ட பண்டங்கள் மலை
மலையாகக் குவிந்துகிடந்தன.
இவையெல்லாம் சம்பந்தர் சுந்தரர்
காலத்தில் இருந்தது போலவே இருந்தாலும்
வேறு சில மாறுதல்கள் காணப்பட்டன.
மாதோட்ட நகரின் வீதிகளில் இப்போது
கேதீசுவர ஆலயத்துக்குச் செல்லும்

அடியார்களின் கூட்டத்தை அதிகம்
காணவில்லை. பக்தர்கள் இறைவனைப்
பாடிப் பரவசமடைந்த இடங்களிலெல்லாம்
இப்போது போர் வீரர்கள்
காணப்பட்டனர்.கத்தியும் கேடயமும்,
வாளும் வேலும், கையில் கொண்ட
வீரர்கள் அங்கு மிங்கும் திரிந்தார்கள்.

சென்ற நூறு ஆண்டுகளுக்கு அதிகமாக
அந்த நகரம் ஒரு யுத்த கேந்திரஸ்தலமாக
விளங்கி வந்தது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து
ஈழத்துப் போருக்கு வந்த படைகள்
பெரும்பாலும் அங்கேதான் இறங்கின.
திரும்பிச் சென்ற படைகளும் அங்கேதான்
கப்பல் ஏறின. நகரம் பல தடவை
கைமாறிவிட்டது. சில சமயம் இலங்கை
மன்னர்களிடமும், சில சமயம் பாண்டிய
அரசர்களிடமும் அது இருந்தது. பராந்தக
சக்கரவர்த்தியின் காலத்திலிருந்து
சோழர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்து வந்தது.

அத்தகைய யுத்த கேந்திர நகரத்தின்
கோட்டை மதில் வாசலில் ஒரு நாள்
வந்தியத்தேவன் வந்து நின்றான்.
நகருக்குள் போக வேண்டும் என்றான்
சோழ சேநாதிபதியைப் பார்க்க வேண்டும்
என்றான். காவலர்கள் அவனை உள்ளே
விட மறுத்தார்கள். அதன் பேரில், முன்னர்
கடம்பூரில் கையாண்ட யுக்தியை இங்கும்
அவன் கையாண்டான். காவலர்களைப்
பலவந்தமாகத் தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே
நுழையப் பிரயத்தனம் செய்தான்.
காவலர்கள் அவனைச் சிறைப் பிடித்துக்
கோட்டைத் தலைவனிடம் கொண்டு
போனார்கள். வந்தியத்தேவன் கோட்டைத்
தலைவனிடம் இளவரசர்
அருள்மொழிவர்மருக்கு முக்கியமான
ஓலை கொண்டு வந்திருப்பதாகவும்,
அதைப்பற்றி சோழ சேநாதிபதியிடந்தான்
விவரம் சொல்ல முடியும் என்று கூறினான்.

அவனைப் பரிசோதித்துப்
பார்த்தார்கள்.'பொன்னியின் செல்வ'னுக்கு
ஓர் ஓலையும், பழுஷூர் பனை
இலச்சினையும் அவனிடம் இருக்கக்
கண்டார்கள்.

கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளார் பூதி
விக்கிரம கேசரி அச்சமயம் இலங்கைப்
படையின் சேநாதிபதியாக இருந்தார்.
அவரிடம் போய்ச் சொன்னார்கள். பூதி
விக்கிரம கேசரி அப்போது முதன் மந்திரி
அந்நிருத்தப்பிரமராயருடன் பேசிக்
கொண்டிருந்தார். அவருடன்
இராமேசுவரம் வரையில் போவதற்கு
ஆயத்தமாக இருந்தார். ஆகையால்
திரும்பி வந்து விசாரிப்பதாகவும் அது
வரையில் அந்த வீரனைக் காவலில்
வைத்திருக்கும்படியும் சொல்லிவிட்டுப்
போனார்.

பிறகு வந்தியத்தேவனை அழைத்துப்போய் ஒரு பாழடைந்த மாளிகையில் ஓர் அறையில் தள்ளிப் பூட்டினார்கள். வாசலில் காவலும் போட்டார்கள். வந்தியத்தேவன் நீண்ட வழிப்பிரயாணத்தினால் களைப்படைந்திருந்தான் ஆகையால், தன்னைச் சிறைப்படுத்தியது குறித்த அவன் மகிழ்ந்தான். இரண்டொரு நாள் அலைச்சல் இன்றி ஓய்வு பெறலாம் அல்லவா? முதல்நாள் அவனுக்கு அத்தகைய ஓய்வு கிடைத்தது. ஆனால் இரண்டாம் நாள் ஒரு தொல்லை ஏற்பட்டது.

அவன் இருந்த அறைக்கு அடுத்த அறையில் ஏதேதோ விசித்திரமான சப்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கின. யாரோ ஒருவன் இன்னொருவனை அதட்டி மிரட்டினான். அவனுடைய வீரப்பேச்சுக்கள் பிரமாதமாயிருந்தன. "இந்தா!". "சீச்சீ!", "போ போ!", "கிட்ட வராதே!" "அருகில்

வந்தாயோ கொன்று விடுவேன்!", அடித்து
நொறுக்கிவிடுவேன்!" "ஜாக்கிரதை!" "உன்
உயிர் உன்னுடையதல்ல!"

"யமலோகத்துக்கு அனுப்பி விடுவேன்!",
"ஒரே உதையில் உன் உயிர் போய்விடும்!"
என்று இப்படியெல்லாம் அடுத்த அறையில்
ஒருவன் இரைந்து கொண்டிருந்தான்.
யாரைப் பார்த்து இப்படி அவன் வீர
வாதமிடுகிறான் என்று தெரியவில்லை.
ஒரே குரல் தான் கேட்டதே தவிர, அதற்கு
எதிர்க்குரல் கேட்கவில்லை. ஒருவேளை
யாராவது பைத்தியம் பிடித்த போர்
வீரனாயிருக்குமோ என்ற சந்தேகம்
ஏற்பட்டது. அப்படியென்றால்,
இரவெல்லாம் தூக்கமில்லாமல்
செய்துவிடுவானே? கொஞ்சம்
நிம்மதியாகத் தூங்கலாம் என்றால்
அதற்கும் இடையூறு நேர்ந்து விட்டதே...!

"சொன்னால் கேட்கமாட்டாயா? சும்மா

போகமாட்டாயா சரி, சரி! உன்னை என்ன
செய்கிறேன், பார்!" இந்த
வார்த்தைகளுக்குப் பிறகு தொப்பென்று
அவனுடைய அறையில் வந்து ஏதோ
விழுந்தது. படுத்திருந்த வந்தியத்தேவன்
தூக்கிவாரிப்போட்டு எழுந்தான். விழுந்தது
என்னவென்று உற்றுப் பார்த்தான். உடனே
அவனையறியாமல் சிரிப்பு வந்தது.
கலகலவென்று சிரித்தான். ஏனெனில்,
அடுத்த அறையிலிருந்து அப்படி வேகமாக
வந்து விழுந்தது ஒரு பூனை என்று
தெரிந்தது!

"ஓஹோ! உனக்குச் சிரிக்க வேறே
தெரியுமா? சிரி! சிரி! மறுபடியும் இங்கே
மட்டும் வராதே!" என்று அந்தக் குரல்
சொல்லியது.

யாரோ பைத்தியக்காரன் என்பதில் சந்த
கேமில்லை. இல்லாவிட்டால் பூனையுடன்

இவ்வளவு வாதமிடுவானா? அல்லது
பூனை மனிதரைப் போல் சிரிக்கும்
என்றுதான் எண்ணுவானா? ஆனால்
அதிலும் ஓர் அதிசயம் என்னவென்றால்
அப்படியெல்லாம் பேசிய குரல்
அவனுக்குத் தெரிந்த குரலோ என்ற
சந்தேகம் உண்டாயிற்று. எங்கேயோ,
எப்போதோ கேட்ட குரலாகத் தோன்றியது.
ஆனால் யாருடைய குரல்? எங்கே கேட்ட
குரல்? - நினைத்து நினைத்துப் பார்த்தும்
ஞாபகம் வரவில்லை!

எப்படியாவது இருக்கட்டும், யாராவது
இருக்கட்டும் என்று எண்ணி
வந்தியத்தேவன் படுத்துக் கொண்டான்.
கண்ணைமுடித் தூங்கப் பார்த்தான்.
ஆனால் தூங்க முடியவில்லை. சற்று
நேரத்தில் அவனுடைய உள்ளங்கால்களில்
ஏதோ வழுவழுவென்று தட்டுப் பட்டது.
கண்ணைத் திறந்து பார்த்தால் பூனை

அங்கே படுத்திருந்தது. அட கடவுளே!
இதைக் கால் மாட்டில் வைத்துக் கொண்டு
எப்படித் தூங்குவது? உதைத்துத்
தள்ளினான். பூனை நகர்ந்து
சென்றது. கண்ணை முடினான்; மறுபடி
அவன் பக்கத்தில் கையில் ஏதோ
மிருதுவாகத் தட்டுப்பட்டது. கண்ணைத்
திறந்து பார்த்தால் பூனை அவன் பக்கத்தில்
வந்து படுத்துக்கொண்டு செல்லம்
கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தது!

மறுபடியும் கையினால் பிடித்துத்
தள்ளினான். பூனை தூரச் சென்றது.
மீண்டும் கண்ணை முடினான்.
தலைமாட்டில் வந்து பூனை
படுத்துக்கொண்டு வாலினால் அவனுடைய
நெற்றியைத் தடவத் தொடங்கியது.
வாளையும் வேலையும் அச்சமின்றித்
தாங்கக்கூடிய அவ்வீரனுக்குப் பூனை தன்
வாலினால் தடவும் அனுபவத்தைத் தாங்க

முடியவில்லை. எழுந்து, பூனையை அதன் கழுத்தைப் பிடித்துத் தூக்கினான்.

அவனுடைய அறைக்கும் அடுத்த அறைக்கும் மத்தியில் இருந்த சுவரின் உச்சியில் கொஞ்சம் இடிந்து பொக்கை விழுந்திருந்தது. அதன் வழியாகப் பூனைத் தூக்கி எறிந்தான்.

அடுத்த அறையில் சிறிது நேரம் ஒரே ரகளையாயிருந்தது. மனிதக் ுரலின் கூப்பாட்டுடன் பூனையின் கரமுரா சத்தமும் சேர்ந்து கொண்டது. சற்று நேரத்துக்குப் பிறகு "போ! தொலை!" என்ற குரல் கேட்டது. பூனையின் 'மியாவ் மியாவ்' சத்தம் கொஞ்ச தூரம் வரையில் சென்று மறைந்தது. பிறகு நிசப்தம் நிலவியது.

வந்தியத்தேவன் கண்ணயர்ந்தான்.

அரைத்தூக்க நிலையில் ஒரு கனவு கண்டான். மிக இன்பமான கனவு. இளைய

பிராட்டி குந்தவை அவன் அருகில் வந்து
உட்கார்ந்து அவன் நெற்றியைத் தடவிக்
கொடுத்தாள், ஆகா! பூனையின் வாலுக்கும்
இளவரசியின் கைவிரலுக்கும் எத்தனை
வித்தியாசம்! சட்டென்று மறுபடி விழிப்பு
வந்தது. கனவு கலைந்துவிட்டதே என்று
வருத்தமாயிருந்தது. அடுத்த
அறையிலிருந்து யாரோ சுவரைத்
தட்டினார்கள் அந்தப் பைத்தியமாகத்தான்
இருக்க வேண்டும்.

"யார் அங்கே? பூனையை எடுத்து எறிந்தது
யார்?" வந்தியத்தேவன் மறுமொழி
சொல்லவில்லை. மௌனமாயிருந்தான்.ஆ!
இது என்ன, பூனை பிறாண்டுவது போன்ற
சப்தம் மறுபடியும்? இல்லை, இல்லை!
யாரோ அப்புறத்தில் சுவரில் ஏறுவதற்கு
முயல்கிறார்கள்! வந்தியத்தேவன்
எழுந்திருக்கவில்லை. படுத்தபடியே
கவனமாய்க் காது கொடுத்துக் கேட்டுக்

கொண்டிருந்தான். ஆனால் முன்
ஜாக்கிரதையாகக் கைமட்டும் கத்திபிடியில்
இருந்தது.

சுவரின் உச்சியிலிருந்து பொக்கையில்
முதலில் இரு கைகள் தெரிந்தன. பிறகு ஒரு
முண்டாசு தெரிந்தது. முண்டாசுக்கடியில்
ஒரு முகம் மேலேவந்து குனிந்து பார்த்தது.
ஆ! இவன் ஆழ்வார்க்கடியான் அல்லவா?
தலைப்பாகை கட்டியிருப்பதால்
தோற்றத்தில் சிறிது மாறியிருக்கிறான்!
ஆனால் ஆழ்வார்க்கடியான் என்பதில்
சந்தேகமில்லை.

இவன் எதற்காக, எப்படி இங்கே வந்தான்?
நாம் இருப்பது தெரிந்துதான்
வந்திருக்கவேண்டும்! உதவி செய்ய
வந்திருக்கிறானா? அல்லது இடையூறு
செய்ய வந்திருக்கிறானா? வந்தியத்தேவன்
எழுந்து உட்கார்ந்த ு, "ஓ

வீரவைஷ்ணவரே! வருக! வருக!
சிவபுண்ணிய ஸ்தலமாகிய
திருக்கேதீசுவரத்துக்கு வருக! வருக!"
என்றான். .

"தம்பி! நீதானா? நினைத்தேன்! வேறு யார்
இவ்வளவு அழுக்குப் பிள்ளையாராகக்
குரல் காட்டாமல் உட்கார்ந்திருக்க
முடியும்?" என்று ஆழ்வார்க்கடியான்
சொல்லிக்கொண்டு அறையில் குதித்தான்.

[பக்க தலைப்பு](#)

இருபத்தாறாம் அத்தியாயம்
இரத்தம் கேட்ட கத்தி

அந்த வீர வைஷ்ணவர் எப்படி அங்கு வந்து சேர்ந்தார் எதற்காக வந்திருக்கிறார் என்பதைப்பற்றி வந்தியத்தேவனுடைய உள்ளம் கலக்கமடைந்திருந்தது. ஆயினும் அதை அவன் வெளியில் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. "என்ன வேடிக்கையைச் சொல்வது? சற்று முன்னால் தான் உங்களைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டேன். நிமிர்ந்து பார்த்தால் தாங்கள் சுவரேறிக் குதித்து வருகிறீர்கள்'. கொடுக்கிற தெய்வம் கூரையைப் பொத்துக்கொண்டு கொடுக்கும்' என்று சொல்கிறார்களே, அது சரிதான்!" என்றான்.

"அப்பனே! சற்று முன்னால் என்னைப் பற்றி நினைத்தாயா? எதற்காக? இந்த நரமனுஷனைப் பற்றி நீ ஏன் நினைக்க வேண்டும் சாக்ஷாத் இராமபிரானைப் பற்றி

நினைத்தாலும் பயன் உண்டு..."

"தங்கள் வாய்க்குச் சர்க்கரைதான் போடவேண்டும். முதலில் நான் இராமபிரானைப் பற்றித்தான் நினைத்தேன். இங்கே வரும்போது கடலில் அக்கரையில் இராமேசுவரக் கோபுரம் தெரிந்தது. இராமர் அங்கேதானே சிவனைப் பூஜை செய்து இராவணனைக் கொன்ற பாவத்தைப் போக்கிக் கொண்டார் என்று எண்ணினேன்..."

"நில்லு, தம்பி! நில்லு!"

"நிற்க முடியாது, சுவாமிகளே! என்னால் நிற்கமுடியாது. நடந்து நடந்து, நின்று நின்று, என் கால்கள் கெஞ்சுகின்றன. தாங்களும் கருணைபுரிந்து உட்காருங்கள். அப்புறம் இராமரைப் பற்றி நினைத்தேனா? உடனே இராம பக்தனாகிய அனுமாரைப்

பற்றி நினைவு வந்தது. அனுமாரைப் பற்றி எண்ணியதும் தங்கள் நினைவு வந்தது. உடனே பார்த்தால், தாங்களே வந்து விட்டீர்கள். சுவரேறிக் குதித்து மட்டும் வந்தீர்கள், அல்லது அனுமாரைப்போல் கடலையே தாண்டிக் குதித்து வந்தீர்களா?"

"தம்பி மகா பக்த சிரோன்மணியான அனுமார் எங்கே? அடியே எங்கே? அனுமார் இந்த இலங்கைக்கு வந்து அக்ஷய குமாரன் முதலிய இராட்சதர்களை அதாஹதம் செய்தார். என்னால் கேவலம் ஒரு பூனைக்கு வழிசொல்ல முடியவில்லை. இதோபார்! எப்படி ஒரு பூனை என் கால்களைப் பிறாண்டி இரத்தக் காயம் செய்துவிட்டது!" என்று ஆழ்வார்க்கடியான் தன் கால்களில் ஏற்பட்டிருந்த காயங்களைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

"அடடா! இப்படியா நேர்ந்துவிட்டது?"

ஆனால் கேவலம் ஒரு பூனையோடு
தாங்கள் சண்டைக்குப் போன காரணம்
என்ன...?"

"நான் சண்டைக்குப் போகவில்லை.
அதுவேதான் என்னுடன் வலுச்சண்டைக்கு
வந்தது..."

"அது எப்படி சுவாமிகளே!"

"உன்னைத் தேடிக்கொண்டு நான் வந்தேன்.
வாசற் காவலர்களை ஏமாற்றி
கொல்லைப்புறச் சுவர் வழியாக ஏறிக்
குதித்தேன். கீழே நான் கால்வைக்கிற
இடத்தில் வேண்டுமென்று அந்தப் பூனை
தன் வாலை நீட்டிக் கொண்டிருந்தது. என்
கால் அதன் வாலை அப்படி
இலேசாகத்தான் தொட்டது. இருந்தாலும்
அந்தப் பொல்லாத பூனை தன் கால்
நகங்களினால் என்னைத் தாக்கத்

தொடங்கிவிட்டது. தம்பி! நான்
சொல்வதைக் கேள்! புலியோடு சண்டை
போட்டாலும் போடலாம்; ஆனையோடு
சண்டை போட்டாலும் போடலாம்;
பூனையோடு மட்டும் சண்டை
போடக்கூடாது!"

"சுவாமிகளே! அந்த இரகசியம் எனக்கு
இப்போது தெரிந்து போய்விட்டது..."

"எந்த இரகசியம்?"

"அந்தப் புனை இங்கே என் அறைக்கும்
வந்தது. என் நெற்றியில் வாலினால் தடவிக்
கொடுத்தது. என்னோடு கொஞ்சி
விளையாடியது. என்னை நகத்தினால்
பிறாண்டவில்லை. உம்மை மட்டும் தாக்கிப்
பிறாண்டியது! அதற்குக் காரணம் என்ன?
வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பிடிக்காத
வீர சைவப் பூனை அது!..."

"ஓகோ! அப்படியோ? இந்த யோசனை எனக்குத் தோன்றாமல் போயிற்றே? வீரசைவப் பூனை என்று தெரிந்திருந்தால் தடியினால் நாலு திருச்சாத்துச் சாத்தியிருப்பேனே?"

"உம் கையில் தடி இல்லாததே நல்லது. ஏனென்றால், இந்தக் கோழித்திரத்துக்கு வந்ததிலிருந்து என் உடம்பிலே கூட வீரசைவ இரத்தம் கொதிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது. என் உறையிலுள்ள கத்தி 'வீர வைஷ்ணவ இரத்தம் வேண்டும்' என்று அழுகிறது. நீர் எனக்குச் செய்த பேருதவியை நினைத்து அதை அடக்கி வைத்திருக்கிறேன்!"

"அப்பனே! உனக்கு நான் ஓர் உதவியும் செய்யவில்லையே!"

"வைஷ்ணவரே! தங்கள் சகோதரியாகிய பழுவூர் இளைய ராணியைப் பற்றி எனக்கு நீர் சொல்லவில்லையா?"

"ஆமாம்; சொன்னேன்."

"பழுவூர் இளையராணி கடம்பூருக்கு அருகில் மூடு பல்லக்கில் போனபோது, திரை விலகியதே, அப்போது அந்தத் தேவியை நீர் எனக்குச் சுட்டிக் காட்டவில்லையா?"

"ஆம், ஆம். அதனால் என்ன?"

"சொல்லுகிறேன். அதே பல்லக்கு தஞ்சைக் கோட்டைக் கருகில் சென்று கொண்டிருந்தபோது நான் பார்த்தேன். பல்லக்கு சுமப்பவர்கள் வேண்டுமென்று வந்து என் குதிரையின் மேல் இடித்தார்கள். நான் நியாயம் கோருவதற்காகப்

பல்லக்கின் திரையை விலக்கிப்
பார்த்தேன்..."

"உள்ளே இருந்தது யார்?"

"பழுவூர் இளையராணி சாக்ஷாத் நந்தினி
தேவிதான்!"

"ஓஹோ! நீ அதிர்ஷ்டசாலி. நான்
ஆனமட்டும் முயன்றும் நந்தினியைப்
பார்க்க முடியவில்லை. உனக்கு அது
கைகூடிவிட்டதே!"

"அதிர்ஷ்டம் வரும்போது அப்படித்தான்
தானாகவே வரும்!"

"அப்புறம்?"

"நான் தங்கள் பெயரைச் சொன்னேன்.
தேவிக்கு முக்கியமான செய்தி தாங்கள்

சொல்லி அனுப்பியதாகக் கூறினேன்..."

"நானும் பார்த்தாலும் பார்த்தேன்.
உன்னைப் போல் கூசாமல் பொய்
சொல்லுகிறவனை இந்தப் பிர பஞ்சத்தில்
எங்கும் பார்த்ததே கிடையாது..."

"வைஷ்ணவரே! என் மூதாதைகளுக்குக்
கவிஞர்களின் பேரில் மிக்க பிரியம்.
அவர்களே கவிதைகளும்
பாடியிருக்கிறார்கள்..."

"அதனால் என்ன?"

"கவி பரம்பரை இரத்தம் என் உடம்பிலும்
ஓடுகிறது. அதனால் சில சமயம் கற்பனை
பொங்கி வருகிறது. உம்மைப் போன்ற
பாமரர்கள் அதைப் பொய் என்று
சொல்லுவார்கள்..."

"நல்லது; அப்புறம் என்ன நடந்தது?"

"என் கற்பனையைக் கேட்டு வியந்து நந்தினிதேவி பழுவூர் முத்திரை மோதிரத்தைக் கொடுத்தார். அரண்மனையில் வந்து பார்க்கச் சொன்னார்."

"போய்ப் பார்த்தாயா?"

"பின்னே, பார்க்காமலிருப்பேனா? உடனே போய்ப் பார்த்தேன். என் வீரதீரபராக்கிரமங்களைப் பற்றி நானே சொல்லித் தெரிந்து கொண்ட நந்தினிதேவி, எனக்கு ஒரு முக்கியமான வேலை கொடுத்தார்."

"அது என்ன வேலை?"

"இந்த இலங்கையில் மதுரை

பாண்டியவம்சத்து மணிமகுடமும்
இந்திரமாலையும் இருக்கின்றனவாம்.
இலங்கை அரச குடும்பத்தார் மலைநாட்டில்
ஒளித்து வைத்திருக்கிறார்களாம். அந்த,
நகைகளை எப்படியாவது தேடிக் கொண்டு
வந்துவிடு!" என்று சொல்லி அனுப்பினார்.
அது இவ்வளவு கஷ்டமான வேலை என்று
எனக்குத் தெரியாமல் போயிற்று..."

"பெரிய பழுவேட்டரையரின்
பொக்கிஷத்தில் உள்ள ஆபரணங்கள்
ஆயிரம் கழுதைப் பொதி கனமிருக்கும்
என்கிறார்கள். அவ்வளவும்
இளையராணிக்குப் போதவில்லையாக்கும்.
சரி கொண்டுவந்தால் உனக்கு என்ன
தருவதாகச் சொன்னாள்?"

"தஞ்சைக் கோட்டைக் காவலைச் சின்னப்
பழுவேட்டரையரிடமிருந்து பிடுங்கி
எனக்குத் தந்து விடுவதாகச் சொன்னார்."

"தம்பி! தம்பி! தஞ்சைக் கோட்டைக் காவல்
உனக்குக் கிடைத்தால், தட்டுத்
தடங்கலில்லாமல் நான் கோட்டைக்குள்
வரலாம் அல்லவா?"

"அழகாய்த் தானிருக்கிறது. எனக்குத்
தஞ்சைக் கோட்டைக் காவல் கிடைக்கிற
வழி என் ? நான் தான் இந்த ஊரில் வந்து
இப்படி அகப்பட்டுக் கொண்டேனே?"
என்று வந்தியத் தேவன் மிகவும் சோகமான
குரலில் கூறினான்.

"ஏன் அகப்பட்டுக் கொண்டாய்? எதற்காக
உன்னைச் சிறைப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்,
தெரியுமா?" என்று ஆழ்வார்க்கடியான்
கேட்டான்.

"பழுலூர் ராணி கொடுத்த முத்திரை
மோதிரத்தை என்னுடன் கொண்டுவந்தேன்.

இங்கேயும் அதற்குச் செல்வாக்கு இருக்கும் என்று எண்ணினேன். அதுதான் தவறாய்ப் போயிற்று? "

"அது தவறுதான், தம்பி, பெரிய தவறு! இங்கே சேநாதிபதி கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளார் அல்லவா? பழுவூர் வம்சத்துக்கும் கொடும்பாளூர் வம்சத்துக்கும் பெரும்பகை என்பது உனக்குத் தெரியாதா?"

"தெரியாமல் வந்துதான் அகப்பட்டுக் கொண்டேன். என்ன செய்கிறதென்று தெரியவில்லை..."

"தம்பி! நீ கவலைப்பட வேண்டாம்!"

"கவலைப்படாமல்..."

"உன்னை விடுதலை செய்வதற்காகவே

நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன்..."

"ஓகோ!"

"உன்னை ஒரு சமயம் ஓர் உதவி கேட்டேன்; நீ மறுத்து விட்டாய். ஆயினும் நான் உனக்கு உதவி செய்ய வந்தேன். என்னுடன் எழுந்து வா! இந்தக் கணமே இச்சிறையிலிருந்து தப்பிவிடலாம்!"

"வைஷ்ணவரே! தாங்கள் சீக்கிரமே இங்கிருந்து போய்விடுங்கள்!"

"ஏன், அப்பனே!"

"என் உறையிலுள்ள கத்தி அதிகமாகப் புலம்பத் தொடங்கியிருக்கிறது. ஒரு 'வீர வைஷ்ணவனுடைய இரத்தம் வேண்டும் என்று கேட்கிறது."

"கேட்டால் கேட்கட்டுமே! என் உடம்பில் வேண்டிய இரத்தம் இருக்கிறது. உன் கத்திக்குத் தேவையானால் கொஞ்சம் சாப்பிட்டு விட்டுப் போகட்டும். நீ எழுந்து என்னுடன் வா!"

"இல்லை, நான் வர முடியாது!"

"காரணம் என்ன?"

"கண்ணைச் சுற்றிக்கொண்டு எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது. எத்தனையோ நாளாக இரவில் நான் தூங்கவில்லை. இன்றைக்கு நன்றாய்த் தூங்குவது என்று தீர்மானித்திருக்கிறேன். அதனா ஂ்தான் பூனையைக் கூடத் தூக்கி எறிந்தேன்."

"தம்பி! இது என்ன இப்படிச் சொல்லுகிறாய்? இளைய பிராட்டி குந்தவை தேவியிடம் நீ ஒப்புக்கொண்ட

காரியத்தை இப்படித்தானா நிறைவேற்றப்
போகிறாய்? இந்த ஓலையைப்
'பொன்னியின் செல்வன்' கையில்
சேர்ப்பிக்கும் வரையில் இரவென்றும்
பகலென்றும் பார்க்காமல் பிரயாணம்
செய்வேனென்று நீ
ஒப்புக்கொள்ளவில்லையா!"... இவ்விதம்
சொல்லி ஆழ்வார்க்கடியான் தன்னுடைய
மடியிலிருந்து ஓலையை எடுத்து
வந்தியத்தேவனிடம் கொடுத்தான்.

அதை ஆர்வத்துடன் வந்தியத்தேவன்
வாங்கிக் கொண்டான். இது வரையில்
ஆழ்வார்க்கடியான் தன் வாயைப் பிடுங்கி
வஞ்சித்து ஏமாற்றப் பார்க்கிறான் என்றே
அவன் எண்ணியிருந்தான். இப்போது
அந்த எண்ணம் மாறியது.

"இந்த ஓலை தங்களிடம் எப்படி வந்தது?"
என்று கேட்டான்.

"சேநாதிபதி விக்கிரமகேசரிதான்
கொடுத்தார். இதோ இந்தப் பழுவூர் பனை
இலச்சினையையும் திருப்பிக் கொடுக்கச்
சொன்னார். உனக்கு எப்போது இஷ்டமோ
அப்போது பிரயாணம் புறப்படலாம் என்று
சொன்னார்."

"வைஷ்ணவரே! தங்களுக்கு என்
மனமார்ந்த நன்றி"

"நன்றியையெல்லாம் சேர்த்து
வைத்துக்கொள். சமயம் வரும்போது
கொடுக்கலாம்."

"ஐயா! இளவரசர் தற்சமயம் எங்கே
இருக்கிறார் என்று தெரியுமா?"

"அது யாருக்கும் தெரியாது.
அநுராதபுரத்திலிருந்து மலை நாட்டுக்குச்

சென்றிருக்கிறார். தேடிக்கண்டுபிடித்தேயாக வேண்டும். உன்னோடு வழிகாட்டிப் போகும்படி சேநாதிபதி எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். நீ விரும்பினால் வருகிறேன்."

வந்தியத்தேவனுக்கு மீண்டும் சிறிது சந்தேகம் உண்டாயிற்று. "சுவாமிகளே! புறப்படுவதற்கு முன்பு சேநாதிபதியை நான் பார்க்கலாமா?" என்று கேட்டான்.

"அவசியம் பார்க்கலாம், பார்த்துவிட்டுத்தான் பிரயாணம் கிளம்ப வேண்டும். வானதி தேவியைப் பற்றிச் சேநாதிபதியிடம் தெரிவியாமல் போகலாமா! என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

இதைக் கேட்ட வந்தியத்தேவன் இந்த வீர வைஷ்ணவனுக்கு உண்மையிலேயே மந்திர வித்தை கை வந்திருக்குமோ என்று

வியப்படைந்தான்.

பக்க தலைப்பு

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்
காட்டுப் பாதை

கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளராகிய
சேநாதிபதி பூதி விக்கிரம கேசரி வயது
முதிர்ந்த அநுபவசாலி; பல
போர்க்களங்களில் பழந்தின்று
கொட்டையும் போட்டவர். சோழ
குலத்தாருடன் நெருங்கிய நட்பும் உறவும்
பூண்டவர். அவருடைய சகோதரராகிய
கொடும்பாளூர்ச் சிறிய வேளார் சில

ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இலங்கைப்
போர்க்களத்தில் வீர சொர்க்கம் அடைந்தார்.
அவருடன் சென்று சைன்யமும்
தோல்வியடைந்து திரும்ப நேர்ந்தது.
அந்தப் பழியைத் துடைத்துக்
கொடும்பாளூரின் வீரப் பிரதாபத்தை
கொண்டிருந்தார். ஆகையாலேயே சற்று
வயதானவராயிருந்தும் இலங்கைப்
படைக்குத் தலைமை வகித்து அங்கு
வந்திருந்தார்.

இலங்கைப் போரை நன்கு நடத்த
முடியாமல் பழுவேட்டரையர்களால்
விளைந்த இடையூறுகளைப் பற்றி
முன்னமே பார்த்தோமல்லவா?
நெடுங்காலமாக அந்த இரண்டு சிற்றரசர்
குலத்துக்கும் ஏற்பட்டிருந்த போட்டியும்
பகைமையும் இதனால் இப்போது
அதிகமாய் வளர்ந்திருந்தன. எனவே,
பழுவூர் முத்திரையிட்ட இலச்சினையுடன்

அகப்பட்டுக் கொண்ட வந்தியத் தேவன்
பாடு சேநாதிபதி பெரிய வேளாரிடம்
கஷ்டமாகத்தான் போயிருக்கும்.

அதிர்ஷ்டவசமாக அநிருத்தப்
பிரமராயரிடம் இதைப்பற்றி அவர்
பிரஸ்தாபிக்க நேர்ந்தது.

வந்தியத்தேவனைப் பற்றிய உண்மையை
ஆழ்வார்க்கடியானிடமிருந்து தெரிந்து
கொண்ட அநிருத்தர் அவனையே
சேநாதிபதி பூதி விக்கிரம கேசரியிடம்
சென்று உண்மையைத் தெரியப்படுத்தும்படி
அவசரமாக அனுப்பி வைத்திருந்தார்.

வாணர் க ாலத்து வீரகுமாரனை மேலும்
கீழும் உற்றுப் பார்த்த சேநாதிபதி பூதி
விக்கிரம கேசரிக்கு அவனிடம் நல்ல
அபிப்பிராயம் உண்டாகியிருக்க
வேண்டும். அன்பான குரலில், "தம்பி!
உன்னை இங்கே சரியாகக்
கவனித்துக்கொண்டார்களா? தங்குவதற்கு

இடம், உணவு எல்லாம் சரிவரக் கிடைத்ததா?" என்று கேட்டார்.

"ஆம் சேநாதிபதி! ஒரு குறைவும் இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டார்கள். கூறிய ஏவலைச் செய்வதற்கு வாசலில் ஐந்தாறு சேவகர்கள் எப்போதும் காத்திருந்தார்கள், தங்குவதற்கு இடம் தாராளமாய்க் கிடைத்தது. இராபோஜனத்துக்கு ஒரு பூனையை அனுப்பி வைத்தார்கள். அதை நான் சாப்பிட எண்ணியிருக்கையில் இந்த வீர வைஷ்ணவரைக் கண்டதும் கோபம் வந்துவிட்டது. இவரை நகத்தினால் பிறாண்டிவிட்டு அது ஓடிவிட்டது!" என்றான்.

சேநாதிபதி "ஓகா! இந்தப் பிள்ளை ரொம்ப வேடிக்கைக்காரப் பையனாயிருக்கிறான்! திருமலை! இவன் சொல்வது உண்மையா?" என்று கேட்டார்.

"சேநாதிபதி! இவன் முன்னோர்கள்
கவிஞர்களாம். ஆகையால் இவனிடமும்
கற்பனா சக்தி அதிகம் இருக்கிறது.
மற்றப்படி இவன் சொல்வது உண்மைதான்.
இவனை நான் பார்க்கப்போன இடத்தில்
ஒரு பூனை என் கை கால்களைப் பிறாண்டி
விட்டது!" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

அவனுடைய உடம்பில் ஏற்பட்டிருந்த
இரத்தக் காயங்களைப் பார்த்துச் சேநாதிபதி
பூதி விக்கிரம கேசரி விழுந்து விழுந்து
சிரித்தார். "ஒரு பூனையா உன்னை இந்தப்
பாடு படுத்திவிட்டது! நல்லவேளை!
காட்டுப் பாதையில் போவதற்கு இந்த
வீரன் உனக்கு வழித்துணையாகக்
கிடைத்திருக்கிறான்..."

"சேநாதிபதி! எனக்கு வழித்துணை
தேவையில்லை. என்னுடைய கைத்தடியே

போதுமானது. அதை எடுத்துக் கொள்ளாமல் நான் இவனைப் பார்க்கப் போனதுதான் பிசகாய்ப் போய்விட்டது..."

"அப்படியானால் இவனுக்கு நீ வழித்துணையாக இரு! புறப்படுவதற்கு முன்னால் இவனுக்குச் சரியாகச் சாப்பாடு பண்ணி வைத்துவிட்டு அப்புறம் கிளம்பு! தம்பி! இப்போது இலங்கையில் சாப்பாட்டு வசதி கொஞ்சம் குறைவு. இங்கேயுள்ள ஏரி குளங்களையெல்லாம் மகிந்தனுடைய சேனா வீரர்கள் கரையை உடைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். அதனால் விவசாயம் சரியாக நடப்பதில்லை. விவசாயம் செய்வதற்கு ஆட்களும் இல்லை. இந்த நாட்டு மக்களே பட்டினி கிடக்கிறார்கள். நம் வீரர்களுக்கு எப்படி உணவு கிடைக்கும்? நம்முடைய நாட்டிலிருந்தும் அரிசி போதிய அளவு அனுப்பி வைப்பதில்லை..."

"சேநாதிபதி! அது எனக்குத் தெரிந்த விஷயந்தான். பழையாறை வீரப் படைவீடுகளின் வழியாக இளைய பிராட்டி சென்றபோது பெண்டுகள் அவரிடம் முறையிட்டதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். 'இலங்கையில் எங்கள் கணவன் மார்களும் பிள்ளைகளும் பட்டினி கிடக்கிறார்களாமே!' என்று முறையிட்டார்கள்..."

"ஓகோ! இது அங்கேயும் தெரிந்து முறையிட்டார்களோ? நல்லது, நல்லது! அதற்கு இளைய பிராட்டி என்ன மறுமொழி சொன்னார்கள்?"

"சேநாதிபதி பெரிய வேளார் இலங்கையில் இருக்கும் வரையில் நம் வீரர்களைப் பட்டினியால் சாகவிட மாட்டார்; நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று ஆறுதல்

சொன்னார்..."

"ஆகா! இளைய பிராட்டி அவ்விதம் சொன்னாரா? உலகத்தில் எத்தனையோ இராஜ குலங்களில் எவ்வளவோ புகழ் பெற்ற கன்னிகைகள் பிறந்ததுண்டு. ஆனால் எங்கள் இளைய பிராட்டிக்கு இணையானவர் வேறு யாரும் இல்லை..."

"அடுத்தபடியாகச் சொல்லக் கூடிய இளவரசி ஒருவர் உண்டு, சேநாதிபதி!"

"அது யார், தம்பி?"

"கொடும்பாளூர் இளவரசி வானதி தேவிதான்!"

"ஆகா! இந்தப் பிள்ளை ரொம்பப் பொல்லாதவன். இவனுடைய கற்பனாசக்தி என்னையே மயக்கிவிடும்

போலிருக்கிறது.தம்பி! பழையாறையில்
எங்கள் குலவிளக்கை நீ பார்த்தாயா?"

"பார்த்தேன், ஐயா! இளைய பிராட்டியுடன்
இணை பிரியாமல் இருந்து வருகிறவ ை
எப்படிப் பார்க்காமல் இருக்கமுடியும்?
வைத்தியர் வீட்டிலிருந்து வழி அனுப்ப
இரண்டு பேருமாகத் தான் யானைமீது ஏறி
வந்தார்கள். தீபத்தை ஒளியும், மலரை
மணமும், உடம்பை நிழலும்
பிரியாததுபோல் வானதி தேவியும்
இளைய பிராட்டியைப் பிரிவது
கிடையாது..."

"அடேடே! இந்தப் பிள்ளை வெகு
புத்திசாலி! திருமலை! இவனை நம்
பொக்கிஷ சாலைக்கு அழைத்துச் சென்று
வேண்டிய ஆடை ஆபரணங்களைக்
கொடுத்து அழைத்துப் போ!"

"ஐயா! எல்லாம் தற்சமயம்

பொக்கிஷத்திலேயே இருக்கட்டும்,
திரும்பிப் போகும்போது நான்
வாங்கிக்கொண்டு போகிறேன்."

"தம்பி! எங்கள் வீட்டுப் பெண்ணைப்பற்றி,
வானதியைப் பற்றி, - இளைய பிராட்டி
எனக்குச் செய்தி ஒன்றும்
அனுப்பவில்லையா-?"

"சேனாதிபதி! தங்களிடம் நான் பொய்
சொல்ல விரும்பவில்லை."

"யாரிடமும் எப்பொழுதும் பொய் சொல்ல
வேண்டாம், தம்பி!"

"இந்த வீர வைஷ்ணவர் விஷயத்தில்
மட்டும் தயவு செய்து விலக்கு அளிக்க
வேண்டும். சேனாதிபதி; இவரிடம் உண்மை
சொன்னால் என் தலை வெடித்துப்
போய்விடும்..."

"வேண்டாம், வேண்டாம்!... இளைய பிராட்டி எனக்கு ஒன்றும் செய்தி அனுப்பவில்லையாக்கும்!"

"தங்களுக்குச் செய்தி அனுப்பவில்லை. ஆனால்..."

"ஆனால், என்ன?"

"யாருக்கு அனுப்ப வேண்டுமோ அவருக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். வானதி தேவியைப் பற்றி இளவரசரிடம் நேரில் சில செய்திகளைச் சொல்லும்படி பணித்திருக்கிறார்கள்..."

"உன்னைப் போன்ற புத்திசாலிப் பிள்ளையை நான் பார்த்ததேயில்லை!" என்று கூறிச் சேநாதிபதி பெரிய வேளார் வந்தியத்தேவனை மார்போடு

அணைத்துக்கொண்டார். பின்னர், "சரி; இனி வீண் பொழுது போக்க வேண்டாம்; புறப்படுங்கள்!" என்று சொன்னார்.

"ஐயா! இந்த வீர வைஷ்ணவர் என்னோடு அவசியம் வரத்தான் வேணுமா? இவர் இல்லாமல் நான் தனியே போகக் கூடாதா?"

"இவர் வருவதில் உனக்கு என்ன ஆட்சேபம்?"

"எனக்கு ஆட்சேபம் இல்லை. என் இடையில் செருகியுள்ள கத்தி சுத்த வீரசைவக் கத்தி. அது 'வீர வைஷ்ணவ இரத்தம் வேண்டும்' என்று வெகு நாளாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. என்னை மீறி அது வெளிசுக் கிளம்பிவிட்டால் இவர் பாடு ஆபத்தாய்ப் போய்விடும் என்று பார்க்கிறேன்."

"அப்படியானால் அந்தக் கத்தியை இங்கே விட்டுவிட்டு வேறு கத்தி எடுத்துக்கொண்டு போ! திருமலை உன்னோடு வராவிட்டால் நீ இளவரசரைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. அவர் இருக்குமிடமே யாருக்கும் தெரியாது. மேலும் இளவரசரிடம் கொடுப்பதற்கு இவனும் ஒரு முக்கியமான ஓலை கொண்டு வருகிறான். ஆகையால் இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்து போவதே நல்லது! வழியில் ஒருவரோடொருவர் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு காரியத்தைக் கெடுத்து விடாதீர்கள்!"

இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுப் பெரிய வேளார் மறுபடியும் வந்தியத்தேவனை அருகில் அழைத்து அவன் காதோடு இரகசியமாகச் சொன்னார். "தம்பி! இவனால் உன் காரியத்துக்கு இடைஞ்சல் ஒன்றும் நேராது. ஆனாலும்

ஐக்கிரதையாகவே இரு! இளவரசரிடம் இவன் என்ன செய்தி சொல்லுகிறான் என்பதைத் தெரிந்து வந்து என்னிடம் சொல்லு!" ஆழ்வார்க்கடியானைத் தனக்கு ஒற்றனாகப் பின்னோடு அனுப்புகிறார்கள் என்று முதலில் வந்தியத்தேவன் எண்ணியிருந்தான். இப்போது அவனுக்குத் தான் ஒற்றன் என்று ஏற்பட்டது. இந்த நிலைமை வந்தியத்தேவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

வந்தியத்தேவன் ஆழ்வார்க்கடியானும் இரண்டு வீரர்கள் துணையுடன் அன்றிரவே புறப்பட்டார்கள். பிரயாணம் தொடங்கி இரண்டு நாள் கிழக்கு நோக்கிச் சென்றார்கள். முதலில் கொஞ்சதூரம் ஊர்ப்புறங்களாக இருந்தன. ஓரளவு ஜன நடமாட்டமும் இருந்தது. வர வரக் காட்டுப் பிரதேசமாக மாறி வந்தது. முதலில் குட்டை மரங்கள் நிறைந்த காடாயிருந்தது. பின்னர்

வானை அளாவிய பெரிய மரங் ள்
அடர்ந்த அரண்யங்களாக மாறின.
இடையிடையே ஏரிகள் தென்பட்டன.
ஆனால் அவற்றின் கரைகள் பல
இடங்களில் இடிந்து கிடந்தன. தண்ணீர்
நாலாபுறமும் ஓடிப்போய் ஏரிகள் வறண்டு
கிடந்தன. கழனியில் பயிர் செய்யப்படாமல்
கிடந்தன. இன்னும் ஓரிடத்தில் விசாலமான
பிரதேசத்தில் தண்ணீர் தேங்கியிருந்தது.
பாலாவி நதியின் கரை வெட்டப்
பட்டபடியால் அதன் தண்ணீர் நதியோடு
போகாமல் வெளியில் கண்டபடி சிதறிச்
சென்று அப்படித் தண்ணீரைத் தேக்கம்
உண்டானதாகத் தெரிந்தது.

இந்தக் காட்சிகளையெல்லாம்
பார்த்துக்கொண்டு அவர்கள் சென்றார்கள்.
நீடித்த யுத்தத்தினால் அந்தப் பிரதேசத்தில்
ஏற்பட்டிருந்த அழிவுகளைப் பற்றி
ஆழ்வார்க்கடியான் வந்தியத்தேவனுக்கு

எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு போனான்.
யுத்தம் எவ்வளவு கொடுமையானது என்று
அடிக்கடி அவன் கூறினான். அதைப்பற்றி
இருவருக்கும் விவாதம் பலமாக நடந்தது.

இரண்டு தினங்களுக்குப் பிறகு
பிரயாணத்திசை மாறியது. கிழக்குத்
திசையில் சென்றவர்கள் இப்போது தெற்கு
நோக்கித் திரும்பினார்கள். வர வரப்
பிரதேசங்கள் அடர்த்தியாகிக் கொண்டு
வந்தன. சமவெளிப் பிரதேசம் மாறிப்
பாறைகளும் சிறிய குன்றுகளும்
எதிர்ப்பட்டன. இன்னும் தூரத்தில் பெரிய
மலைத் தொடர்கள் வாளை அளாவிய
சிகரங்களுடன் தென்பட்டன. காடுகளின்
தோற்றம் பயங்கரமாகிக் கொண்டு வந்தது.
பட்சிகளின் இனிய குரல்களோடு ஏதேதோ
இனந் தெரியாத கோரமான சப்தங்கள்
கலந்து எழுந்தன.

அத்தகைய காட்டு வழிகளில் கொடிய
மிருகங்களினால் ஏற்படக் கூடிய
அபாயங்களைப் பற்றிப் பேச்சு எழுந்தது.
நரிகள், சிறுத்தைப் புலிகள், கரடிகள்,
யானைகள் ஆகிய மிருகங்கள்
அக்காடுகளில் உண்டு என்று
ஆழ்வார்க்கடியான் கூறினான். "நரிகள்
கூட்டமாக வந்தால் அபாயம் அல்லவா?"
என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான். கடம்பூர்
மாளிகையில் அவன ஂ கண்ட பயங்கரக்
கனவு அவனுக்கு நினைவு வந்தது.

"நரிகள் கூட்டத்தைக் காட்டிலும் ஒற்றை
நரியின் ஊளையினால் அபாயம் அதிகம்"
என்று ஆழ்வார்க்கடியான் கூறினான்.

"அது எப்படி, சுவாமிகளே!"

"இந்தக் காடுகளில் நரியும் சிறுத்தையும்
சேர்ந்து வேட்டைக்குப் போகும். சிறுத்தை

அங்கங்கே பதுங்கிக் கொண்டிருக்கும். நரி அங்குமிங்கும் ஓடி இரை தேடும். மனிதனையோ மான் முதலிய சாது மிருகத்தையோ, கண்டால் ஒற்றைக்குரலில் ஊளையிடும். உடனே சிறுத்தை பாய்ந்து வந்து விழுந்து கொல்லும். இப்படிச் சிறுத்தைக்கு ஒற்றன் வேலை செய்யும் நரிக்கு 'ஓரி' என்று பெயர்..."

இப்படி இவர்கள் பேசிக்கொண்டு போனபோது சற்றுத் தூரத்தில் கடல் குழறுவது போன்ற சத்தம் கேட்டது. "கடற்கரையிலிருந்து வெகு தூரம் வந்துவிட்டோமே? இது என்ன சத்தம்?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்.

"பக்கத்தில் எங்கேயோ ஏரி அல்லது குளம் இருக்க வேண்டும். அதில் தண்ணீர் குடிப்பதற்கு யானைமந்தை வருகிறதுபோல் தோன்றுகிறது!" என்றான்

ஆழ்வார்க்கடியான்.

"ஐயையோ! யானை மந்தையில் நாம்
அகப்பட்டுக் கொண்டால்...!"

"அதைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் பயமில்லை.
மந்தையில் வரும் யானைகள் நம்மை
ஒன்றும் செய்துவிடமாட்டா. நாம் ஒதுங்கி
நின்றால் அவை நம்மைத் திரும்பி கூடப்
பாராமல் வழியோடு போய்விடும்!"
இதற்குள் அவர்களுடன் வந்த வீரர்களில்
ஒருவன் ஒரு மரத்தின்மேல் ஏறி நாலு
பக்கமும் பார்த்தான்.

"ஐயா! ஐயா! ஒற்றை யானை வருகிறது!
மத யானை! மரங்களை முறித்து அதம்
செய்துகொண்டு வருகிறது!" என்று
கூவினான்.

"ஐயோ! இது என்ன சங்கடம்! எப்படித்

தப்புகிறது!" என்று ஆழ்வார்க்கடியான்
பீதியுடன் கூறி அங்குமிங்கும் பார்த்தான்.

"மந்தை யானைகளுக்குப் பயமில்லை
என்றீர். ஒற்றை யானைக்கு ஏன் இவ்வளவு
பயம்!" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்.

"அப்பனே! மதங்கொண்ட ஒற்றை யானை
சாதாரண ஆயிரம் யானைகளுக்குச்
சமமானது. அதன் முர்க்கத்தனத்துக்கு
முன்னால் யாரும் எதிர்த்து நிற்க
முடியாது..."

"எங்கள் மூன்று பேர் கையில் வேல்
இருக்கிறது. உம்முடைய கையில் ஒரு தடி
இருக்கிறதே!"

"ஒரு மத யானையை ஆயிரம்
வேல்களாலும் எதிர்க்க முடியாது அதோ
ஒரு செங்குத்தான குன்று தெரிகிறதே!

அதில் நாம் ஏறிக்கொண்டால் ஒருவேளை தப்பித்துக் கொள்ளலாம். ஓடிப்பாருங்கள்!"

இவ்வாறு சொல்லி ஆழ்வார்க்கடியான் குன்றை நோக்கி ஓடினான். மற்றவர்களும் பின் தொடர்ந்தார்கள். ஆனால் கொஞ்ச தூரம் ஓடியதும் எதிரில் ஓர் ஆழமான செங்குத்தான பள்ளத்தாக்கு இருப்பதைப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் நின்ற இடத்துக்கும் சற்றுத் தூரத்தில் இருந்த குன்றுக்கும் மத்தியில் அந்தப் பள்ளத்தாக்கு இருந்தது. பள்ளத்தாக்கின் விளிம்பில் வந்து அவர்கள் நின்றார்கள். யானையோ அதி வேகமாக அவர்களை நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. மனிதர்களைப் பார்த்ததும் அதன் வெறி அதிகமாகியிருக்கவேண்டும். துதிக் கையைத் தூக்கிக் கொண்டு அந்த மத யானை பிளிறியபோது அதன் சப்தத்தில் அண்ட கடாகங்கள் வெடிக்காமலிருந்தது அதிசயந்தான். அதைக் கேட்ட மனிதர்கள்

நாலு பேரும் காதைப் பொத்திக்
கொண்டார்கள். தலைக்கு ஒரு பக்கம் சிதறி
ஓடினார்கள்.

யானை மேலும் நெருங்கி வந்தது; மேலும்
மேலும் நெருங்கி வந்தது.
ஆழ்வார்க்கடியனைக் குறி
வைத்துக்கொண்டு, அவன் நின்ற இடத்தை
நோக்கி அது வருவது போலத்
தோன்றியது. இன்னும் இரண்டு அடி
அப்பால் எடுத்து வைத்தால்
ஆழ்வார்க்கடியான் அதல பாதாளத்தில்
விழும்படி நேரிடும். பக்கவாட்டில்
ஓடுவதற்கும் வசதியாக இல்லை. செடி
கொடிகள் அடர்ந்திருந்தன; ஓடித்
தப்பிக்கத்தான் முடியுமா?

வந்தியத்தேவன் கையில் வேலை
எடுத்தான். ஆனால் அந்த மதயானையின்
கைத்தை இந்திரனுடைய

வஜ்ராயுதத்தினால் கூட அச்சமயம் தடுக்க
முடியாது என்று அவனுக்குத்
தோன்றியது. வேலைப் பிடித்த கை
பலவீனமுற்றுத் தளர்ந்து சோர்ந்தது.
அந்நேரத்தில் ஆழ்வார்க்கடியானுடைய
செய்கை வந்தியத்தேவனுக்கு ஒரு
பக்கத்தில் சிரிப்பை உண்டாக்கிற்று.
கையில் தடியை ஓங்கிய வண்ணம், "நில்,
நில்! அப்படியே நில்! மேலே வந்தாயோ
தொலைந்தாய்! உன்னைக் கொன்று
குழிவெட்டி மூடி விடுவேன்! ஜாக்கிரதை!"
என்று ஆழ்வார்க்கடியான் மதயானையைப்
பார்த்து இரைந்தான்!

[பக்க தலைப்பு](#)

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

இராஜபாட்டை

மதங் கொண்ட யானை
ஆழ்வார்க்கடியானுடைய கைத்தடிக்கும்
அவனுடைய அதட்டலுக்கும் பயந்து நின்று
விடுமா, என்ன? தும்பிக்கையை
எடுப்பாகத் தூக்கிக்கொண்டு, வழியிலிருந்த
செடி கொடிகளைச் சிதைத்துக் கொண்டு,
மேலே மேலே வந்து கொண்டிருந்தது.
அடுத்த விநாடி ஆழ்வார்க்கடியானுடைய
கதி அதோ கதிதான் என்பதில் இனிச்
சந்தேகமில்லை! துணைக்கு வந்த வீரர்கள்
இருவரும் நின்ற இடத்தில் நின்றபடியே
'ஹாய்' என்று கூச்சலிட்டார்கள்.
வந்தியத்தேவன் தன் கையிலிருந்து நழுவித்
தரையில் விழுந்த வேலைத் திரும்ப
எடுத்துக்கொண்டு கடைசியாக ஒரு முயற்சி
செய்து பார்க்க எண்ணினான். அதே

சமயத்தில் ஆழ்வார்க்கடியான் தன்
கையிலிருந்து தடியை வீசி மத யானை மீது
எறிந்தான். மறு கணம்
ஆழ்வார்க்கடியானைக் காணவில்லை.
அவனுடைய தலைப்பாகை காற்றில் பறந்து
சென்று ஒரு மரக்கிளையில் விழுந்தது.

ஆழ்வார்க்கடியான் என்ன ஆகியிருப்பான்
என்று சிந்திப்பதற்குள்ளே
அதைக்காட்டிலும் முக்கியமான சம்பவம்
ஒன்று நிகழ்ந்து விட்டது. அவன் மறைந்த
இடத்துக்கருகில் சென்ற யானை திடீரென்று
மண்டியிட்டது போல் முன் கால்களை
மடக்கிக் கொண்டு முன்புறமாகச் சாய்ந்தது.
அந்த வனப்பிரதேசம் முழுதிலும்
எதிரொலி செய்த ஒரு பயங்கரமான
பிளிறல் சத்தம் கேட்டது. மறுகணத்தில்
மலை போன்ற அந்த மத யானையின்
உருவம் முழுவதும்
மறைந்துவிட்டது. யானை அந்தப் படு

பாதாளத்தில் உருண்டு உருண்டு
விழுந்தபோது சரிந்து விழுந்த பாறைகளின்
தூசிப் படலம் மேலே எழுந்து பரவியது.
என்ன நடந்தது என்பதைச் சிந்தித்துத்
தெரிந்து கொள்வதற்கு
வந்தியத்தேவனுக்குச் சிறிது நேரம்
ஆயிற்று.

ஆழ்வார்க்கடியானுக்குப் பின்னால் பெரும்
பள்ளம் இருந்தபடியால் அவன் தடியை
வீசி எறிந்த வேகத்தில் பின்புறம் சாய்ந்து
விழுந்து விட்டான். அவனை நோக்கிச்
சென்ற மதங்கொண்ட யானையும்
முன்னங்கால் இரண்டையும் பள்ளத்தில்
வைத்துவிட்டது. பிறகு சமாளிக்கப்
பார்த்தும் முடியவில்லை. அதனுடைய
குன்றொத்த உடலின் பெருங்கனமே
அதற்குச் சத்துருவாகி அந்தப் பள்ளத்தில்
கொண்டு தள்ளிவிட்டது! மத யானைக்கும்,
மதயானையை யொத்த

ஆழ்வார்க்கடியானுக்கும் ஒரே நேரத்தில்
ஒரே விதமான மரணம் சம்பவித்துவிட்டது!

இதை வந்தியத் தேவனுடைய உள்ளம்
உணர்ந்ததும் அவனுடைய உடம்பு
சிலிர்த்தது. அவனுடைய இதயத்தில்
பெரும் வேதனை உண்டாயிற்று. அந்த ஸரீ
வைஷ்ணவன் மீது வந்தியத் தேவனுக்கு
முதலில் ஏற்பட்டிருந்த
சந்தேகங்களெல்லாம் மறைந்து
பிரயாணத்தின் போது அவன் பேரில்
ஒருவித வாஞ்சையே ஏற்பட்டிருந்தது.
அப்படிப்பட்டவனுக்கு இத்தகைய கதியா
நேர வேணும்? அவனுடைய உதவியும்
வழித் துணையும் இல்லாமல் இனித்தான்
ஏற்றுக்கொண்டு வந்த காரியத்தைத்
தானாகவே செய்துமுடிக்க வேணுமே என்ற
கவலையும் தோன்றியது. வைஷ்ணவனும்
யானையும் பள்ளத்தில் விழுந்து மறைந்த
இடத்துக்கு அருகில் வந்தியத்தேவன் வந்து

நின்று கீழே உற்றுப் பார்த்தான்.

முதலில் ஒரே புழுதிப் படலமாக இருந்தது, ஒன்றுமே புலப்படவில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமா கப் புழுதி அடங்க, யானை சென்ற வழியில் செடி கொடிகளும் பாறைகளும் ஹதமாகி விழுந்திருப்பது தெரிந்தது. "என்ன, தம்பி! சும்மா வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாய்! ஒரு கை கொடுக்கக் கூடாதா!" என்ற குரலைக் கேட்டதும் வந்தியத்தேவனுக்கு ஒரு தரம் தூக்கிவாரிப்போட்டது. அதிசயத்தினால் தள்ளாடி விழாமல் குரல் வந்த இடத்தை நோக்கினான்.

யானை விழுந்த வழியை யொட்டினாற்போல் செங்குத்தான பாறையோரத்தில் ஒரு மரத்தின் ஆணி வேரைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆழ்வார்க்கடியான் தொங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

வந்தியத்தேவனுடைய குதூகலத்துக்குக்
கேட்க வேணுமா? உடனே வேடிக்கைப்
பேச்சும் வந்துவிட்டது. "ஓஹோஹோ!
வைஷ்ணவரே! கஜேந்திரனுக்கு மட்டும்
மோட்சத்தை அளித்துவிட்டு நீர் திரிசங்கு
சொர்க்கத்தில் தங்கிவிட்டீரே? என்று
சொல்லிக் கொண்டே, வீரர்களைக் கைதட்டி
அழைத்தான். தன் அரையில் சுற்றியிருந்த
துணிச்சருளை அவிழ்த்து எடுத்து ஒரு
முனையை இரு வீரர்களையும்
கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்ளச்
செய்தான். இன்னொரு முனையைக் கீழே
விட்டதும் ஆழ்வார்க்கடியான் மரத்தின்
வேரை விட்டுவிட்டுத் துணிச்சருளைப்
பிடித்துக் கொண்டான். மூன்று பேருமாகப்
பிடித்து இழுத்து உன்பாடு என்பாடு என்று
அந்த வைஷ்ணவனை மெதுவாக மேலே
கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள்.

சிறிது நேரம் வரையில் ஆழ்வார்க்கடியான்

நெடிய பெரு மூச்சுவிட்டுக் கொண்டு
பிரக்ஞையற்றவன் போலப் படுத்துக்
கிடந்தான். மற்றவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து
நின்று ஆசுவாசப் படுத்தினார்கள்.
சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்து,
"கிளம்புங்கள்! நன்றாய் இருட்டுவதற்குள்
இராஜ பாட்டைக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட
வேண்டும்.என் தலைக்குட்டை எங்கே? தடி
எங்கே?" என்று கேட்டான்.

"ஒன்றும் அவசரமில்லை, நீர் இன்னும்
சிறிது நேரம்
ஆசுவாசப்படுத்திக்கொள்ளும். பிற ஁
நாம் புறப்படலாம்" என்று சொன்னான்
வந்தியத்தேவன். அப்போது ஒரு நரி
ஊளையிடும் சப்தம் கேட்டது.

இன்னொரு பக்கத்தில் இன்னொரு நரி தன்
இனிய கீதத்தை ஆரம்பித்தது. நூறு
இருநூறு நரிகள் கோஷ்டி கானம்

இசைத்தன. மேட்டுப் பிரதேசமாயிருந்த காட்டிலிருந்து கீழே பள்ளத்தை நோக்கிப் பல இடங்களில் சலசலப்புப் பிரயாணங்கள் ஏற்பட்டன. புதர்களில் மறைந்து செல்லும் சிறுத்தைகளே அச்சலசலப்புக்களுக்குக் காரணம் என்று சொல்லித் தெரிய வேண்டிய அவசியமிருக்கவில்லை. பள்ளத்தில் மேலே கழுகுகளும் பருந்துகளும் வட்டமிடத் தொடங்கின.

"யானையின் மரணம் என்பது சாதாரண விஷயமல்ல. சுற்றுப் பக்கம் வெகுதூரத்திலிருந்தெல்லாம் ஊன் தின்னும் மிருகங்களும், பட்சிகளும் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் கஜேந்திரனுடைய உடலைப் பட்சிப்பதற்காக வந்துவிடும். நாமும் அவற்றுக்குப் பட்சணமாகி விடுவோம். புறப்படுங்கள் உடனே!" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

அவன் கூறியதை வந்தியத்தேவன்
இப்போது மறுத்துப் பேசவில்லை.
நால்வரும் காட்டுவழியில் எவ்வளவு
துரிதமாகப் போக முடியுமோ அவ்வளவு
துரிதமாகச் சென்றார்கள். அஸ்தமிக்கும்
சமயத்துக்கு இராஜபாட்டையை
அடைந்தார்கள்.

இராஜபாட்டையில் வருவோரும்
போவோரும், வண்டிகளும்
வாகனங்களுமாக ஒரே கலகலப்பாக
இருந்தது. யானைகளின் மீது
சர்வசாதாரணமாக ஏறி வருகிறவர்களைப்
பார்த்து வந்தியத்தேவன் வியப்புற்றான்
"இம்மாதிரி மிருகம் ஒன்றுதானா காட்டுப்
பாதையில் அவ்வளவு பீதியை உண்டு
பண்ணிவிட்டது?" என்று எண்ணி எண்ணி
ஆச்சரியப்பட்டான்.

"இந்த இராஜபாட்டை எங்கிருந்து எங்கே

போகிறது? நாம் எங்கே வந்திருக்கிறோம்? எங்கே போகிறோம்?" என்று கேட்டான்.

"அனுராதபுரத்திலிருந்து சிம்மகிரிக்குப் போகும் இராஜபட்டையில் வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம். தம்பள்ளை இன்ன ம் அரைக்காத தூரம் இருக்கிறது. இராத்திரி அங்கே போய்ச் சேர்ந்து விடலாம்" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"இராஜபாட்டை வழியாகச் சுகமாய் வந்திருக்கலாமே? எதற்காகக் காட்டு வழியாக வந்தோம்?"

"இராஜ பாட்டையில் நாம் நெடுகிலும் வந்திருந்தால் நூறு இடத்தில் நம்மை நிறுத்திச் சோதனை செய்திருப்பார்கள். அனுராதபுரத்தில் அடியோடு நிறுத்திப் போட்டிருப்பார்கள். நாம் யாரைத்தேடி வந்திருக்கிறோமோ அவர் சிம்மகிரிக்குப்

பக்கம் சென்றிருப்பதாக அறிந்தேன்.
அதனால்தான் குறுக்குவழியில் வந்தேன்.
இன்னமும் அவரை நாம்
கண்டுபிடிக்கத்தான் போகிறோமோ,
இல்லையோ? வேறு எங்கேயாவது
போகாதிருக்க வேண்டும்!" என்றான்
ஆழ்வார்க்கடியான்.

இராஜபாட்டையின் இரு பக்கத்திலும்
ஏராளமான வீடுகளும், கிராமங்களும்,
கடைவீதிகளும், கொல்லர், தச்சர்
பட்டறைகளும் இருந்தன. அவற்றில்
வசித்தவர்களும் தொழில் செய்தவர்களும்
பெரும்பாலும் சிங்களவர்களாத்
தோன்றினார்கள். இராஜபாட்டையில்
தமிழ்நாட்டுப் போர் வீரர்கள் குறுக்கும்
நெடுக்கும் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.
ஆனால் இரு புறமும் வசித்த சிங்களவர்கள்
எவ்வித தடையுமின்றி நிர்ப்பயமாய்த்
தங்கள் தொழில்களைச் செய்து

கொண்டிருந்தார்கள். "இந்தப் பகுதியெல்லாம் இப்போது யாருடைய வசத்தில் இருக்கிறது?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்.

"சோழ சைன்யம் தம்பள்ளை வரையில் கைப்பற்றியிருக்கிறது. அப்பால் சிம்மகிரிக் குன்றும், கோட்டையும் மகிந்தன் வசம் இருக்கின்றன."

"இந்தப் பக்கங்களில் வசிக்கும் ஜனங்கள்?"

"பெரும்பாலும் சிங்களத்தார்கள்.

'பொன்னியின் செல்வர்' இங்கே வந்தபிறகு யுத்தத்தின் போக்கே மாறிவிட்டது. சோழ வீரர்களுக்கும் மகிந்தனுடைய வீரர்களுக்குத்தான் சண்டை. அதாவது போர்க்களத்தில் எதிர்ப்படும்போது. மற்றப்படி குடிகள் நிர்ப்பயமாய் வாழலாம். புத்த குருமார்களுக்கு ஒரே

கொண்டாட்டாம். அநுராதபுரத்தில்
இடிந்துபோன புத்த
விஹாரங்களையெல்லாம் நம் இளவரசர்
திரும்பப் புதுப்பித்துக் கட்டும்படி
கட்டளையிட்டிருக்கிறாராம்! கேட்டாயா
கதையா? பௌத்த குருக்கள் ஏன்
குதூகலமடைய மாட்டார்கள்? இளவரசரை
நான் சந்திக்கும்போது, 'நீங்கள் செய்யும்
காரியம் எனக்குக் கொஞ்சமும்
பிடிக்கவில்லை!' என்று சொல்லிவிடப்
போகிறேன்!"

"கட்டாயம் சொல்லிவிடும். உமக்குப்
பிடிக்காத காரியத்தைச் செய்வதற்கு இந்த
இளவரசர் யார்? அவருக்கு என்ன கொம்பு
முளைத்திருக்கிறதா?" என்றான்
வல்லவரையன்.

"அவருக்குக் கொம்பு
முளைத்திருக்கவில்லை. தம்பி! அது

உண்மையே! ஆனாலும் அவரிடம் ஏதோ ஒரு சக்தி இருக்கிறது. அவருக்குப் பின்னால் யார் என்ன குறை சொன்னாலும் எதிரில் அவரைப் பார்த்ததும் மயங்கிப்போய் நின்று விடுகிறார்கள். இளவரசரை எதிர்த்துப் பேசும் சக்தி யாருக்கும் இருப்பதில்லை. அத்தகைய சக்தி, - இளவரசரைத் தம் இஷ்டப்படி நடக்கச் செய்யும் சக்தி, - ஒரே ஒருவருக்குத்தான் உண்டு..."

"ஆம், ஆம்! வீர வைஷ்ணவ ஆழ்வார்க்கடியாரின் அற்புத சக்தியை அறியாதவர் யார்? அப்படிப்பட்ட பயங்கர மதயானையைக் கைத்தடியால் எதிர்த்து வென்றவருக்கு இளவரசர் எம்மாத்திரம்!"

"நான் கூறியதை நீ சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை தம்பி! பொன்னியின் செல்வர் எங்கே? இந்த ஏழை

வைஷ்ணவன் எங்கே? மத யானையைக்
கைத்தடிகொண்டு எதிர்ப்பேன்; புலியையும்
கரடியையும் சிங்கத்தையும்
வெறுங்கையோடு எதிர்ப்பேன். ஆனால்
பொன்னியின் செல்வர் முன் நேருக்கு நேர்
நிற்கும்போது என் தைரியமெல்லாம்
எங்கேயோ போய்விடுகிறது. நெஞ்சு
நெகிழ்ந்து விடுகிறது. தொண்டை
அடைத்து விடுகிறது. வாயிலிருந்து ஒரு
வார்த்தை வெளி வருவது
பிரம்மப்பிரயத்தனமாகி விடுகிறது..."

"அவரை ஆளும் சக்தி படைத்தவர் என்று
பின் யாரைச் சொன்னீர்!"

"உலகம் தெரிந்த விஷயமாயிற்றே;
உனக்குத் தெரியாதா? இளைய
பிராட்டியைப் பற்றித்தான் சொல்கிறேன்.
குந்தவை தேவியின் வாக்குத்தான்
அவருக்கு வேத வாக்கு!"

"ஓஹோ! பழையாறை இளைய பிராட்டியைப் பற்றியா சொல்கிறீர்? உமது சகோதரி பழுவூர் இளைய ராணியைப் பற்றித்தான் சொல்கிறீரோ என்று பார்த்தேன்!"

"நந்தினியும் அபூர்வ சக்தி உடையவள்தான். ஆனால் அவளுடைய சக்தி வேறு விதமானது."

"எப்படி? என்ன வித்தியாசம்?"

"ஒருவன் நரகத்தில் விழப் போகிறவனாயிருந்தால், அவனைத் தடுத்து நிறுத்திக் குந்தவை தேவி சொர்க்கத்துக்கு அவனைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுவார். அது ஒருவித சக்தி. நந்தினி என்ன செய்வாள் தெரியுமா? அவளுடைய சக்தி இன்னும் ஒருபடி மேலானது என்றே சொல்ல வேண்டும். நரகத்தையே

சொர்க்கம் என்று சொல்லிச் சாதித்து, அதை
நம்பும் படியும் செய்து, நரகத்தில்
சந்தோஷமாகக் குதிக்கும்படி
செய்துவிடுவாள்!"

வந்தியத்தேவனுக்கு உடம்பு சிலிர்த்தது.
நந்தினியின் குணாதிசயத்தையும்
அவளுடைய பயங்கர மோகன
சக்தியையும் இந்த வீர வைஷ்ணவன்
எவ்வளவு சரியாக அளந்து மதிப்பிட்டு
வைத்திருக்கிறான்! நந்தினி இவனுடைய
சகோதரி என்று சொல்வது மெய்யாயிருக்க
முடியுமா? இந்த யோசனையில்
வந்தியத்தேவன் ஆழ்ந்துவிட்டபடியால்
மேலே ஒன்றும் கேட்கவில்லை. சிறிது
தூரம் மௌனமாக நடந்தார்கள்.

அந்த மோனத்தைக் கலைத்துச் சில
குதிரைகளின் குளம்புச் சத்தம் கேட்டது.
அவர்களுக்கு எதிர்ப்பக்கத்திலிருந்து

அச்சப்தம் வந்தது. சில
நிமிஷத்துக்கெல்லாம் நாலு குதிரைகள்
வெசுவேகமாக நாலுகால் பாய்ச்சலில்
வந்தன. சூறாவளிக் காற்றைப் போல்
புழுதியைக் கிளப்பிவிட்டுக் கொண்டு வந்த
அக்குதிரைகள் மின்னல் மின்னும் நேரத்தில்
நம் கால் நடை ஂ பிரயாணிகளைத்
தாண்டிச் சென்றன. ஆயினும் அந்தச் சிறிய
நேரத்திலேயே அக்குதிரைகளின்
மேலிருந்தவர்களில் ஒருவருடைய
முகத்தை வந்தியத்தேவன் பார்த்துத்
தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது! ஆகா!
பார்த்திபேந்திர வர்மன் அல்லவா இவன்?
காஞ்சியிலுள்ள இளவரசர் ஆதித்தரின்
அந்தரங்க நண்பன் அல்லவா? நம்மை
அவ்வளவாகப் பிடிக்காதவன் அல்லவா?
இவன் எங்கே வந்துவிட்டு, எங்கே
போகிறான்? எதற்காக இவன் இலங்கைக்கு
வந்தான்? எப்போது வந்தான்?...

பிரயாணிகளைத் தாண்டிச் சென்ற
குதிரைகள் சற்றுத் தூரம் போனதும்
கம்பீரமான ஒரு குரலில் "நில்லுங்கள்!"
என்று கட்டளை பிறந்தது. குதிரைகள்
நின்றன; பிறகு, இந்தப் பக்கமாகத்
திரும்பின. அவர்களில் தலைவனாகக்
காணப்பட்டவன் குதிரையைச்
செலுத்திக்கொண்டு முன்னால் வந்தான்.
மற்றவர்கள் பின் தொடர்ந்து வந்தார்கள்.
முன்னால் வந்தவன், வல்லவரையன்
எண்ணியது போலவே, நாம் முன்னம்
மாமல்லபுரத்தில் பார்த்திருக்கும்
பார்த்திரபேந்திர பல்லவன்தான்.

வந்தியத்தேவனை அவன் உற்றுப்
பார்த்துவிட்டு, "இது என்ன அப்பா இது?
நீ எப்படி இங்கேவந்து சேர்ந்தாய்?
தஞ்சாவூரில் நீ திடீரென்று மாயமாய்
மறைந்துவிட்டாய் என்று சொன்னார்களே?
உன்னைப் பழுவேட்டரையர்கள்

தீர்த்திருப்பார்கள் என்றல்லவா
நினைத்தேன்!" என்றான்.

"பழுவேட்டரையர்களால் என்னை
அவ்வளவு எளிதில் தீர்த்துக்கட்ட
முடியுமா? நான் பழைய வாணர் குலத்தைச்
சேர்ந்தவன் அல்லவா?"

"ஆம், ஆம்! எப்படியாவது உயிரைக்
காப்பாற்றிக் கொண்டு தப்பிப் பிழைப்பதில்
உனக்கு இணை வேறு யாரும் இல்லை..."

"ஐயா! உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது
அவசியமாயிருக்கும்போது
காப்பாற்றிக்கொள்வேன். உயிரைக்
கொடுக்க வேண்டிய சமயத்தில்
கொடுக்கவும் அறிவேன். அப்படி நான்
சாவதாயிருந்தால் தங்களைப் போன்ற
பழைய பல்லவ குலத் தோன்றலுடன்
ண்டை போட்டுச் சாவேனே தவிர,

கேவலம் பழுவேட்டரையர்களின்
கையினால் சாவேனா?" என்று சொல்லிக்
கொண்டே வந்தியத்தேவன்
உறையிலிருந்து வாளை உருவினான்.

"சேச்சே! உன்னோடு என்னைச்
சண்டைபோடச் சொல்கிறாயா? அதுவும்
இந்தத் தூரதேசத்திலே வந்து! வேண்டாம்,
தம்பி, வேண்டாம்! எனக்கு அவசரவேலை
இருக்கிறது! உன்னிடம் இளவரசர்
ஒப்புவித்த காரியம் என்ன ஆயிற்று?"

"செய்து முடித்துவிட்டேன், ஐயா!
சக்கரவர்த்தியிடம் கொடுக்கும்படி பணித்த
ஓலையைச் சக்கரவர்த்தியிடம்
கொடுத்தேன். இளைய பிராட்டியிடம்
கொடுக்கச் சொன்ன ஓலையை அவரிடம்
கொடுத்தேன்!"

"இங்கே எதற்காக வந்தாய்?"

"இலங்கையைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு வெகு நாளாக இருந்தது. அதற்காக இந்த வைஷ்ணவரோடு புறப்பட்டு வந்தேன்..."

"ஆகா! இந்த ஆளைக்கூட நான் எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேன் போலிருக்கிறதே!"

"ஆம் மகாராஜா பார்த்திருக்கிறீர்கள். என் சகோதரியைப் பற்றி ஏதாவது தெரியுமா என்று விசாரிப்பதற்காக இளவரசர் ஆதித்தரிடம் வந்தேன். அப்போது தாங்களும் அவர் பக்கத்தில் இருந்தீர்கள்!..."

"அது யார் உன் சகோதரி?"

"இப்போது பழுவூர் இளைய ராணியாக

விளங்கும் நந்தினி தேவி!"

"ஆகா!" அந்த விஷப் பாம்பினால்
நாட்டுக்கு நேர்ந்திருக்கும்
தீங்குகளையெல்லாம் நினைத்தால்...
அவளுடைய அண்ணனாயிருப்பதாற்காக
உன்னைக் கழுவில் ஏற்ற வேண்டும்!"

"மகாராஜா! ஒரு நாள் நான் கழுவில் ஏறிச்
சாவதாகவே சபதம் செய்து
கொண்டிருக்கிறேன். அன்றைக்குத்
தாங்களே வந்து தங்கள் கையினாலேயே
அந்தத் திருக்கைங்கரியத்தைச்
செய்துவிட்டால்..."

"உன்னைக் கழுவில் தூக்கிப்போட
என்னால் முடியுமா? அதற்கு நூறு ஆள்
வேண்டும். இருக்கட்டும்; நீங்கள் வருகிற
வழியில் இளவரசரைப் பற்றி ஏதாவது
செய்தி கேள்விப் பட்டீர்களா?"

அநுராதபுரத்துக்கு அவர் வந்து விட்டாரா, தெரியுமா?" என்று பார்த்திபேந்திரன் கேட்டான்.

"அதைப் பற்றியெல்லாம் எங்களுக்கு என்ன தெரியும், மகாராஜா! நாங்கள் காட்டு வழியில் வந்தோம்! காட்டில் ஒரு மதயானை என்னைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தது! அப்போது பாருங்கள்..."

"போதும் உன் கதை! யார் கண்டது? ஒரு நாளைக்கு உன்னை நானே கழுவில் தூக்கிப் போட்டு உன்னுடைய ஆசையை நிறைவேற்றினாலும் நிறைவேற்றுவேன்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே பார்த்திபேந்திரன் குதிரையைத் திருப்பினான்.

ஆழ்வார்க்கடியான் பார்த்திபேந்திரனுடன் பேசியபடியே அவனுடனிருந்த

ஆட்களையெல்லாம் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். எல்லோரும் குதிரைகளைத் திருப்பிக்கொண்டு போனபிறகு ஆழ்வார்க்கடியான் வந்தியத்தேவனிடம், "தம்பி! அந்த மற்ற மூன்று ஆட்களையும் பார்த்தாயா? அவர்களில் யாரையாவது உனக்கு முன்னம் தெரியுமா?" என்று ஆவலோடு கேட்டான்.

"இல்லை, நான் பார்த்ததேயில்லை!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"ஆம், நீ பார்த்திருக்க முடியாதுதான். அவர்களில் இரண்டு பேரை நான் பார்த்திருக்கிறேன். திருப்புறம்பயம் பள்ளிப் படையில் நள்ளிரவில் பார்த்தேன்! அப்பா! என்ன பயங்கரமான சபதம் எடுத்துக் கொண்டார்கள்!" என்று கூறிய போது ஆழ்வார்க்கடியானுடைய உடம்பு

முழுவதும் நடுங்கிற்று.

"அப்படி என்ன பயங்கரமான சபதம் எடுத்துக் கொண்டார்கள்?"

"சோழர் குலப் பூண்டே இந்த உலகில் இல்லாமல் அழித்து விடுவதாகச் சபதம் எடுத்துக் கொண்டார்கள்!"...

"ஐயையோ!"

"இவர்கள் எப்படி நமக்கு முன்னால் இங்கு வந்து சேர்ந்தார்களோ தெரியவில்லை! கெட்டிக்காரர்கள்! இந்த முரட்டுப் பல்லவனை எப்படியோ பிடித்துக் கொண்டார்கள், பார்!" என்று சொல்லிவிட்டு ஆழ்வார்க்கடியான் மௌனமானான்.

வந்தியத்தேவனுக்குக் கோடிக்கரையில்

அவன் அறிந்த ஒரு விஷயம் நினைவுக் ஁
வந்தது. அவன் கோடிக்கரை வந்ததற்கு
முதல்நாள்தான் இரண்டு பேர் அவசரமாக
இலங்கைக்குப் போனார்கள் என்றும்,
பூங்குழலியின் தமையன் அவர்களைப்
படகில் ஏற்றிச் சென்றான் என்றும்
கேள்விப்பட்டான் அல்லவா. இவர்களில்
அந்த இரண்டு பேரும் இருப்பார்களோ?
அப்படியானால் பார்த்திபேந்திரனுக்கும்
இவர்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம்
இருக்கமுடியும்? நால்வரும் தம்பள்ளை
என்னும் புத்த புண்ணியக்ஷேத்திரத்தை
நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

[பக்க தலைப்பு](#)

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

யானைப் பாகன்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் -
இந்தக் கதை நடந்த காலத்துக்கு ஆயிரம்
ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், -
வலஹம்பாஹு என்னும் சிங்கள அரசன்
ஒருவன் இருந்தான். அவனுடைய
காலத்திலும் தமிழர் படை இலங்கையின்
மீது படையெடுத்துச் சென்றது அப்போது
வலஹம்பாஹு என்பான் தலைநகரிலிருந்து
தப்பி ஓடித் தம்பள்ளை
என்னுமிடத்திலிருந்து மலைக்குகையில்
ஒளிந்து கொண்டிருந்தான். பிறகு அவன்
மீண்டும் படை திரட்டிக்கொண்டு சென்று
அநுராத புரத்தைக் கைப்பறினான்.
அவனுக்கு அபயமளித்திருந்த மலைக்
குகையை மேலும் குடைந்தெடுத்துக்
கோயிலாக்கினான். புத்தர் பெருமானிடம்

தன் நன்றியைத் தெரிவித்துக்
கொள்வதற்காக அந்தக் குகைக்குள்ளே
பெரிதும் சிறிதுமாய்ப் பல புத்தர்
சிலைகளை நிர்மாணிக்கச் செய்தான்.
நூற்றுக்கணக்கான புத்தர் சிலைகளை
நிர்மாணித்த சிற்பிகளுக்குத் தங்கள்
சிற்பத்திறனை முழுதும் காட்டிவிட்டோம்
என்று திருப்தி ஏற்படவில்லை. எனவே
ஹிந்து தெய்வங்களின் படிமங்கள்
சிலவற்றையும் புத்தர் சிலைகளுக்கு
இடையில் நிர்மாணித்து வைத்தார்கள்.
அந்த அற்புதமான சிற்பக்கலை
அதிசயங்களை இன்றைக்கும் தம்பளை
என்னும் ஊரில் உள்ள குகைக்கோயிலில்
காணலாம்.

வந் ியத்தேவன் அந்தப் புண்ணிய
ஸ்தலத்துக்குள் பிரவேசித்தபோது ஒரு புது
உலகத்துக்குள் வந்துவிட்டதாகவே
அவனுக்குத் தோன்றியது. புதுமலர்களின்

நறுமணம் அவனுக்கு மயக்கத்தை அளித்தது. வீதி முனைகளில் தாமரை மொட்டுக்களும் செண்பக மலர்களும் குப்பல் குப்பலாகக் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. பக்தர்கள் அம்மலர்களை வாங்கி அழகிய ஓலைக் கூடைகளில் எடுத்துக்கொண்டு கோயிலை நோக்கிச் சென்றார்கள். ஸ்திரீகளும், புருஷர்களும் அடங்கிய அந்தப் பக்தர் கூட்டங்கள் தெருக்களை அடைத்துக்கொண்டு சென்றன. காவித்துணி அணிந்த புத்த சந்நியாசிகளும் அங்கங்கே காணப்பட்டார்கள். "சாது, சாது" என்ற பெருங் கோஷம் பக்தர் கூட்டத்திலிருந்து எழுந்தது.

இவையெல்லாம் வந்தியத்தேவனுக்கு மிக்க வியப்பை அளித்தன.

ஆழ்வார்க்கடியானைப் பார்த்து, "நாம் யுத்த கேந்திரத்துக்கு வருவதாக எண்ணினோம். இது புத்த கேஷத்திரமாக

வல்லவா இருக்கிறது?" என்றான்.

"ஆம், அப்பா! ஆயிரம் வருஷமாக இது பிரசித்தி பெற்ற புத்த கேஷத்திரமாயிற்றே?" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"ஆனால் இது சோழ சையத்தின் வசத்திலுள்ளது என்று சொன்னீரே?"

"ஆமாம்; இப்போதும் அப்படித்தான் சொல்கிறேன்."

"சோழ வீரர்கள் யாரையும் இங்கே காணாமே?"

"ஊருக்கு வெளியில் படைவீடுகளில் இருக்கிறார்கள். அப்படி இளவரசருடைய கட்டளை."

"எந்த இளவரசர்?"

"ஏன்? நாம் யாரைத் தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோமோ, அந்த இளவரசர்தான்!"

"அதைப்பற்றி உம்மைக் கேட்கவேண்டுமென்று இருந்தேன். இளவரசரை இங்கே தேடிவிட்டு 'இல்லை' என்று கண்டு, பார்த்திபேந்திரன் திரும்பிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறானே? அவரை நாம் இங்கே மறுபடியும் தேடுவதில் என்ன பயன்? "

"அந்தப் பல்லவன் "இல்லை' என்று சொன்னதனால் நான் நம்பி விடுவேனோ? நானே தேடிப் பார்த்துத்தான் தெரிந்து கொள்வேன். இரணியன் 'ஹரி' என்கிற தெய்வம் இல்லை என்று சொன்னான். அதைப் பிரஹலாதன் நம்பிவிட்டானா?"

"ஓ! வீர வைஷ்ணவரே! நம்முடைய நாட்டில் சைவர்களுடன் ஓயாமல் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு வந்தீரே? இங்கே இத்தனை புத்த சந்நியாசிகள் போகிறார்கள். நீர் பாட்டுக்குச் சும்மா வருகிறீரே? என்ன காரணம்? எதிரிகள் கூட்டம் அதிகமாயிருப்பதைக் கண்டு பயந்து போய் விட்டீரா?"

"தம்பி! பயம் என்பது என்ன? அது எப்படியிருக்கும்?"

"கறுப்பாய், பூதாகரமாய் யானை எவ்வளவு பெரிதாக இருக்கும். நீ பார்த்ததேயில்லையா?"

"இல்லை" என்று ஆழ்வார்க்கடியான் சொல்லிவிட்டு வீதி ஓரத்தில் நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த இரண்டு மனிதர்களை

அணுகினான். அவர்கள் தமிழர்கள்போல்
தோன்றினார்கள். அவர்களிடம் சிறிது
நேரம் ஏதோ பேசிவிட்டு
ஆழ்வார்க்கடியான் திரும்பி வந்தான்.

"வைஷ்ணவரே! அவர்களிடம் என்ன
கேட்டீர்? விஷ்ணு பெரியவரா, புத்தர்
பெரியவரா என்று கேட்டீரா? இந்த ஊரில்
யாரைக் கேட்டாலும், 'புத்தர் பெரியவர்'
என்றுதான் சொல்வார்கள். ஒவ்வொரு
புத்தர் சிலையும் எவ்வளவு
பிரம்மாண்டமாய் இருக்கிறது
பார்க்கவில்லையா?"

"தம்பி என்னுடைய வீர
வைஷ்ணவத்தையெல்லாம்
இராமேசுவரத்தில் மூட்டை கட்டி
வைத்துவிட்டு இங்கே ராஜ காரியமாக
வந்திருக்கிறேன், தெரிகிறதா?"

"பின்னே அந்த மனிதர்களிடம் என்ன கேட்டீர்? இளவரசரைப் பற்றி விசாரித்தீரா?"

"இல்லை; இந்த ஊரில் இன்றைக்கு என்ன விசேஷம் என்று கேட்டேன்."

"அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள்?"

"இன்றைக்கு இங்கே சீன யாத்திரிகர்கள் இரண்டுபேர் வரப்போகிறார்களாம்; அதை முன்னிட்டுப் புத்த விஹாரத்தில் உற்சவம் நடக்கிறதாம்; அதனாலேதான் ஊரில் இந்தக் கோலாகலம் என்று தெரிவித்தார்கள்."

"சீன யாத்திரிகர்கள் எங்கிருந்து வருகிறார்களாம்?"

"நேற்று இங்கு வந துவிட்டுச்

சிம்மகிரிக்குப் போனார்களாம்.

சிம்மகிரியிலிருந்து இப்போது வந்து
கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் இன்னும்
சற்று நேரத்தில் இங்கே வந்துவிடுவார்கள்
என்றும் தெரிவித்தார்கள்."

"சிம்மகிரி எங்கே இருக்கிறது?"

"இங்கிருந்து காத தூரத்தில் இருக்கிறது.
இன்னும் சிங்களவர் வசத்தில் இருக்கிறது.
பகல் வேளையாயிருந்தால் இங்கிருந்தே
பார்க்கலாம். சிம்மகிரி குன்றின் உச்சியில்
ஒரு பலமான கோட்டை இருக்கிறது.
அங்கேயுள்ள ஒரு குகையில் அற்புதமான
அழியா வர்ணச் சித்திரங்கள் இருக்கின்றன.
அந்தச் சித்திரங்களைப் பார்க்கத்தான் சீன
யாத்திரிகர்கள் அங்கே போயிருக்க
வேண்டும். குன்றில் ஏறி இறங்குவதற்குப்
பெரிதும் கஷ்டப்பட்டிருப்பார்கள்... அதோ
பார்!"

ஆழ்வார்க்கடியான் சுட்டிக்காட்டிய
இடத்தில் அலங்கரித்த பெரிய யானை
ஒன்று வந்துகொண்டிருந்தது. அதன்
அம்பாரியில் இரண்டு பேர்
உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய
தோற்றமும், உடையும் அவர்கள்தான் சீன
யாத்தீரிகர்கள் என்று
புலப்படுத்தின.யானைப் பாகன் ஒருவன்
கையில் அங்குசத்துடன் யானையின்
கழுத்தின் மீது வீற்றிருந்தான்.யானையைச்
சுற்றிச் சூழ்ந்து வந்த ஜனங்கள் பலவித
ஆரவார கோஷங்களைக் கிளப்பினார்கள்.

"பார்த்தாயா?" என்றான்
ஆழ்வார்க்கடியான்.

"பார்த்தேன்; பார்த்தேன்! அம்மா!
எவ்வளவு பெரிய யானை? பக்கத்திலே
எங்கேயாவது பள்ளமிருக்கிறதா என்று

பார்க்கலாமா?"

"வேண்டாம், வேண்டாம், வீதியில் சற்று ஒதுங்கி நின்றால் போதும்".

அவ்விதமே அவர்கள் யானை நெருங்கி வந்ததும் வீதி ஓரமாக ஒதுங்கி நின்றார்கள். யானை அவர்களைக் கடந்து சென்றது; ஜனக்கூட்டமும் யானையைத் தொடர்ந்து சென்றது.

வந்தியத்தேவன் அம்பாரியில் வீற்றிருந்த யாத்திரீகர் மீதே கண்ணாயிருந்தான். புத்தர்களின் புண்ணிய ஂ ஷேத்திரங்களைத் தரிசிப்பதற்காக எவ்வளவோ தூரம் பிரயாணம் செய்து எத்தனையோ கடல்களைக் கடந்து வந்து அந்தச் சீனர்களின் பக்தியை நினைத்து வியந்தான். அவர்களுக்கு இங்கே இவ்வளவு உபசாரங்கள் நடப்பது நியாயமான காரியந்தான். ஆனால் யுத்தம்

நடந்துகொண்டிருக்கும் காலத்திலும்
இவர்கள் யாத்திரைக்குப் பங்கமில்லாமல்
நடப்பது எவ்வளவு அதிசயமானது?
இளவரசர் அருள்மொழிவர்மரின்
ஏற்பாடாகத்தானிருக்க வேண்டும்.
இவ்வளவு பெருந்தன்மையான
காரியங்களைச் செய்யக் கூடியவர்
அவர்தான். ஆனால் இப்போது அவர்
எங்கே இருப்பார்? அவரைத் தேடிப்
பிடிப்பது சாத்தியமா? இந்த
வைஷ்ணவனோடு இவ்வளவு
கஷ்டத்துடன் பிரயாணம் செய்து வந்தது
வீணாகி விடுமோ?"

"தம்பி! பார்த்தாயா?" என்றான்
ஆழ்வார்க்கடியான்.

"பார்த்தேன்."

"என்ன தெரிந்தது?"

"சீன யாத்திரிகர்களின் முகம் சப்பையாகத் தெரிந்தது அவர்களுடைய உடை விசித்திரமாயிருந்தது..."

"யாத்திரிகர்களைப் பற்றி நான் கேட்கவில்லை."

"பின்னே?"

"யானைப் பாகனைக் கவனித்துப் பார்த்தாயா?", என்று கேட்டேன்."

"யானைப் பாகனையா? நான் கவனிக்கவேயில்லையே?"

"அழகாயிருக்கிறது. அந்த யானைப் பாகனுடைய பார்வை தற்செயலாக நம் பேரில் விழுந்ததும், அவனுடைய கண்களில் ஜொலித்த ஒளியைக்

கவனிக்கவில்லையா?"

"அது என்ன? யானைப் பாகனுடைய கண்களில் தீவர்த்தி போட்டிருக்கிறதா ஜொலிப்பதற்கு?"

"நல்ல ஆள் நீ! உன் அஜாக்கிரதையை நினைத்து ஆச்சரியப்படுவதா அல்லது இவ்வளவு முக்கியமான காரியத்தை உன்னை நம்பி ஒப்புவித்து அனுப்பினாளே, அந்த இளைய பிராட்டியின் காரியத்தைக் குறித்து ஆச்சரியப்படுவதா என்று தெரியவில்லை போனாற் போகட்டும். என்னோடு வா!" யானைக்கும், யானையைச் சூழ்ந்து நின்ற கூட்டத்துக்கும் பின்னால் சற்றுத் தூரத்தில் இவர்களும் தொடர்ந்து போ ார்கள்.

புத்த விஹாரத்தின் வாசலில் வந்ததும் யானை நின்றது. பிறகு யானைப் பாகன்

ஏதோ சொல்லவும் யானை
மண்டியிட்டுப்படுத்தது. யாத்திரீகர்கள்
இறங்கினார்கள். புத்த விஹாரத்தின்
வாசலில் கும்பலாக நின்ற புத்த பிக்ஷுக்கள்
சீன யாத்திரீகர்களை வரவேற்றார்கள்.
சங்கங்கள் முழங்கின; ஆலாட்ச மணிகள்
ஒலித்தன. விஹாரத்தின் மேன்
மாடத்திலிருந்து மலர் மாரி பொழிந்தது.
"புத்தம் சரணம் கச்சாமி" என்ற கோஷம்
வானளாவியது. சீன யாத்திரீகர்கள்
இருவரும் விஹாரத்துக்குள் சென்றார்கள்.
கூட வந்தவர்களிலும் பெரும்பாலோர்
அவர்களைத் தொடர்ந்து
விஹாரத்துக்குள்ளே சென்றார்கள்.

யாத்திரீகர்கள் இறங்குவதற்கு முன்பே
யானையின் கழுத்திலிருந்து இறங்கிவிட்ட
யானைப் பாகன் யானையை எழுப்பி
நடத்திக்கொண்டு சென்றான். சற்றுத்
தூரத்தில் நின்றிருந்த நாலுபேரைப்

பார்த்தான். அவர்களில் ஒருவனிடம் யானையை ஒப்புவித்தான். இன்னும் ஒருவனிடம் ஆழ்வார்க்கடியானைச் சுட்டிக் காட்டி ஏதோ சொன்னான். மற்ற இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு சிறிது நேரத்தில் வீதியின் ஒரு திருப்பத்தில் திரும்பி மறைந்தான்.

யானைப் பாகன் எந்த ஆளுக்கு ஆழ்வார்க்கடியானைச் சுட்டிக் காட்டினானோ அவன் இவர்கள் நின்ற இடத்தை நோக்கி வந்தான். ஆழ்வார்க்கடியானிடம் மெல்லிய குரலில், "ஐயா! என்னுடன் வருவதற்குச் சம்மதமா?" என்று கேட்டான்.

"அதற்காகவே காத்திருக்கிறோம்" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"அடையாளம் ஏதாவது உண்டா?"

சேநாதிபதி கொடுத்திருந்த கொடும்பாளூர் முத்திரை மோதிரத்தை ஆழ்வார்க்கடியான் காட்டினான்.

"சரி, என் பின்னால் வாருங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு அவன் முன்னால் செல்ல, இவர்கள் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். ஊரைத்தாண்டி அப்பால் சென்றதும் குறுகிய காட்டுப் பாதை ஒன்று தென்பட்டது. அதன் வழி ே சிறிது தூரம் சென்றதும் பாதையிலிருந்து சற்று விலகியிருந்த ஒரு பாழும் மண்டபத்தை அடைந்தார்கள். அதில் சிறிது நேரம் காத்திருக்கவேண்டும் என்று அவர்களை அழைத்து வந்தவன் தெரிவித்தான். பிறகு அவன் ஒரு மரத்தின் மேலேறி அவர்கள் வந்த வழியைக் கூர்ந்து கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

"இதெல்லாம் என்ன மர்மம்? எனக்கு

ஒன்றும் புரியவில்லையே?" என்று
வந்தியத்தேவன் கேட்டான்.

"எல்லாம் சீக்கிரத்தில் புரிந்துவிடும்.
கொஞ்சம் பொறுத்திரு!" என்றான்
ஆழ்வார்க்கடியான்.

அந்தப் பாழும் மண்டபத்தில் பின்னால்
இரண்டு குதிரைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன.
குதிரைகள் இரண்டுதான் என்பது
வந்தியத்தேவனுக்குக் கொஞ்சம்
கவலையை உண்டாக்கியது.

யானைப் பாகனைப் பற்றிய மர்மம்
என்னவாயிருக்கும்? அவனுடைய
முகத்தை ஒரே கணம் வந்தியத்தேவன்
கண்கள் ஏறிட்டுப் பார்த்திருந்தன. அப்புறம்
சீன யாத்திரிகர்களிடம் அவன் கவனம்
சென்று விட்டது. யானைப் பாகனுடைய
முகத்தை நினைத்துப் பார்க்க ஆனமட்டும்

முயன்றான். ஒன்றும் நினைவுக்கு
வரவில்லை.

"வைஷ்ணவரே! அந்த யானைப் பாகன்
யார்? எனக்குச் சொல்லக் கூடாதா?"

"யாராயிருக்கும்? நீயே ஊகித்துப் பார்,
தம்பி!"

"யானைப் பாகன்தான் பொன்னியின்
செல்வரா?"

"அவருடைய கண்களில் ஒரு கணம்
ஜொலித்த பிரகாசத்திலிருந்து அப்படித்தான்
தோன்றியது."

"உம்மைப்போல் மற்றவர்களும் அவரைத்
தெரிந்து கொண்டிருக்க மாட்டார்களா?"

"மாட்டார்கள். சீனத்திலிருந்து வந்த

யாத்திரீகர்களுக்கு இளவரசர் யானைப்
பாகராயிருப்பார் என்று யார்
எதிர்பார்ப்பார்கள்? மேலும் இந்த
ஊரிலுள்ள ஜனங்கள் இளவரசரைப்
பார்த்ததும் இல்லை."

"சீன யாத்திரீகர்கள் சிம்மகிரியிலிருந்து
வந்தார்கள் என்று சொன்னீர் அல்லவா?"

"ஆமாம்."

"சிம்மகிரி இன்னும் சிங்களவர் வசத்தில்
இருக்கிறதென்று நீர் சொல்லவில்லையா?"

"சொன்னேன்."

"பின்னே, எதிரிகளுக்கு மத்தியில்
போய்விட்டா இளவரசர் திரும்பி
வருகிறார்?"

"சிம்மகிரி மட்டும் என்ன?

பகைவருக்குட்பட்ட பிரதேசத்தின் மத்தியில் உள்ள மாஹியங்கானா, சமந்தகூடம் முதலிய கேஷத்திரங்களுக்கும் இளவரசர் சீன யாத்திரீகர்களுடன் போய்த்திரும்பியிருக்கிறார்."

"எதற்காக அவ்வளவு பெரிய அபாயத்துக்கு உட்பட்டார்?"

"அந்த கேஷத்திரங்களையும் அங்கேயுள்ள சிற்ப சித்திர அதிசயங்களையும் பார்ப்பதில் உள்ள அளவு கடந்த ஆசையினால்தான்!"

"நல்ல ஆசை! நல்ல இளவரசர்! இத்தகைய விளையாட்டுப் புத்தியுள்ளவரையா முடிமன்னர் வணங்கும் ஏகசக்ராதிபதியாவார் என்று அந்தக் குடந்தை சோதிடர் சொன்னார்?"

"அவ்வாறு குடந்தை சோதிடர்
சொன்னாரா, தம்பி?"

"நீரும் அதை நம்புகிறீரா?"

"நான் ஜோசியத்தை நம்பவில்லை.
ஜோசியம் பார்க்க வேண்டிய அவசியமும்
எனக்கு இல்லை."

"பின்னே என்ன?"

"ஜோசியம் பார்க்காமலேயே எனக்கு
நிச்சயமாய்த் தெரியும்..."

திடீரென்று குதிரைகளின் குளம்புச் சத்தம்
கேட்டது. அவர்கள் இருந்த இடத்தை
நோக்கிச் சப்தம் நெருங்கி வந்து
கொண்டிருந்தது. மரத்தின் மேலிருந்து
பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன் அவசரமாகக்
கீழே இறங்கினான். இரண்டு

குதிரைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு
வந்தான். ஒன்றில் தான் ஏறிக் கொண்டான்.
ஆழ்வார்க்கடியானை இன்னொன்றின்
மேல் ஏறிக் கொள்ளச் சொன்னான். "சற்று
நேரத்தில் இந்தப் பாதையுடன் சில
குதிரைகள் போகும். அவற்றின் பின்னோடு
நாமும், தொடர்ந்து போகவேண்டும்"
என்றான்.

வந்தியத்தேவன் "எனக்குக் குதிரை?"
என்று கேட்டான்.

"இவரை மட்டுந்தான் அழைத்து வரும்படி
எனக்குக் கட்டளை!"

"யாருடைய கட்டளை!"

"அதைச் சொல்ல எனக்கு அதிகாரம்
இல்லை."

"இளவரசரை நான் உடனே பார்த்த க
வேண்டும். மிக முக்கியமான செய்தி
கொண்டுவந்திருக்கிறேன்."

"அதைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது,
ஐயா!"

ஆழ்வார்க்கடியான், "தம்பி! கொஞ்சம்
பொறுமையாயிரு! நான் போய்
இளவரசரிடம் சொல்லி உன்னையும்
அழைத்து வருவதற்கு ஏற்பாடு
செய்கிறேன்" என்றான்.

"வைஷ்ணவரே! நான் கொண்டு
வந்திருக்கும் செய்தி மிக முக்கியமானது,
மிக அவசரமானது என்று உமக்குத்
தெரியாதா?"

"அந்த ஓலையை என்னிடம் கொடு; நான்
கொடுத்து விடுகிறேன்."

"அது முடியாது."

"அப்படியானால் கொஞ்சம் பொறுத்திரு,
வேறு வழி இல்லை!"

"வேறு வழி இல்லையா?"

"இல்லவே இல்லை!"

வந்தியத்தேவனுடைய உள்ளம் குமுறியது.
ஆழ்வார்க்கடியானை இளவரசரிடந்தான்
அழைத்துப் போகிறார்கள் என்பதில்
சந்தேகமில்லை. 'ஆழ்வார்க்கடியான்
அவரிடம் என்ன சொல்கிறான்' என்பதைச்
சேநாதிபதி கவனிக்கச் சொல்லியிருக்கிறார்.
அது முடியாமற் போய்விடுமே?
குதிரைகள் நெருங்கி வந்தன; அவர்கள்
இருக்கும் இடத்தைக் கடந்து சென்றன;
மின்னல் மின்னும் வேகத்தில் பறந்து

சென்றன.

மண்டபத்தில் குதிரைகள் மீது
ஆயத்தமாயிருந்த இருவரும் குதிரையின்
முகக் கயிற்றை இழுத்துக் குலுக்கிப்
புறப்படத் தூண்டினார்கள். அச்சமயத்தில்
யாரும் எதிர்பாராத ஒரு சம்பவம்
நிகழ்ந்தது. குதிரை மேலிருந்த
மனிதனுடைய ஒரு காலை வந்தியத்தேவன்
பிடித்து ஒரு எத்து எத்தித் தள்ளினான்.
அந்த மனிதன் தடால் என்று விழுந்தான்.
வந்தியத்தேவன் குதிரை மீது தாவி
ஏறினான்; குதிரை பறந்தது. தொடர்ந்து
ஆழ்வார்க்கடியானுடைய குதிரையும்
பறந்தது. கீழே விழுந்த வீரன் கூச்சலிட்டு
விட்டு உறையிலிருந்த கத்தியை எடுத்து
எறிந்தான். வந்தியத்தேவன் தலை குனிந்து
குதிரையின் முதுகோடு ஒட்டிப் படுத்துக்
கொண்டான். வீரன் எறிந்த கத்தி வேகமாகச்
சென்று ஒரு மரத்தில் ஆழமாய்ப் பாய்ந்தத

ு. குதிரைகள் இரண்டும் காற்றாய்ப்
பறந்து சென்றன.

முன்னால் சென்ற மூன்று குதிரைகளையும்
பின்தொடர்ந்து ரொம்பவும்
நெருங்காமலும், ரொம்பவும் பின்
தங்காமலும் இந்த இரண்டு குதிரைகளும்
சென்றன. "நல்ல வேலை செய்தாய்,
தம்பி!" என்று ஆழ்வார்க்கடியான்
வந்தியத்தேவனை உற்சாகப்படுத்தினான்.
ஆனால் வந்தியத்தேவன் மறுமொழி
ஒன்றும் கூறவில்லை. இதன் முடிவு என்ன
ஆகப் போகிறதோ என்று அவன் உள்ளம்
கவலையில் ஆழ்ந்திருந்தது. ஒரு
பெண்ணின் வார்த்தையின் பொருட்டு
எதற்காக கடல் கடந்து இந்தத் தூர
தேசத்தில் வந்து, இத்தகைய சங்கடத்தில்
அகப்பட்டுக் கொண்டோம் என்ற
சிந்தனையும் உதித்தது. குதிரைகள் வாயு
வேக, மனோ வேகமாய்க் குறுகிய காட்டுப்

பாதையில் போய்க்கொண்டிருந்தன.

பக்க தலைப்பு

முப்பதாம் அத்தியாயம்
துவந்த யுத்தம்

முடிவில்லாத வழியில் குதிரைகள் போய்க் கொண்டிருப்பதாக வந்தியத்தேவனுக்குத் தோன்றியது. இந்த வைஷ்ணவன் நம்மை உண்மையில் ஏமாற்றிவிட்டானா?

சத்துருக்களிடம் நம்மைக் கொண்டு போய் ஒப்புவிக்கப் போகிறானா? இருபுறமும் காடுகள் அடர்ந்திருந்தன. அவற்றுக்குள் பார்த்தால் கன்னங்கரிய பயங்கரமான

இருள். அந்த இருண்ட காட்டில்
என்னென்ன அபாயங்கள், என்னென்ன
விதத்தில் இருக்கின்றனவோ தெரியாது.
சிறுத்தைகள், கரடிகள், யானைகள்,
விஷஜந்துக்கள்,- இவற்றுடன்
பகைவர்களும் மறைந்திருக்கக் கூடும்; யார்
கண்டது? தெற்குத் திசையில் சோழ
சைன்யம் கடைசியாகப் பிடித்திருக்கும்
இடம் தம்பளைதான் என்று
சொன்னார்களே? இவன் நம்மை எங்கே
அழைத்துப் போகிறான்?

நல்ல வேளையாக நிலா வெள்ளச்சம்
கொஞ்சம் இருந்தது. சந்திர கிரணங்கள்
வானூறவோங்கிய மரங்களின் உச்சியில்
தவழ்ந்து விளையாடின. அதனால் ஏற்பட்ட
சலன ஒளி சில சமயம் பாதையிலும்
விழுந்து கொண்டிருந்தது. எதிரே மூன்று
குதிரைகள் போவது சில சமயம் கண்ணுக்கு
நிழல் உருவங்களாகத் தெரிந்தது. ஆனால்

குதிரைகளின் குளம்புச் சத்தம் மட்டும்
இடைவிடாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று வேறு சில சப்தங்கள் கேட்டன.
காட்டின் நடுவில் எதிர்பார்க்க முடியாத
சப்தங்கள். பல மனிதக் குரல்களின்
கோலாகல சப்தம். குதூகலமாக
ஆடிப்பாடும் சப்தம். ஆ! அதோ
மரங்களுக்கிடையில் வெளிச்சம்
தென்படுகிறது. சுளுந்துகளின்
வெளிச்சத்தோடு பெரிய காளவாய் போன்ற
அடுப்புகள் எரியும் வெளிச்சமும்
தெரிகிறது. ஆகா! இந்தக் காட்டின் நடுவே
தாவடி போட்டுக் கொண்டு
குதூகலமாயிருக்கும் வீரர்கள் யார்? சோழ
நாட்டு வீரர்களா? அல்லது பகைவர்
படையைச் சேர்ந்த வீரர்களா?

இதைப் பற்றி வந்தியத்தேவன் மிகச்

சொற்ப நேரந்தான்

சிந்தித்திருப்பான். அந்தச் சிறிய நேரத்தில்

முன்னால் போன குதிரைகள் சட்டென்று

நின்றதையும் ஒரு குதிரை பளீர் என்று

திரும்பியதையும் வந்தியத்தேவன்

கவனிக்கவில்லை. திரும்பிய குதிரை

முன்னோக்கி வந்து வந்தியத்தேவன்

குதிரையை அணுகியது.

அதன்மேலிருந்தவன் வந்தியத்தேவன்

பக்கம் சட்டென்று சாய்ந்து ஓங்கி ஒரு குத்து

விட்டான். அந்தக் குத்தின் அதிர்ச்சியினால்

வந்தியத்தேவன் கதி கலங்கித்

தடுமாறியபோது அவனுடைய ஒரு

முழங்காலைப் பிடித்து ஓங்கித் தள்ளினான்.

வந்தியத்தேவன் தடால் என்று தரையில்

விழுந்தான். வந்த வேகத்தில் அவன்

குதிரை அப்பால் சிறிது தூரம் பாய்ந்து

சென்று அப்புறம் நின்றது.

இதற்குள் அவனைத் தள்ளிய வீரன்

குதிரையிலிருந்து கீழே குதித்து
வந்தியத்தேவன் அருகில்
வந்தான். திக்பிரமை கொண்டவனாய்த்
தள்ளாடி எழுந்திருக்க முயன்ற வந்தியத்
தேவனுடைய இடையிலிருந்த கத்தியைப்
பறித்துத் தூர வீசி எறிந்தான். உடனே
வந்தியத்தேவனுக்குப் புத்துயிர் வந்தது.
த்துடன் ஆத்திரம் பொங்கிக்கொண்டு
வந்தது. ஒரு குதி குதித்து எழுந்து நின்றான்.
இரண்டு கையையும் இறுக முடிக் கொண்டு
வஜ்ரம் போன்ற முஷ்டியினால் தன்னைத்
தள்ளிய ஆளைக் குத்தினான். குத்து
வாங்கிக் கொண்டவன் சும்மா
இருப்பானா? அவனும் தன்
கைவரிசையைக் காட்டினான்.
இருவருக்குள்ளும் பிரமாதமான துவந்த
யுத்தம் நடந்தது. கடோத்கஜனும்,
இடும்பனும் சண்டை போடுவது போல்
போட்டார்கள். வேடன் வேடந்தரித்த
சிவபெருமானும் அர்ச்சுனனும் கட்டிப்

புரண்டதைப் போல் புரண்டார்கள்.திக்
கஜங்களில் இரண்டு இடம் பெயர்ந்து
ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொள்வது
போல் அவர்கள் மோதிக் கொண்டார்கள்.

வந்தியத்தேவனுடன் வந்த
ஆழ்வார்க்கடியானும், அவர்களுக்கு
முன்னால் வந்த வீரர்களும் விலகிநின்று
ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு
நின்றார்கள். மரக் கிளைகளின்
அசைவினால் அடிக்கடி சலித்த
நிலாவெளிச்சத்தில் அவர்கள் அந்த
அதிசயமான சண்டையைக் கண்
கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.
சீக்கிரத்தில் காலடிச் சத்தங்கள்
கேட்டன.கையில் கொளுத்தப்பட்ட
சுளுந்துகளுடன் வீரர்கள் சிலர்
மரக்கிளைகளை விலக்கிக்கொண்டு
அவ்விடத்திற்கு வந்தார்கள். அப்படி
வந்தவர்களும் அதிசயத்துடன் அந்தத்

துவந்த யுத்தத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கலானார்கள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சுற்றிலும் ஒரு பெரிய கூட்டம் கூடிவிட்டது.

கடைசியாக வந்தியத்தேவன் கீழே தள்ளப்பட்டான். அவனைத் தள்ளியவீரன் அவன் மார்பின்பேரில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு இடையில் சுற்றியிருந்த துணிச் சுருளை அவிழ்த்தான். அதற்குள்ளிருந்த ஓலையைக் கைப்பற்றினான். அதைத் தடுப்பதற்கு வந்தியத்தேவன் ஆனமட்டும் முயன்றும் அவன் முயற்சி பலிக்கவில்லை.

ஓலை அவ்வீரனுடைய கையில் சிக்கியதும் துள்ளிப் பாய்ந்து சுற்றிலும் நின்றவர்க ட் பிடித்திருந்த சுளுந்து வெளிச்சத் தண்டை சென்றான். அவன் ஒரு சமிக்கை செய்யவும் மற்றும் இரு வீரர்கள் ஓடிவந்து வந்தியத்தேவன் தரையிலிருந்து எழுந்திருக்க முடியாமல் பிடித்துக்

கொண்டார்கள்.

வந்தியத்தேவன் சொல்ல முடியாத ஆத்திரத்துடனும் தாபத்துடனும், "பாவி வைஷ்ணவனே! இப்படிப்பட்ட சிநேகத்துரோகம் செய்யலாமா! அவனிடமிருந்து அந்த ஓலையைப் பிடுங்கு!" என்று கத்தினான்.

"அப்பனே! என்னால் இது இயலாத காரியம் ஆயிற்றே!" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"சீச்சீ! உன்னைப்போன்ற கோழையை நான் பார்த்ததேயில்லை! உன்னை வழித்துணைக்கு நம்பி வந்தேனே?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

ஆழ்வார்க்கடியான் குதிரையிலிருந்து சாவதானமாக இறங்கி வந்தியத்தேவன்

அருகில் சென்று, அவன் செவியில், "அடே
அசேடே! ஓலை நீ யாருக்குக்
கொண்டுவந்தாயோ, அவரிடந்தான்
போயிருக்கிறது! ஏன் வீணாகப்
புலம்புகிறாய்?" என்றான்.

சுருந்து வெள்ளச்சத்தில் ஓலையைப்
படித்துக் கொண்டிருந்த வீரனுடைய
முகத்தை மற்ற வீரர்கள்
பார்த்துவிட்டார்கள். உடனே ஒரு மகத்தான
குதூகல ஆரவாரம் அவர்களிடமிருந்து
எழுந்தது.

"பொன்னியின் செல்வர் வாழ்க! வாழ்க!"

"அன்னிய மன்னரின் காலன் வாழ்க!"

"எங்கள் இளங்கோ வாழ்க!"

"சோழ குலத் தோன்றல் வாழ்க!" என்பன

போன்ற கோஷங்கள் எழுந்து அந்த
வனப்பிரதேசமெல்லாம்
பரவின. அவர்களுடைய கோஷங்களின்
எதிரொலியே போல் மரக்கிளையில்
தூங்கிக்கொண்டிருந்த பட்சிகள்
விழித்தெழுந்து இறகுகளைச் சடசட
வென்று அடித்துக்கொண்டு பலவித
ஒலிகளைச் செய்தன. இதற்குமுன்
வந்திருந்தவர்களைத் தவிர இன்னும் பல
வீரர்களும் என்ன விசேஷம் என்று தெரிந்து
கொள்வதற்காகத் திடுதிடுவென்ற
சத்தத்துடனே மரஞ் செடிகொடிகளை
விலக்கிக் கொண்டு ஓடிவந்தார்கள். கூட்டம்
பெருகுவதை கண்ட வீரன் சுற்றிலும் ஒரு
முறை திரும்பிப்பார்த்து, "நீங்கள்
அனைவரும் பாசறைக்குச் செல்லுங்கள்.
விருந்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடு
செய்யுங்கள். சற்று நேரத்துக்குள் நான்
வந்து விடுகிறேன்" என்று சொல்லவே,
அவர்கள் எல்லாரும் ஒரு மனிதனைப்

போல் விரைந்து அவ்விடம் விட்டுப் போய் விட்டார்கள்.

நன்றாகக் குத்தும் அடியும் பட்ட வந்தியத்தேவன் தரையில் உட்கார்ந்தபடி இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். உடம்பில் அடிபட்ட வலியெல்லாம் மறந்துவிடும் படியான அதிசயக் கடலில் அவன் மூழ்கியிருந்தான்.

"ஆகா! இவர்தானா இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர்! இவர் கையிலே தான் எவ்வளவு வலிவு! என்ன விரைவு! குட்டுப் பட்டாலும் மோதிரக் கையால் குட்டுப் படவேண்டும் என்பார்களே! குத்துப் பட்டால் இவர் கையினால் அல்லவா குத்துப்பட வேண்டும். இவரிடம் அர்ச்சனனுடைய அழகும், கம்பீரமும் இருக்கின்றன! பீமசேனனுடைய தேக பலம்

இருக்கிறது! நாடு நகரமெல்லாம் இவரைப்
போற்றிப் புகழ்வதில் ஆச்சரியம்
ஒன்றுமில்லையானே!" என்று
எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

இந்தக் கதைக்குப் பெயர் அளித்த அரசினங்
குமாரரை, தமிழகத்தின் சரித்திரத்திலேயே
இணை யாரும் சொல்ல முடியாத வீராதி
வீரரை, சோழ மன்னர் குலத்தை
அழியாப்புகழ் பெற்ற அமரர்
குலமாக்கினவரை, பின்னால் இராஜராஜர்
என்று பெயர் பெறப்போகும்
அருள்மொழிவர்மரை, இவ்விதம்
சமயமில்லாத சமயத்தில் அசந்தர்ப்பமான
நிலைமையில், இராஜகுல சின்னம் எதுவும்
இல்லாமல் நேயர்களுக்கு அறிமுகம்
செய்துவைக்கும்படி நேர்ந்துவிட்டது. இது
நேயர்களுக்குச் சிறிது மனக் குறை
அளிக்கக் கூடியது இயற்கைதான்!
ஆயினும் என்ன செய்யலாம்? நம்

கதாநாயகனாகிய வந்தியத்தேவனே
இப்போதுதான் அவரை முதன் முதலில்
சந்தித்திருக்கிறான் என்றால், நாம் எப்படி
அவரை முன்னதாகப் பார்த்திருக்க
முடியும்!

அருள்மொழித்தேவர் ந்தியத்தேவனை
நோக்கிச் சமீபத்தில் வந்தார். மீண்டும்
அவருடைய கை முஷ்டியின் பலத்தைச்
சோதிக்க வருகிறாரோ என்று
வந்தியத்தேவன் ஒரு கணம் திடுக்கிட்டுப்
போனான்.

ஆனால் அவருடைய புன்னகை ததும்பிய
மலர்ந்த முகத்தைப் பார்த்து அந்தச்
சந்தேகத்தை மாற்றிக் கொண்டான்.

"அன்பரே! வருக! வருக! அழகிய
இலங்கைத் தீவுக்கு வருக! சோழ நாட்டு
வீராதி வீரர்களுடனே சேர்வதற்கு இத்தனை

தூரம் கடல் கடந்து வந்தீர் அல்லவா?
அப்படி வந்த உமக்கு நான் அளித்த வீர
வரவேற்பு திருப்தி அளித்திருக்கிறதா?
அல்லது அது போதாது, இன்னும் சிறிய
படாடோபமான வரவேற்பு அளிக்க
வேண்டும் என்று கருதுகிறீரா?" என்று
இளவரசர் கூறிப் புன்னகை பூத்தார்.

வந்தியத்தேவன் குதித்து எழுந்து
வணக்கத்துடன் நின்று, "இளவரசரே!
தங்கள் தமக்கையார் அளித்த ஓலை
தங்களிடம் சேர்ந்துவிட்டது என் கடமையும்
தீர்ந்துவிட்டது. இனி இந்த உயிரைக்
காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டிய அவசியம்
எனக்கில்லை. தங்களுக்கு விருப்பமானால்
இன்னும் சிறிது நேரம் நாம் யுத்த காண்டம்
படித்துப் பார்க்கலாம்!" என்றான்.

"ஆகா! உமக்கு என்ன சொல்வதற்கு? உம்
உயிரைப் பற்றி இனி உமக்குக்

கவலையில்லை. அந்தக் கவலை இனி
என்னுடையது. இல்லாவிடில் நாளைக்கு
இளைய பிராட்டிக்கு என்ன மறுமொழி
சொல்வேன்? நண்பரே, இப்போது நான்
படித்த ஓலை என் தமக்கையாரின்
திருக்கரத்தினாலேயே எழுதப்பட்டதாகத்
தெரிகிறது. அவர் உம்மிடம் அதை நேரில்
கொடுத்தாரா?" என்று கேட்டார்.

"ஆம், இளவரசரே! இளைய பிராட்டியின்
திருக்கரங்களிலிருந்து நேரில் இந்த
ஓலையைப் பெறும் பாக்கியம் எனக்குக்
கிடைத்தது. பின்னர் எங்கும் நிற்காமல்
இரவு பகல் பாராமல் பிரயாணம் செய்து
வந்தேன்" என்றான்.

"அது நன்றாய்த் தெரிகிறது. இல்லாவிடில்
இவ்வளவு விரைவில் இங்கு வந்திருக்க
முடியுமா? இப்பட ப்பட்ட அரிய உதவி
செய்தவருக்கு நான் என்ன கைம்மாறு

செய்யப் போகிறேன்!" என்று
சொல்லிவிட்டு, இளவரசர்
வந்தியத்தேவனை மார்புற
அணைத்துக்கொண்டார். அப்போது
வந்தியத்தேவன் சொர்க்கலோகத்தில் தான்
இருப்பதாகவே எண்ணினான். அவன்
உடம்பிலிருந்து வலியெல்லாம் மாயமாய்
வந்துவிட்டது.

[பக்க தலைப்பு](#)

**This file was last revised on Apr. 12,
2003**

**Please send your comments to the
[webmasters of this website.](#)**